

မုန်တိုင်း

HIP HOP
ဟစ်ဟော့ပီ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

Cartoonist
and
Illustrator

ဒီဘာလေးတွေအားလုံးပါ

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်သူ့ပညာရေး

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ချက်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဇွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ချက်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ချက်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

နီနီနီနီ
HIP HOP

နတ်ရွာမိုး

၈၉၅-၈၃

ဟစ်ဟောပ် / နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၆၀ - စာ ၁၃၁၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

သုတေသန

ဦးအောင်မြင်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုတေသန၊ ရန်ကုန်မြို့။

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုတေသန၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့စာပေ

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၃၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

အသုံး(၀၈)

ည

နေချိန်က သံဓာတ်ချို့တဲ့နေသလို ဖျော့တော့ကာနေသည်။
ထိုညနေထဲ... ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသူအားလုံး အက်ပီတန် ပိတ်ဂိမ်းနဲ့
ကြီးပြင်းခဲ့ရသူတွေလို သွက်လက်လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ ကမ္ဘာမြေက
တော့ အယ်နီညိုကြောင့် အိုမင်းအက်ကွဲသွားသော မြေလွှာထုကို သက်
ပြန်ရှူပြီး စုစည်းနေစဉ်မှာပဲ လာနီညာကြောင့် အေးခဲခြောက်ပြာခဲ့ရ
သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ စက်တပ်ယာဉ်များ တဝှမ်းလုံး မောင်းနှင်သွား
ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော သတ္တဝါများလည်း လှုပ်ရှား
သွားလာနေဆဲပင်။

BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာစိုး

“ဝိုး... .”

“ဟာ... . ဘာလဲဟ့!”

ရွှေစင်ကမ်းနှင့် ရွှေပလူကမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ကမ္ဘာ့ဖလား ပွဲကြည့်နေသော ပရိသတ်များ တစ်ခဲနက် အော်သံကြီးကြောင့် ရွှေပလူ ဆိုင်ရှေ့စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော သာအောင် လန့် အော်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

(သောက်ကျိုးနည်းကွာ... . ယောက်ဖအရင်းခေါက်ခေါက်တွေ တန်နေတာကျနေတာပဲ)

သာအောင် ခပ်တိုးတိုး ညည်းဆဲရင်း ရင်တုန်မပြေသေးသော ရင်ဘတ်ထဲ ပါးစပ်ကနေ ရေနွေးတစ်ခွက် လောင်းထည့်သည်။

ဒီနေရာမှာ သူထိုင်နေတာ ကြာပါပြီ။ အတိအကျ ပြောရလျှင် ဘောလုံးပွဲမစခင် တစ်နာရီအလိုကတည်းက ကျဆိမ့်တစ်ခွက်... စီးကရက်တစ်ပွဲနှင့် ထိုင်ခုံကို ဖင်မီးရှို့နေခြင်းဖြစ်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၉)နာရီ။ ပြည်လမ်းပေါ်မှာ အသွား အလာ အတော်ကျသွားသည်။ ခါတိုင်း ဒီချိန်ဆို တင်လင်းဦးတို့ ထူးထူး တို့ရောက်နေကျ၊ နေ့ခင်းက အောင်မိုး နေမကောင်းဘူးဆိုကာ မရမ်း စင်ကို သွားကြဖို့ ပြင်နေတာတော့ သိသည်။ နံရိုးကွင်းမှာ နေသော ဇော်မောင် ရန်ကုန်ကအပြန် ဝင်ပြီးသတင်းပေးသွား၍ သူတို့ သိနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကို လိုက်မလားဟု ခေါ်ပါသေးသည်။ သူ မလိုက်ပါ။

မရမ်းစင်ရွာမှာ နေသော အောင်မိုးကို မခင်လို့မဟုတ်။ အ. ထ. က(၁)မှာ ရှစ်၊ ကိုး၊ တစ်ဆယ်၊ တစ်ခန်းတည်း တစ်တန်းတည်း

အတူနေပြီး အတူဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေ။ ဆယ် တန်းအောင်ပြီးမှ အောင်မိုး၊ ဇော်မောင်၊ တင်လင်းဦးနဲ့ထူးထူးတို့ G.T.C ဆက်တက်ကြသည်။ သူ မတက်ပါ။ အမှတ်မမီလို့မဟုတ်။ အမှတ် လေးရာသုံးဆယ်ရှစ်မှတ် ရသော သူ့အတွက် မမီစရာ မတက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

စီးပွားရေးကြောင့်လည်း မဟုတ်။ တိုက်ကြီး-ရန်ကုန် ပြေးဆွဲ သော ဟိုင်းလတ်အမျိုးအစား ကားသုံးစီး အံ့နာပေးထားပြီး လှပဒါး ဘေးက အုတ်ကွင်းတစ်ကွင်းလုံးက ထွက်သမျှအုတ်ကို ဖယ်ရှားပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသော မိဘနှစ်ပါး၏စီးပွားရေးက တစ်ဦး တည်းသောသား သူ့ကို ရွှေတောင် ကွပ်ပေးထားနိုင်သည်။ ထိုသို့ပြည့်စုံ သော သာအောင်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲကာ ရိုးရိုး မေဂျာတစ်ခု လျှောက်ပြီး အဝေးသင် တက်နေခြင်းက အံ့ဩစရာဖြစ် နေခဲ့ပါသည်။

ဘေးကလူတွေ အသာထား၊ သာအောင်ကို ကျွေးမွေးစောင့် ရှောက်နေသော သာအောင်မိဘများကိုယ်တိုင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသော သာအောင်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

သာရေး၊ နာရေး၊ အလှူ၊ သာအောင် မသွားပါ။ ဈေးထဲ မသွား၊ ဘုရားပွဲ မသွား၊ မည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်ကိုမှ မသွားဘဲ တစ်ယောက် တည်း ခပ်ကုတ်ကုတ် ခပ်အေးအေး နေပြီး လူတွေနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ရှောင်လာသော သာအောင်၏စိတ်နေသဘာဝအား အတော်ပင် တွေးရခက်သွားသည်။

သို့သော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုတော့ သာအောင် တစ်နေ့

ကန်ကြိမ် သွားထိုင်တတ်ပါသည်။ ဒါလည်း တင်လင်းဦးတို့ ထူးထူးတို့
ကတိအတန်တန်ပေး၊ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ထားသောကြောင့် သာ
ထွက်ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပန်သုခ
စတိုးဘေးက ရွှေပလူမှာ တင်လင်းဦးတို့နှင့် ဆုံနေကျဖြစ်၍ ထိုင်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ဟိုနှစ်ယောက် ရောက်ချိန်ကို စောင့်ရင်း ထိုင်ရင်း ဝေဝေဝါးဝါး
ဖြစ်နေသောပုံရိပ်တစ်ခုထဲ သူ၏စိတ်အာရုံတွေ နှစ်မျောကာသွားသည်။
ပုံရိပ်ကလေးအကြောင်းအား ပရိသတ် သိအောင် ပြောပြမည်။

(နှင်းသွန်းကြွေ)

တကယ်ကို နှင်းသားဖြူဖြူနုနုနှင့် သွန်းထုထားသလို ဥအောင်
လှသော ထိုမိန်းကလေးအား သာအောင် မြင်မြင်ချင်း ကြွေကာ အသေ
ကြိုက်မိကာသွားသည်။

သာအောင်တို့ ကိုးတန်းအောင်၊ ဆယ်တန်းစတက်ပြီး နှစ်ပတ်
မြောက် စာသင်ရက်မှာ နှင်းသွန်းကြွေဟု ခေါ်သော မိန်းမလှလေး
သာအောင်တို့အတန်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ ရန်ကုန်မှ ပြောင်းရွှေ့
လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရွယ်ရောက်ပြီဟု ခိုးကြောင်ခိုးငှက်
ခံယူထားကြသော အတန်းသားအားလုံး ကြွေမကြွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
ထိုသူများထဲ သာအောင်လည်း ပါလေသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ နှင်းသွန်းကြွေ၏မိခင် ဒေါ်ကြွေကြွေ နှင့်
သာအောင်ဖခင် ဦးသန်းမြင့်ဆွေက ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်
များ ဖြစ်နေကာ ဤမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ရက်သတ္တပတ်အတွင်း
မှာပင် အိမ်သို့ လာလည်ကြသည်။

သူမမိဘများနှင့်အတူ သူမလည်း ပါလာ၍ သာအောင် ထဲခန့်
မတတ် ပျော်မိသည်။ လူကြီးများ ပြောဆိုကြရင်း သာအောင်နှင့်သူမ
တစ်ခန်းတည်းဖြစ်မှန်း သိနေ၍ အပြန်အလှန် ရင်းနှီးခင်မင်ကြဖို့ အကူ
အညီပေးကြ၊ စောင့်ရှောင်ကြဖို့ လူကြီးများကပင် စေ့ဆော်ပေး၍ သာ
အောင် သူမနှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရသွားသည်။

ထို့အပြင် နှစ်ပတ်တိတိ နောက်ကျနေသော သင်ခန်းစာများ
အား သာအောင် ကူညီ၍ ကူးပြည့်ပေးကာ သူမ နားမလည်တာကို
လည်း ရှင်းပြခွင့် ရခဲ့သည်။ အတန်းဆဲက ယောက်ျားလေးများထဲတွင်
သာအောင်က စာတော်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ စိတ်သဘောထား
ပြည့်ဝဖြူစင်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမဆို အနစ်နာခံကာ အကူအညီပေးတတ်
သည်။

တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုတစ်ခုတည်းကပင်
လျှင် သာအောင်ဘဝကို အထီးကျန်အောင်၊ သိမ်ငယ်အောင်၊ လူတော
မတိုးဝံ့လောက်အောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရှက်ရွံ့နာကျင်စေပြီး မြန်မြန်
အသက်ကြီး၊ မြန်မြန်သေဟု ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာအောင် သေသေချာချာ
ကြီးကို တွန်းပို့စေခဲ့သည်။

ထိုတစ်ခုကား သူ၏ဥပဓိရုပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ တိုရှင်းစွာ
ပြောရလျှင် သာအောင် အလွန်ရှုပ်ဆိုးပါသည်။ အကျယ်ဖွင့်ရလျှင်
တော့ ပလူမွေ့ ပလူတောင်လောက် ပါးနု နီကြောင်သောဆံပင်က
အနည်းငယ် ချွန်သောဦးခေါင်းမှာ ဖွာဖွာလျာလျာ ရှိနေသည်။ မျက်ခုံး
ရိုး မောက်ပြီး ချိုင့်ခွက်နေသောမျက်တွင်းထဲမှာ စူးတောက်သော မျက်
ဆံနက်အား သေးကျဉ်စွာ မြင်ရသည်။

နာတံပျောက်ပြီး မောက်သော နှာခေါင်းပေါက်နှစ်ပေါက်က မျက်လုံးပေါက်ထက် နှစ်ဆခန့် ပိုကျယ်ကာ သွားဖုံးမောက်သော နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ထင်သာမြင်သာ ရှိလှသည်။ ပခုံးကျဉ်းကျဉ်းနှစ်ဖက်ဆီမှ တုတ်ခိုင်သောလက်မောင်းများ ကိုင်းကာကျနေပုံနှင့် ပုကွသော သူ့အရပ်အမောင်းကို တွဲဖက်လိုက်သောအခါ ပုဆိုးအင်္ကျီ မပါဘဲ အမြီးရှည်ရှည်တစ်ချောင်းသာပါ။ သာအောင်ကို 'မျောက်' ဟု ပြောလျှင် မယ်နိုင်စရာ မရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် အတန်းထဲက သာအောင်ကို ရှေ့ကနေ ဖြီးတစ်လုံးထည့်ကာ ဖြီးသာအောင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဟိုးတုန်းက ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်၌ ဖြီးသာအောင်ဟု ခေါ်သော မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် သာအောင်တို့အရွယ် လူငယ်တွေ ဖြီးသားအောင်ကိုမမှီ မမြင်ဘူးကြသော်လည်း၊ လူကြီးများပြောပြောနေတာ ကြားဖူးနားဝရှိကြသောကြောင့် သာအောင်ကို ဖြီးသာအောင်ဟု စနောက်ခေါ်ကြသည်။ သူမှတ်မိသလောက် သူ့ကို ဖြီးသာအောင်ဟု အခေါ်ခံရခြင်းကို လေးတန်းလောက်က စခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ငယ်သေး၍ ဘာကြောင့် ခေါ်မှန်းသူ မသိ။

သိလည်း မခံစား။ ဘယ်သူ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် သာအောင်ရယ်ပဲ ရယ်နေတတ်သည်။ အတန်းကြီးလာတော့ ဖြီးသာအောင်က ဘာဆိုတာ သူသိလာရသည်။ ဒါတောင် တင်လင်းဦး ပြောပြ၍ သိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်တော့လည်း ခေါ်ချင် ခေါ်ထိုက်မှန်း သိ၍ ခေါ်ကြပစေ၊ ကိုယ် တကယ် မျောက်မှ မဟုတ်တာ . . ဟု ဖော့ကာနေနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုသည်းခံနိုင်မှု အခြေခံ စိတ်သဘောထားများ သာအောင်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမှာ နှင်းသွန်းကြွေကို စတင်မြင်တွေ့ချိန်မှ စခဲ့သည်ဟု ပြောလျှင် သာအောင် ငြင်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါချေ။

သူ နှင်းသွန်းကြွေကို မြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်သွားသည်။ ထိုအချစ်စိတ်ကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ ချစ်မြတ်နိုးနေသော မိန်းကလေးရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ အရှက်ရ သိမ်ငယ်သွားမှာ စိုးရိမ်သလားဆိုတာ သာအောင် ခွဲခွဲခြားခြား နားမလည်သော်လည်း သူမရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ အားလုံးထက် သာလွန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချင်တာ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့် ဆယ်တန်းနှစ်တစ်နှစ်လုံး သာအောင် သူမဘေးမှ ခွော။ သူမ လိုအပ်တာမှန်သမျှ သာအောင် အစွမ်းကုန် ပြည့်ဆည်းကာပေးသည်။ သူမ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားသူမှန်သမျှလည်း သာအောင်၏သန်မာတုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းအားနှင့် တားဆီးတွန်းထိုးပစ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ . .

“သူများတွေ အချစ်တော်ခွေးလေးတွေ ကြောင်လေးတွေပဲ မွေးတာ၊ နင့်ကျမှ မျောက်မွေးရတယ်လို့၊ မျောက်ကလည်း တကယ် ဆိုးဆိုး . . .”

ထိုစကားက သာအောင်ကို အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲစေကာ သူမကို ထိုသို့ပြောခဲ့သည့် ကျော်ကြီးတို့အုပ်စု ကျူရှင်ကအပြန် သာအောင် လမ်းထိပ်က စောင့်ပြီးရိုက်ခွဲပစ်သဖြင့် ပြဿနာ ကြီးတော့သည်။ နူးရောက် ဂါတ်ရောက် ဖြေရှင်းလိုက်ရပြီး ကျောင်းမှာလည်း ခံနေရုံနှင့် နေရလေတော့သည်။

နတ်ရွာစိုး

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ပြုပြီးချိန်မှာ သာအောင် မနေသာတော့ပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်အတွင်း နှင်းသွန်းကြွေ K.M.D မှာ နှင်းသွန်းကြွေတန်း တက်နေချိန် တင်လင်းဦး လာပြော၍ သာအောင် သိလိုက်ရသည်။ နတ်စင်လမ်းထဲက ကျော်ကြီး(ကျော်ကျော်ဦး)နှင့် နှင်းသွန်းကြွေတို့ အတူတူ တက်ကြပြီး အသွားအပြန် တတွဲတွဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနေ့မှာပင် သာအောင် သူမကို ရင်ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကို ချစ်နေတာ ဆယ်လတင်းတင်းပြည့်သွားပြီ နှင်းသွန်း”

“ဘာ!! . . .”

နှင်းသွန်းကြွေ၏မျက်နှာ ပြာခနဲဖြစ်ပြီးမှ ခပ်ညည်း ဟာသဝတ္ထုဖတ်ပြီး ညစ်ကပ်ကပ် ရယ်သလို ရယ်လိုက်သည်။

“သာအောင်ရယ်. . . နင့်မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝထင်မထားတာ. . . တကယ်ပြောတာ”

သာအောင် အတော်ခံစားသွားရသည်။ ဒီလောက်ဂရုစိုက်ပြနေတာတောင် ထင်မထားဘူးတဲ့လား။

“ငါ့မှာလည်း ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားနဲ့ပါ နှင်းသွန်း၊ နင် အဲသလို မပြောပါနဲ့”

“ခဏလေး. . .”

နှင်းသွန်းကြွေ အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြီး ခဏကြာတော့ သူမလက်ထဲ စက္ကူအိတ်ကလေးတစ်အိတ် ပါလာသည်။ သိပ်အကြီးကြီး မဟုတ်။ ဗလာစာအုပ်အရွယ်လောက်တော့ ရှိသည်။

“ရော. . . ဒါ နင့်အတွက် အဖြေပဲ၊ အိမ်ရောက်တော့ ဖွင့်ကြည့်ပေါ့”

“ဒါ ဘာလဲဟင်!”

“အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်လေ၊ နင်ဟာ. . . ဒီအဆင်နဲ့ဒီအဆင်၊ နင်မို့လို့ပဲ”

ပြောပြီး သူမ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသဖြင့် သာအောင်လည်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်မရောက်။ ‘ရွှေပလူ’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရေရောက်တော့ ဆိုင်ရွှေခွံမှာ အပေါ်ပိုင်းကိုယ်ဗလာနှင့် သဘက်တစ်ထည် ပန်းပေါ် တင်ပြီး ထိုင်နေသော ဖျော်ဆရာ ဦးလေးမိုက်တိုင်စန် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဝင်ကာထိုင်မိသည်။

မိုက်တိုင်စန်ဆိုတာ ကမ္ဘာကျော်လက်ဝှေ့သမားကြီး မိုက်တိုင်စန်တော့ မဟုတ်။ မိုက်တိုင်စန်လို ဗလကောင်းကာ ညှိမောင်းပြီး ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်နှင့် မျက်နှာပေါက်ကျပုံခြင်းတောင် အတော်တူလှ၍ သာအောင်တို့အုပ်စုက သူ့ကို မိုက်တိုင်စန်ဟု နာမည်ပေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်အရင်းကို မသိ။ မေးလည်း မမေးမိကြဘဲ ဦးမိုက်ဟုသာ ခေါ်ကာ ခင်နေကြလေသည်။

“သောက်မလား. . . သာအောင်”

“ဖျော်လိုက်ဗျာ ဦးမိုက်ရာ. . . သောက်မယ်”

ဒါပေမယ့် ဦးမိုက် ထမဖျော်ဘဲ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့. . . သာအောင်အတွက် တစ်ခွက်”

ပြီးမှ. . .

“မင်းမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလားကွ၊ ဒါ ဘာတုန်း?”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... သူကြိုက်နေတဲ့ နှင်းသွန်းကြွေဆိုတာ ဒီနေ့ ရှိတဲ့ အချောဆုံးအလှဆုံးတွေအားလုံး တစ်အိုးတည်းပေါင်းကျပြီး တစ်ယောက်စာ ပြန်သွန်းထားသလို လှနေတဲ့ နှင်းသွန်းကြွေဗျ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်က သွားမှန်းနေတာ”

ဦးမိုက် နဖူးစပ်မှာ သီးနေတဲ့ချွေးတွေကို သဘက်နှင့် သုတ်ချ ပစ်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေး ထော်ကာထော်ကာနှင့်...

“ဒီမှာ ဟာကောင်၊ သာအောင်လိုပဲ ငါလည်း မယ်တစ်ယောက် ကို အသေစွဲခဲ့ဖူးတယ်”

ထိုအခါ ထူးထူးက... .

“ဦးမိုက် စွဲနေတဲ့မယ် ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ယိုးဒယားမယ်လေ... . ဟို... . အကြော်ကြော်တဲ့အခါ...”

“ဟုတ်တယ်... . အဲဒီမယ်နဲ့ မင်းတို့ဒေါ်ကြီးကို နေ့တိုင်း ကြော် စားပစ်တာ ငါပဲ... . ချီးပဲ”

ထူးထူးတို့ ရယ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးမိုက်က သူ့စကားကို အပျက်မခံချင်သလို ရယ်သံတွေကြား အတင်းဝင်တိုးသည်။

“ငါစွဲလမ်းတဲ့မယ်က မလိုက်ဘက်ကကွ... မလိုင်သူ... . မလိုင်သူ...”

“ဒါဆို အညာသူ မဟူရာမယ်လေးပါ... . အဟတ်ဟတ်”

“အဲမာ... . အညာသူ ဖြူရင် မင်းတို့ ရန်ကုန်သူတောင် ရွှံ့ တယ်ကွ... . မှတ်ထား”

“ဟုတ်ပါတယ်... . ဟိုက အမည်းလတ်လတ်ကလေးဆိုတော့”

“တယ်... မင်းတို့နဲ့ကွာ၊ လျှာဖြတ်ဖြတ်နင်းနေတာ ခက် တယ်၊ တော်ပြီ... . တော်ပြီ”

ဦးမိုက်ကြီး စိတ်ညစ်ပြီး ထသွား၍ တင်လင်းဦးတို့ တခါခါ နှုတ်တာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲ အရယ်အပြုံး နည်းသော အောင်မိုးက...

“ဦးမိုက် ကြည့်ရတာ သာအောင်ကို သနားနေပုံပဲ”

“သနားတာ မဟုတ်ဘူး... . ကိုယ်ချင်းစာတာ၊ သာအောင်က နှစ်ဆိုးကြီး၊ သူက ရုပ်ကြမ်းကြီးလေ... . အဟိဟိ”

အစပိုင်းတော့ တင်မောင်ဦးတို့ သာအောင်အကြောင်းကို အပျင်းပြေ ရယ်စရာတစ်ခုအဖြစ် ပြောဆိုနေကြသော်လည်း နောက် ဦးမိုက် သာအောင် လုံးဝ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တော့ဘဲ နေသည် အထိ ဖြစ်လာ၍ သာမန်ဟု မထင်ရဲကြတော့ဘဲ သာအောင်ကို အပြင် ထွက်အောင် ကြိုးစားကြရသည်။ ထိုအကြံဉာဏ်ကိုလည်း ဦးမိုက် ပြော၍ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

“ကြာရင် ရူးမယ်ထင်တယ်”

“မရဘူးကွ... . သေမှာ”

“ဗျာ... .”

“မဗျာနဲ့... . ကိုယ်တွေ့ပဲ၊ ငါ့ရဲ့မလိုင်မယ်လေးကိစ္စနဲ့ ငါလည်း သာအောင်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်ကွ... . သွားမပြောင်နဲ့”

ဦးမိုက်ကြီး အခွင့်ကြိုတုန်း မလိုင်မယ်ကိစ္စ ပါလာပြန်သဖြင့် ထူးထူး မျက်စိပစ်ကြသည်။ ဒီတစ်ကြိမ် လျှာသွားမနင်းတော့ဘဲ အား လုံး နားရွက်ပဲ အနင်းခံရန် ငြိမ်၍ နားထောင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုကွ... ရန်ကုန် မယ်ရွေးပွဲတစ်ခုမှာ ငါ့ရဲ့မလိုင်သူလေး ဝင်ပြိုင်တော့ ငါလည်း... မလိုင်ကနေ ရန်ကုန်အထိ ဆင်းလာပြီး လာအားပေးမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက တင်မိုးလွင်တို့နဲ့ ခေတ်ပြိုင်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာပဲ သူ ‘မယ်’ ဖြစ်တာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မင်းတို့ ပြောသလို... ငါ့ရဲ့... မိုက်တိုင်စန်လို ကျားတောင် ထွက်ပြေးတဲ့ ဥပမိရုပ် ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့ မလိုင်သူ မယ်ဘွဲ့ရ ခင်မိမိချောလေးဆိုတာ ဘယ်လိုလိုက်ဖက်မှာလဲ၊ ငါ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြိုးစား အဆင် ကို မပြေတာ၊ ငါလည်း... သာအောင်လို အခန်းအောင်းပြီး ကြွေ တော့တာပေါ့၊ ဘယ်လောက်အထိ ကြွေကျသွားသလဲဆိုရင် ကိုယ် အလေးချိန်ပေါင်(၃၅၀) ရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပေါင်(၁၅၀)ပဲ ကျန်တော့တဲ့အထိကို ပြုတ်ကျသွားတာ၊ မစားမသောက်၊ မအိပ်ဘဲ နေနေတော့ မသေတာပဲ ကံကောင်း၊ အဲဒီအချိန်မှာ... ငါဘာဖြစ်လဲ သိလား!”

“ဟင့်အင်း...”

အားလုံးပြိုင်တူ ခေါင်းခါကြ၍ ဦးမိုက်က...

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်ဖို့ ကြိုးစားမိတယ်”

ဒီတော့မှ ထူးထူးတို့ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြလေသည်။

“တကယ်တော့ကွာ... လူ့ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ ဗြိုင်မူ ခံရတာဟာ သေရတာထက်တောင် ခံရခက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ သေခြင်းကို အကြောက်အလွန်မရှိ ရွေးလိုက်တာ”

“ဘယ်... ဘယ်လို ရွေးခဲ့တာလဲ ဦးမိုက်”

“သွားသေပစ်လိုက်တယ်လေ... ဒါပေမယ့် တစ်ပတ်လောက်

သာ ကြာသွားတယ်... ငါမသေဘူးကွ”

“ဟောဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွ၊ မင်းတို့ မင်းသိခံဝတ္ထု ဖတ်ဖူး တယ် မဟုတ်လား၊ သေသောသူသည် သုသာန်သို့ သွားသည်ဆိုတာ လေ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ဆိုတော့ ငါလည်း ရွာနဲ့မနီးမဝေး သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားတာ ပေါ့၊ ဟိုမှာ သင်္ချိုင်းစောင့်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်း ရှိတော့... ငါ အဲဒီမှာ သွားနေလိုက်တာ၊ တစ်ပတ်လောက်သာ ကြာသွားတယ်၊ မသေ တာနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရတယ်”

“ဟင်... ဘယ်နှာကြီးတုန်းဗျာ”

“အေး... ငါလည်း သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သွားသေမလို့လေ၊ ချောင်းထဲ ခုန်ချပြီး သေမယ်ဆိုပြီး ခုန်ချပစ်လိုက်တယ်၊ ဒါလည်း မသေ ဘူးကွ”

“ဗျာ... တစ်ယောက်ယောက်က မြင်ပြီး လာဆယ်သွားလို့ လား”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ... ချောင်းက နွေရာသီဆိုတော့ ရေခမ်း နေတယ်လေ... အဲဒါကြောင့်...”

“ဪ... ဪ... တကယ်သေချင်တော့လည်း သေဖို့ အတော်ခက်တာပဲနော်”

အောင်မိုးက တမင်ရွံ့ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းအား ဦးမိုက်က တကယ့်ဖီလင်အပြည့်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ခက်ပြီလားကွာ... ငါ့မှာ သေချင်လွန်းလို့ ချောင်းထဲကနေ ပြန်တက်လာပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ ရေနံဆီတွေလောင်း၊ မီးနဲ့ရှို့ပြီး ရေတွင်းထဲ ခုန်ချပစ်လိုက်တယ်ကွာ... အေးရော”

“ဟာ... ခုန်မချဘဲ ဒီအတိုင်း နေရမှာလေဗျာ”

“မဖြစ်ဘူးကွ... ဒီအတိုင်းနေရင် လူတွေ မြင်ပြီး မီးဝိုင်းငြိမ်းတော့ ငါဘယ်သေတော့မလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မီးလာငြိမ်းလို့ မရအောင် ရေတွင်းထဲ ခုန်ချလိုက်တာ”

“အဲဒါ မသေဘူးလား”

“မသေဘူး... မီးငြိမ်းသွားတယ်၊ ငါကလည်း ရေကူးတတ်နေတော့ ရေမနစ်ဘူးကွ၊ အဲဒါနဲ့... အပေါ်ပြန်တက်၊ ဒီလောက် သတ်တာတောင် မသေတဲ့ငါ ဒီတစ်ခါ အသေပဲဆိုပြီး အဲဒီအချိန်ကစပြီး လုံးဝ ရေမသောက်တော့ဘူးကွ၊ ထမင်းအသက် ခုနစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မနက်ဆိုတာကိုးကွ၊ အဲဒါကြောင့် ရေဆာရင် ဖရဲသီးစားတယ်၊ ရေမသောက်ဘူး”

“ဖျော်ဆရာရေး... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ဖျော်မှတဲ့၊ လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး”

“အေး... အေး... လာပြီ”

ကောင်တာကနေ လှမ်းအော်တဲ့အသံကြားမှပဲ ဦးမိုက်ကြီးကသောကမျော ထပြေးသဖြင့် တင်လင်းဦးတို့အုပ်စုလည်း နားရွက်အနင်းခံနေရတဲ့အဖြစ်မှာ လွတ်တော့သည်။

ထိုအခိုက် အောင်မိုးက..

“အမှန်တော့ သူ မသေတတ်လို့ပါကွာ၊ သူတို့အညာမှာ ဝါ

ဆေးလို့ ခေါ်တဲ့ အင်ဒလင်းတွေ ပေါ်ပါတယ်”

“အေးနော်... ဒီတစ်ခါလာမှ အကြံဉာဏ် ပေးရဦးမယ်”

ထိုနေ့အဖို့ ဆိုင်မှာ လူကျနေသဖြင့် ဦးမိုက်ကြီး သူတို့ဝိုင်းနားမကပ်နိုင်တော့သလို အကြံဉာဏ်လည်း မပေးဖြစ်တော့ပါချေ။

သို့သော် ဦးမိုက်ကြီးစကားကြောင့် သာအောင်လည်း ထိုသို့ ကြံစည်လျှင် ဒုက္ခဟု အားလုံးတွေးမိကာ သာအောင်ဆီ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပါသည်။

“သာအောင်”

“ဘာလဲ!...”

“မင်း ဒီလိုကြီးတော့ မနေနဲ့ကွာ”

“ဘယ်လိုနေရမလဲ!”

“ငါတို့နဲ့ အပြင်ထွက်ကွာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ တစ်ခါရှုံးမိလို့ တစ်သက်လုံး ရှုံးရတဲ့အမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီတစ်ခါ မရရင် နောက်တစ်ခါ ရှေ့မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး ထားရတယ်၊ မင်းပုံစံက မိန်းမကြီး တွနေတာပဲ”

ဒီစကားက သာအောင်စိတ်ကို အုန်းမောင်းခေါက်သွားသည်။

“ငါ ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့အထဲမှာ မင်းတို့လည်း ပါတာပဲ”

“ဟေ... ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တယ်ကွ... မင်းတို့ပဲ ငါ့ကို ဖိုးသာအောင် ခေါ်လိုက်၊

ငါတို့ခေါ်လိုက်နဲ့”

“ဪ... ဪ... အေး”

အောင်မိုး သဘောပေါက်သွားကာ...

နတ်ရွာစိုး

“အိုခေက္က... ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို မနောက်တော့ဘူး၊ မင်း
ကို နောက်လားပြောင်လားနဲ့ နှိမ့်နှိမ့်ချချ လုပ်ရင် လုပ်တဲ့ကောင်တွေကို
ငါ့ကိုယ်တိုင် သမ၊မယ်”

“ဟုတ်တယ် သာအောင်၊ ငါတို့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကတိပေး
တယ်”

“ပြီးရော...”

ထိုအခါမှပင် သာအောင် အပြင်ထွက်တော့သည်။ ပုံမှန်
အတိုင်း ချွင်ချွင်ယုယု မဟုတ်သည့်တိုင် ပြင်ပလေနှင့် ထိတွေ့ခွင့် ရနေ
သဖြင့် လန်းလာပါသည်။ ယခုလည်း တင်လင်းဦးတို့ ချိန်းထားသဖြင့်
ဆိုင်ကို ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်... ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲစာသာ အချိန်ကုန်သွားပြီး
တော့ဖလား ပရိသတ်များ ထပြန်ကာ သွားကြသည်။ တင်လင်းဦးတို့
ရောက်မလာသဖြင့် သာအောင်လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းကာ
ထပြန်လာခဲ့သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီခွဲတော့မည်။

ဝချစ်တတ်ပြီဆိုတာတည်းက...

ကစအသစ်တစ်ခုဆီ အထုံကူးပြီး...

ရှားသွပ်သွားတာပါ...

အချစ်မှာ အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုတာ

လူရဲမိတ်က သိလျက်နဲ့ နမ်းရှိုက်...

မိတ်တွင်းလည်း နတ်ကြွပါရဲ့...

ခက်လိုက်တဲ့လူတွေ

အချစ်အတွက် အသက်ပဲသေသေ... တဲ့...

ဗဟိုနဲ့

မသေရင်တောင် ရူးတယ်...

(ဧပြီသာပြောရတာ ကျွန်တော်လည်း

မှူးနေတယ်...)

အခန်း(၄၈)

“သမီးရေ...”

“ရှန်... မေမေ”

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ ကော်ဖီဗန်းလေးနှင့် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် သူမရှိရာ ကွန်ပျူတာစားပွဲတွင် ကော်ဖီဗန်းကို ချပေးရင်း...

“အဲ့သလောက်ကြီး လုပ်နေရင် သမီးမျက်လုံး ထိခိုက်တော့ ခယ်”

“ရပါတယ် မေမေရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် စနစ်ပုံကနေ လွှဲဖယ်ပြီး

မလုပ်သင့်ဘူးကွယ်၊ ကွန်ပျူတာကို တစ်နာရီ အသုံးပြုပြီးတိုင်း မျက်လုံးကို အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အနားပေးသင့်တယ်၊ အောက်မဆင်းရင်တောင် ဟိုးပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်က အပင်စိမ်းစိမ်း မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ဖြစ်တယ်လေ”

“အင်းပါ မေမေရယ်”

“သမီးလေး... ပြောစကား ဆိုစကား နားမထောင်ဘူးကွာ၊ အခု မနက်အိပ်ရာထကတည်းက မျက်နှာလည်း မသစ်ဘူး၊ အောက်လည်း ဆင်းမလာဘူး၊ မေမေ လာကြည့်တော့ ဒီမှာထိုင်နေတယ်၊ အခု မေမေ ဈေးက ပြန်လာလို့ ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးတာတောင် ဒီနေရာက မထဘူးဆိုတော့ တွက်ကြည့်စမ်း”

“ကဲ... သမီးနားလိုက်ပါပြီ၊ အခု မေမေလာပို့ပေးတဲ့ နောက်ဖိနပ်နဲ့လည်း စားပြီ”

“ဟင်း... ညစ်ပတ်အိုးမ”

“အဒိဒိဒိ...”

ချစ်စရာကောင်းပြီး ချစ်လို့မဝနိုင်အောင် ရှိလှသော သမီးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြွေကြွေ ပီတိသက်မချမိသည်။ ကိုးလလွယ် ဆယ်လွှားမှ ဒီအရွယ်ကို ဘယ်လိုများ လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး ရောက်သွားသလဲဟု နှမြောတသစွာ တွေးရင်း သမီး၏နဖူးဆံစကို အသာနမ်းမွှေးဖြစ်သည်။

“ဪ... ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးက ခုတော့လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပါပေါ့လား”

“အင်းပေါ့ မေမေရဲ့... ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူးကွယ်... အရွယ်ရောက်လာလေလေ မေမေရင်ခွင်နဲ့ တေးဝေးသွားပြီလေပဲ၊ နောင်ဆို ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်၊ အိမ်ထောင်တွေကျနဲ့ မေမေချစ်မဝတဲ့ သမီးကို ဒီလောကထဲဝံ့ကြီး ဆဲ ထားခဲ့ရမှာ၊ မေမေဘယ်လိုလုပ် ဝမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ”

ဆိုတော့လည်း သူမ ရင်မှာ ထိထိရှရှ ဖြစ်ရသည်။ ဒီအရွယ်အထိ ဘာမှလိုလေသေးမရှိ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သော မိခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပေါ်မှာ သူမအတွက် ဘယ်အရာနှင့်မှ နှိုင်းစရာမရှိ။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ခုအချိန်ထိ နို့စို့ကလေးသဖွယ် မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးချွန်ကာ နေတုန်းဖြစ်၍ မေမေ တွေးသလို မတွေးခဲ့၊ ခုလိုကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲဆိုပြီး တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ မေမေခါးလေးကို ပွေ့ဖက် မှီနဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ သမီး ဘယ်သွားသွား မေမေနဲ့ဖေဖေကို ထားခဲ့ဘူး၊ ကျောင်းပြီးလို့ နယ်တွေမှာ အလုပ်တာဝန်တွေ ယူရလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေ လိုက်ရမှာပဲ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားဘူး”

“ကဲ... အိမ်ထောင်ကျရင်ကော”

“မရဘူး... ခေါ်မှာပဲ”

“အဟင်းဟင်း... အင်း... ဒီအမေ အဲ့ဒါလေးနဲ့ပဲ ဆံဖြူ သွားဖြူရတော့မှာ၊ ကဲ... စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”

“ကြည့်... ကြည့်...”

“တင်... တောင်... တင်... တောင်”

အောက်ထပ်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဒေါ်ကြွေကြွေ သမီးအနားမှ ခွာကာ အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ဪ... မောင်သာအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“လာ... သား... မင်း ခုတလော ပျောက်နေလိုက်တာ၊
ထိုင်... ခဏလေး... အန်တီ ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်၊ သမီးရေး... သမီး
သူငယ်ချင်းဟေ့”

သာအောင်ဟု အသံကြားလိုက်ကတည်းက နှင်းသွန်းကြွ
ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကုတ်ပစ်ပြီး ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်နဲ့
ပြတ်သွားပြီ ထင်တာ ပြန်ပေါ်လာသေးသည်။

(ငါ တကယ်စိတ်ဆင်းရဲတယ်... အဟုတ်ပဲ)

ထို့နောက် မှန်တင်ခုံဆီ လျှောက်လာပြီး ဆံပင်တွေ ဖီးသင်
နှင်းသပ်၍ အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက် သန့်စင်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့တော့၏။

“သားရေး... ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်...”

“အန်ကယ်ရေး”

“မင်းအန်ကယ်က နယ်နဲ့ခွဲ တာဝန်ယူနေရတော့ တစ်လ တစ်
ခေါက်လောက်ပဲ ပြန်လာနိုင်တာလေ၊ သားဖေဖေနဲ့မေမေ နေကောင်း
ကြရဲ့လား!”

“ကောင်းတယ် အန်တီ”

“အေး... အန်တီလည်း ဒီရက်တွေမှာ မရောက်ဖြစ်ဘူး
ဟိုတစ်လောကတော့ မင်းဖေဖေ ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်၊ သားရေး...
အခု ဘာသင်တန်းတွေ တက်နေလဲ!”

“ဘယ်မှကို မတက်ရသေးလို့ အဲ့ဒါ နှင်းသွန်းကို မေးချင်လို့”

“ဪ... အေး... ဟိုမှာ မင်းသူငယ်ချင်း ဆင်းလာပြီ၊ သားတို့
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ၊ အန်တီချက်ပြုတ်မယ့် တန်းလန်း
ဦး... လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်...”

နှင်းသွန်းကြွ ရောက်လာပြီး ဆက်တိုင်းမှာ စူအောင်အောင်
မျက်နှာလေးနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ ချက်ချင်းသ
တာ အတွင်းခန်းဖက် သွက်လက်စွာ ပြေး၍ ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာမှ
ပြန်ထွက်လာပြီး စောစောကလို စူအောင်အောင် မျက်နှာလေးနှင့်ပင်
ပြန်ထိုင်လေသည်။

* “ကဲ... ပြော... ဘာကိစ္စလဲ!”

ဒီလိုဆုံလိုက်ရတော့လည်း သာအောင်ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်း
သူ ရောက်လာလို့ သူမစိတ်ထဲ ကြည်ဖြူစရာ မရှိဘူးဆိုတာ သာအောင်
သိ၍မဟုတ်။ သိသည်။ သို့သော် ခုလိုလေး ကြည့်မြင်ခွင့် ရလိုက်တာ
တို့ပဲ အတော့်ကို ကျေနပ်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်သက်လုံး ငတ်လာတဲ့ စား
တောင်းသောက်ဖွယ်ရာကို ဒီမနက်မှ ဘုန်းကြီးပွဲလို ပြင်ပြီး အဝကြိတ်
လိုက်ရသည့်နှယ် အိကာစိမ့်သွားသည်။

“ဟဲ့... ငါမေးနေတယ်လေ... ဘာကိစ္စလဲလို့!”

သာအောင် ကော်ဖီပန်းကန် ကိုင်ထားခိုက် လန့်ကာ တွန့်သွား
ဉှဲ ကော်ဖီတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်ကာ သူ့လက်ပေါ် ကျပြီး ပူတော့၏။

“အား... ပူ... ပူ...”

သာအောင် ပန်းကန်ကို ကယျာကသီ ချပြီး လက်ကို လက်

သုတ်ပဝါနှင့် အုပ်ကာ ဆုပ်ထားလျက်. . .

“ဟို. . သင်. . သင်တန်းကိစ္စလေး စုံစမ်းချင်လို့ဟ၊ အား. .
လာ. . လာ. . ပူလိုက်တာ”

“ဘာ. . သင်တန်းကိစ္စ ငါ့ဆီ စုံစမ်းရအောင် ငါဖွင့်တဲ့သင်တန်း
ခွဲလို့လား!”

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . နင် အခုတက်နေတဲ့ Y.E.S နဲ့ K.M.D
မှာ ငါလည်း တက်ချင်လို့. . အဲ့. . အဲ့ဒါ. . ”

“အဲ့ဒါ သွားစုံစမ်းပါလား၊ Y.E.S က (၂၈)လမ်းမှာ၊ K.M.D
က မဟာမြိုင်မှာ၊ ကဲ. . . ရပြီမဟုတ်လား!”

“အင်း. . အဲ့. . အဟဲဟဲ. . အဲ့သလောက် သိရရင်ပဲ ရပါပြီ
ဟာ၊ ကျေးဇူးပဲ. . ဒါ. . ဒါနဲ့ နင် ဒီနေ့ သင်တန်းချိန် မရှိဘူးလား!”

“အဲ့ဒါ နင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ အခု ငါမအားဘူး၊ နင့်ကို ဧည့်ခံ
ပြီး အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဘူး၊ သိပြီးရင် ပြန်တော့”

“အာ. . အေးပါ. . အေး. . ဒါဆို ငါ. . ငါပြန်မယ်နော်”

“မြန်မြန်ပြန်. . အာရုံနောက်တယ်”

သာအောင် ရင်ဘတ်တည့်တည့် ဖနောင့်နှင့် အပေါက်ခံရ
သလို ခံနေရသော်လည်း အွတ်ခနဲ အင့်ခနဲ တစ်ချက်မှ မမြည်စေရ
မညည်းစေရ။ သူမ ဘာပြောပြော ပြောသမျှ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပသော
စကားလုံးလေးများအား ကြားနေရသည့်သဖွယ် ရယ်ပဲ ရယ်နေလေ
တော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ သာအောင်. . . အဆင်ပြေခဲ့လား!”
တင်လင်းဦး၊ ထူးထူး၊ အောင်မိုးနှင့် ဇော်မောင်တို့ တစ်ဝိုင်း
တည်း ထိုင်နေတဲ့အထဲမှ ထူးထူးက အောင့်မထားနိုင်သလိုမျိုး လှမ်း
မေးခြင်းဖြစ်သည်။

သာအောင် ဝမ်းချုပ်နေသောမျက်နှာနှင့် ဝင်ထိုင်ပြီး. . .

“မလွယ်ပါဘူးကွာ. . . ရိုက်မလွှတ်ရုံတမယ်ပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် လက်ခံပြီး စကားပြောသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ပြောတာလည်း ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်လွှတ်သလိုပဲ”

“ဒီလောက်တော့လည်း ရှိမှာပေါ့ သာအောင်ရာ. . . ခွီးမှပဲ၊

ငယ်စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုလည်း မလိုက်နဲ့တော့ကွာ၊ သူ့ဘာသာ ကျော်ကြီး
နည်းညား၊ ဇော်ကြီးနဲ့ပဲညားညား”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ဒီပေါက်လွှတ်ပဲစားကောင်တွေ လက်

ထဲတော့ ထည့်မပေးနိုင်ဘူး”

သာအောင်ထံမှ နှာမှုတ်သံနှင့် ရောပြီးထွက်လာသော မခံခို
မခံသာအသံကြောင့် အောင်မိုးတို့ လက်တို့ပြီး ပြီးကြသည်။ အမှန်တော့
ဒီနေ့က နှင်းသွန်းကြွေဆီ သာအောင် ကြိုးစားပမ်းစား ရောက်သွား
သည်မှာလည်း သူတို့အုပ်စု ဘေးတီးလွှတ်လိုက်၍ဖြစ်သည်။

“မပေါ့နဲ့ သာအောင်၊ ကျော်ကြီးက လက်သွက်တယ်၊ စကား
ပြောလည်း ညက်တယ်ကွ၊ ဒီကောင် ဒီမြို့မှာ ရှုပ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေ
နှင်းသွန်း သိမှ၊ မသိရင် ပိုက်ဘောမိမယ်နော်... သဘောပေါက်”

သာအောင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာပြီး လာချပေးသော လက်
ဖက်ရည်ပူပူကြီး ကမူးရှူးထိုး သောက်ပစ်သည်။

“ဖလူး... ဟူး...”

“ဟာ... ပေကုန်ပြီဟ”

“ဟူး... ငါလည်း ဒီမနက် ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူးကွာ၊ အပူ
တွေချည်း လွှတ်လောင်နေတာ၊ ဟူး... ဟား... လျှာ... လျှာကျက်
သွားပြီ ထင်တယ်”

“ရော... အချဉ်ရည်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ!”

“လျှာကျက်သွားပြီဆို အချဉ်ရည်လေး ငုံပြီး ဝါးလိုက်...
ကွက်တိပဲ”

“မနောက်နဲ့ ထူးထူးရာ၊ ငါ တကယ် ဖီးလ်တက်နေတာ”

“တက်ကွာ... အိမ်ပေါ် ရောက်အောင်သာတက်၊ မဟုတ်ရင်
တင်လင်းဦး ပြောသလို ကျော်ကြီးနောက် ပါသွားမှာပဲ”

“နေပါဦး... အဲဒီကိစ္စ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းကွာ တင်လင်းဦး၊
ငါ့ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“(၂၈)လမ်းထဲက Y.E.S အောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
လေကွာ၊ နှစ်ယောက်ထဲ ဆိုင်အတွင်းဖက် ထောင့်ဝိုင်းမှာကွာ၊ ခေါင်း
ချင်းဆိုင်ပြီး ပူးကပ်နေလို့ ငါတောင် မျက်နှာပူပူနဲ့ သေချာမြင်အောင်
ကြည့်ခဲ့ရသေးတယ်”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်... မျက်နှာပူရင်လည်း မကြည့်နဲ့ပေါ့
ကွ”

“ဪ... ငါ့သူငယ်ချင်း သာအောင်ရဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့
ဘော်ကြာ နှုတ်ခမ်းပါးနားပြတ်ပြီး ပန်းထိမ်ဆိုင် အပ်နေရမှာစိုးလို့ဟ”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ဟူး”

သာအောင် လေပူကြီး မှုတ်ပြီး လမ်းမဖက် လှည့်အကြည့်...

“ဟင်...”

“ဘာလဲ သာအောင်”

“ဟိုမှာ ကျော်ကြီးကွ”

အားလုံး ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြ၍ ရွှေစင်ကမီးရှေ့တွင် ဆိုင်
တယ်ရပ်၍ လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော ကျော်ကြီးကို တွေ့
လိုက်ကြရသည်။

သာအောင်ရင်ထဲ ကျော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဘယ်မျှ နာ
ထွင်ခံပြင်းနေသည် မသိ။ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထကာ ဘယ်သူမှ
မထားဆီးလိုက်နိုင်ခင် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးကာ ထွက်သွားသည်။

သို့သော် ဆိုင်အဝင်ဝမှာပင် တုန့်ခနဲ ရပ်ကာ ဖမ်းဆုပ်ထား

တကယ်လို့များ... ငါဟာ အသားမည်းလို့ မည်းကြီးကို အခေါ်ခံရတာကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် ရှက်စရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာတွေ ခွဲပါမလား၊ မည်းလို့မည်းတဲ့အတိုင်း လက်ခံထားပြီး တစ်ပါးသူ လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရင် ပိုပြီးသက်သက်သာသာ မရှိဘူးလား၊ ငါ မည်းတာ ကုလကိုယ်စားလှယ် ဝန်ဘာရီကို မမီသေးပါလားလို့ သံဝေဂမယူဘဲ ကိုးရီးယားမင်းသားရိန်းလောက် မဖြူရကောင်းလားဆိုပြီး ဝန်တိုစိတ် ထားနေလို့ကတော့ မှားပြီကွ ကောင်လေးရ၊

အဲဒီတော့ မင်းလည်း အရှိကိုအရှိအတိုင်း လက်ခံပါ၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း လက်ခံလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ရုပ်က မျောက်နဲ့ တူပေမယ့် လူက မွေးထားတဲ့ လူသားစင်စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရမယ်၊ သူတို့က ပါတဲ့ပဲခေါ်ခေါ် ဖူးသာအောင်ပဲခေါ်ခေါ် ငါဟာ သာအောင်ဖြစ်တယ်လို့ သိရမယ်၊ ဟေ့ကောင် မျောက်ကြီးလို့ ခေါ်ရင် မျောက်ကသာ တပြလိုက်၊ ဒါဆို သူတို့ သဘောကျပြီး မင်းကို ပိုချစ်သွားမယ်၊

မျောက်ကြီးလို့ ခေါ်တာကို စိတ်ဆိုးပြီး ရန်သတ္တုပြရင် မုန်းကြမယ်... မှတ်ထား၊ ပုပ်နေလို့ ရေမွှေးဆွတ်ပြီး အနံ့ဖူးထားရင် မွှေးပုပ်ပုပ်ကြီး ဖြစ်နေလို့ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး ပြေးကြရောကွ၊ အပုပ်ကို အပုပ်အတိုင်းသာထား၊ မြုပ်မယ့်သူ အဆင်သင့်ပဲ... ရှင်းလား”

“ရှင်းပြီ... ရှင်းပြီ... ဦးမိုက်... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ”

“ဟူး... မောလိုက်တာ၊ အဲသလို လုပ်စမ်းပါ သာအောင်ရာ”

ဦးမိုက်ကြီး တကယ်ပဲ မောသွားလို့ ထရပ်ပြီး နဖူးစပ်တွင် သီးနေသည့်ချွေးလုံးများအား ပုဆိုးဖြေ၍ ငုံ့သုတ်ကာ ဖျော်ခန်းဘက် လျှောက်ဝင်သွားတော့သည်။

သာအောင်တို့အုပ်စု တော်တော်နှင့်တောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဝိုင်းကာ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ ခဏကြာမှ အောင်မိုးက...

“ဦးမိုက်ကြီးတော်ကီးတွေက အမှန်ပဲ သာအောင်၊ မင်း အဲဒီအတိုင်း နေသင့်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ပထမ အခြေအနေကို မေ့လိုက်ကွာ၊ အဲဒါက မင်းရဲ့ပထမစိတ်နဲ့ ပထမဖြစ်စဉ်... အခု ဒုတိယစိတ်နဲ့ ဒုတိယဖြစ်စဉ်ဆိုပြီး တစ်က ပြန်စကွာ”

“ဟုတ်ပြီလေ... ငါဘယ်လိုစရာမလဲ!”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ... မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားကို တရားဝင် ပြန် ချပ်သိမ်းလိုက်ပေါ့၊ ပြီးရင် ဟိုတုန်းကလို ဘော်ဒါတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်နေခွင့်တောင်း၊ အဲဒါဆို မင်းလိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို အနီးကပ် လေ့လာခွင့်ရပြီး သိလာလိမ့်မယ်”

“အမှန်ပဲ သာအောင်၊ အောင်မိုးပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ်” ထူးထူးကပါ ထောက်ခံသဖြင့် သာအောင်တစ်ယောက် ယင့်သက်ရွှက်တာလား၊ သက်မချတာလား၊ မသေချာသော စိတ်ဖော့မှုမှ ဖြင့် ဖော့ပစ်ပြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“အိုခေကွာ... အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ငါတကယ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာလဲ သိနေပြီကွာ”

“ဟုတ်လား... မင်းဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ!”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မျောက်နဲ့ ပိုတူလာအောင် လုပ်ရမယ်”

“ဟင်!!...”

ပုန်းလှိုးကွယ်လျိုး မဟုတ်ပါဘူး...
ရိုးရိုးလေးရင်ဖွင့်တာပါ
တိုးတိုးလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...
ချစ်တယ်လို့...ရိုးရိုး...

အသုံး(သုံး)

သဘာအောင်၏ပြောင်းလဲမှုက သာအောင်မိဘတွေကိုပင် အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။ သူတို့လည်း သာအောင်အခြေအနေကို ထိုက်သင့်သလောက်တော့ သိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးသန်းမြင့်ဆွေ။ သာအောင်ကို ဇနီးသည် မွေးဖွားသန်စပ်ပြီး အနီးထွေးလေးထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာတည်းက သူငယ်ချင်းဆရာဝန်၏ ပြောပြဖူးသောစကားကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ရင်နာမဆုံးဖြစ်ရသည်။

(မင်းလက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်း သားသမီးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်တာတော့ သိပ်မှားတယ် သူငယ်ချင်း.. ဖြစ်သင့်တာက မင်းကိုယ်မင်း

ဆေးစစ်သင့်တယ်... လိုအပ်တဲ့ ကာကွယ်ကုသမှုကို ခံယူသင့်တယ်)

(.....)

(ဟ... မင်းက ငုတ်လေကွာ၊ မင်းအကြောင်း မင်းမသိဘူး လာတာလသားဦးဟာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးလဲ သိလား၊ မင်းရဲ့သား သမီးကို ခြေလက်အင်္ကျီ မစုံအောင်၊ ဉာဏ်ရည်မပြည့်အောင်၊ အနည်း ဆုံး အမိအဖရပ်သွင်နဲ့ ခြားနားပြီး အကြည့်ရဆိုးတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာမျိုး ဖြစ်အောင် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီအခါကျ မိဘဖြစ်တဲ့သူလည်း စိတ်ဆင်းရဲရ၊ ကလေးမှာလည်း အရွယ်နဲ့အသိ ရင့်လာတိုင်း သိမ်ငယ်မှု၊ မပြည့်ဝမှုတွေနဲ့ လူလုံးမလှ ခံစားသွားကြရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ဖြူစင်တဲ့ဘဝကို မပျက်စီး မညစ်နွမ်းစေချင်ရင် မိဘနေရာ နေမယ့်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်တရား ကိုဖြူစင်အောင် ထားရတယ်၊ မသိလို့ မဖြူစင်ခဲ့ဘူးပဲထား၊ သိတဲ့အချိန် မှာ လိုအပ်တဲ့ပြင်ဆင်မှု... ကာကွယ်မှု လုပ်ရမယ်ကွ)

မွေးကင်းစ မျောက်ကလေးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေသော သား ကို ကြည့်ကာ ဦးသန်းမြင့်ဆွေ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း လွန်ခဲ့ပြီမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမျှမတတ်နိုင်ရှာ။ သို့သော် တတ် နိုင်တာတစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ လုပ်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ပွေ့ပွေ့ရှုပ်ရှုပ် နေတတ်သော သူ့စရိုက်အား ပြောင်းပြန်လှန် ကာ ရပ်ပစ်သည်။ နောက်ထပ်သားသမီး မယူတော့ဘဲ လူလုံးမလှ ဖြစ်ရတော့မည့် ဒီသားအတွက် စီးပွားဥစ္စာ အပြည့်အစုံ ထားခဲ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရှာဖွေလာခဲ့သည်။

ငယ်တုန်းကတော့ ပြဿနာမရှိ။ သူငယ်ချင်းဆရာဝန် ပြော

သလို အရွယ်နှင့်အသိ ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့သားလေး လူတော မတို၊ သိမ်ငယ်အထီးကျန်မှု ဖြစ်လာသည်ကို နာကျင်ခံခက်စွာ တွေ့မြင် နေရသည်။ အပြင်မထွက်တော့ဘဲ အခန်းထဲ အောင်းနေသည်အထိ ဆိုးရွားလာခြင်းကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ကြိတ်ကြိကာ ပူလောင်နေ ခိုက်မှာပဲ သားဖြစ်သူ သာအောင်၏အခြေအနေမှာ သိသာစွာ ပြောင်း လဲသွားလေသည်။

“ကို... ရင့်သား ပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား!”

“အေး... ငါလည်း အဲဒါကို သတိထား ကြည့်နေတာဟ၊ ထူးတော့ ထူးနေတယ်”

“ထူးတာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ရူးသွားရင် ကျွန်မရင်ကျိုးရလိမ့် မယ်”

“အေးပါကွာ... ငါလည်း ဂရုစိုက်နေပါတယ်”

မည်သို့ဆိုစေ သာအောင် တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဘတ်စားဆင်ယင်မှုကအစ ဒီဇေတ် ဟစ်ဟော့ချာတိတ် အဆိုတော်တွေ ချဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနှင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကအစ သွက်လက်ကာ နေသည်။

“ဘာဖြစ်မလဲ xxx ဘာဖြစ်မလဲ xxx ငါချစ်စွဲမက် xxx တစ်သက်လုံး xxx မင်းအမုန်းတွေ ငါ့လို ကွဲပစေ xxx ခုန်းဆို တွဲနေမယ် xxx အသံကြွေတယ် xxx စွဲနေမယ် ခွဲနေမယ့်အစား တွဲနေမယ်”

ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေကလည်း ပွပွကြီး၊ စီးထားသောဖိနပ်က လည်း အကြီးကြီး၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ဟစ်ဟော့သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ

တညည်းညည်းနှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လဲတော့မလို ဖြစ်တာ
တောင် သာအောင် သွက်လက်တက်ကြသည့်ဟန်လေးက ပျောက်
မသွား။

“ငါ့အကြောင်း ငါသိတယ် xxx ဘဝတစောင်းဖြစ်ပစေ
xxx ဒါဟာ မိတယ် xxx ငြိတယ် xxx သိတယ် xxx အနှိတရား
သတိထားပြီး အကြည့်မမှားနဲ့ xxx ထိထားတာ သင်ခန်းစာ
xxx ငြိသွားတာ အပြန်ပန်းပါ xxx ရင်တစ်ခြမ်းစာ xxx နှင်
လွမ်းပါ xxx ရှိ... ရှိ... ရှိ...”

“ဟဲ့!... သာအောင်”

နှင်းသွန်းကြွေတို့ ခြံတံခါးဝရောက်မှ အထဲက ညစ်ကပ်ကပ်
အော်လိုက်သံကြောင့် သာအောင်၏ဒွန်ဒလွန်ဒန်များ ရပ်သွားကာ
ကြည့် လိုက်သည်။

သင်တန်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာပုံရသော သူမ၏အလှ
တရားကြောင့် သာအောင် တစ်ချက်မျှောသွားသော်လည်း ကသော
ကမျော သတိချပ်လိုက်ကာ...

“ဟား... ငါ့သူငယ်ချင်း ဒီနေ့ ရေလည်လန်းတယ်ကွာ၊
ဘယ်လဲ... သင်တန်းလား!”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ... ဒါဆို ငါ့ကို ခဏစောင့်”

“မစောင့်နိုင်ပါဘူး”

“အဲ့လို မကျီစားစမ်းပါနဲ့ သယ်ရင်းရာ၊ ခဏလေး... ငါ
အန်တိုကို သရက်သီး သွားပေးမလို့... မျိုးကောင်းတွေဟ၊ ရွှေဟသံ”

လေ... အရမ်းချိုတာ”

ပြောပြီး လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးနှင့် ခြံထဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်
သွားသော သာအောင်ကို မသိမသာ လိုက်ကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိသည်။

(သာအောင်... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါ့ကို ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ
မဆက်ဆံဖူးပါဘူး၊ ဘာတဲ့... သူငယ်ချင်း... အဟင်းဟင်း... ဒါဆို
ဒီကောင် သဘောပေါက်ပြီး ရင်မခုန်တော့တာ ဖြစ်မယ်)

ထိုအခိုက်မှာပင် သာအောင် အပြေးကလေး ပြန်ထွက်လာ
ပြီး...

“အိုခေ... လစ်ကြမယ်”

“နေပါဦး... နင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ!”

“သင်တန်းတက်ဖို့ လိုက်အပ်မယ်လေဟာ”

“ဟာ... ကိုယ့်ဘာသာ သပ်သပ်သွား”

“လုပ်ပါ နှင်းသွန်းရာ၊ ဒီမြို့မှာ ငါက နှင့်ရဲ့ပထမဦးဆုံး သူငယ်
ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ၊ ပြီးတော့ ငါတစ်ခါတည်း ပြောလိုက်
မယ်၊ ငါ နှင့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့စကားတွေအားလုံး စမှုန်စပါး အမှုန်အမွှား
ဝါ မကျန်အောင် အကုန်ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်၊ အခုကစပြီး လုံးဝ သူငယ်
ချင်းပဲ၊ အခုကိစ္စ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ကူညီပေးတဲ့သဘောပေါ်နေ”

သူမ တွေးထင်မိသည့်အတိုင်းဖြစ်နေ၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား
တာတော့ အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့်...

“ပြီးရော... ဘော်ဒါအနေနဲ့တော့ ငါလက်ခံတယ်”

“အဟတ်ဟတ်... ခွီခွီခွီ... အဲ့သလို လုပ်စမ်းပါ”

သာအောင် မှောက်တစ်ကောင်လို နားရွက်ကလေး ကုတ်ပြီး

တခွဲခွဲ လုပ်ပြလိုက်သေးသဖြင့် သူမ စိတ်ရှုပ်ကာ ပြုံးရလေတော့သည်။

“နေပါဦး . . . နင်က ဘာစိတ်ကူးနဲ့ သရက်သီးတွေ ယူလာတာလဲ”

“မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့ အရသာအရှိဆုံး အစားအစာက သရက်သီးလေဟာ”

သူမ လှည့်ကြည့်တော့ သာအောင် မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် မျောက်ကြည့်သလို ပြန်ကြည့်သည်။ သူမ ရယ်တော့၏။

“အခိုခိုခို . . .”

“ဘာ . . . နင်က ရယ်တယ်ပေါ့”

“ရယ်တာပေါ့ . . . နင့်ရုပ်က မျောက်နဲ့ တူပါတယ်ဆိုမှ မျောက်လို လုပ်ပြနေတဲ့ဟာ . . . အဟင်းဟင်း”

“အေးပါ . . . နင်ဒေါသဖြစ်နေတာနဲ့စာရင် ရယ်တာက ပိုလှတယ်၊ အဲဒီတော့ ပိုပိုပြီးလှလာအောင် ငါများများလုပ်ပြပေးရမယ်၊ ဒါမှ နင့်ကို ရှိုးနေတဲ့ငနဲတွေ နင့်ရဲ့အလှနဲ့ မူးကုန်မှာ . . . အဟာဟာ . . . ခိုး . . . ခိုး”

“ဟဲ့! . . . လမ်းမကြီးမှာ နင်လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

“အို . . . သူများမေးရင် ချစ်လို့ အလှမွေးထားတာလို့ ပြောလိုက်”

“အံ . . . မာ . . .”

“ဪ . . . နင် အိမ်မှာ ခွေးလေးတွေ ကြောင်လေးတွေ ဘာလို့ မွေးထားတာလဲ!”

“အဲဒါက ခွေးနဲ့ကြောင်လေ”

“ငါက မျောက်”

နှင်းသွန်းကြွေ ရယ်ရပြန်လေသည်။

?

“အဆင်ပြေလား သာအောင်”

ဆိုင်ထဲကို မြူးမြူးကြွကြွလေး ဝင်လာသော သာအောင်ကို ထူးထူးတို့ အရေးတကြီး မေးကြသည်။ သာအောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံနှင့် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ကျဆိမ့်လေးတစ်ခွက်လောက် အရသာရှိလိုက်ချင်တယ် ကွာ... ပျော်လွန်းလို့”

“အံ့မယ်... လေသံက... လေသံက...”

“လုံးဝပျော်တယ်ကွာ... တကယ်ပြောတာ”

ထူးထူးတို့အချင်းချင်း မျက်စိပစ်ကြပြီး အောင်မိုး ထပ်မေးသည်။

“လုပ်ပါဦးကွ... မင်းပျော်တာလေးနဲ့ ငါတို့လည်း ပြုံးချင်လို့ ဦးမိုက်ကြီးက သာအောင်အတွက် လက်ဖက်ရည် ချခိုင်းလိုက်

ပြီး သာအောင် မြူးသွက်နေတဲ့ပုံကြောင့် ဖျော်ခန်းထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း တင်လင်းဦးကို လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ တင်လင်းဦးကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သာအောင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် စုတ်သောက်ပြီး...

“ငါ... ဒီနေ့ နှင်းသွန်းနဲ့ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်ခိုးတာ”

“ဟေ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကျော်ကြီးက ဘယ်နား ကျကျနဲ့ ခဲ့လို့လဲ”

“ဟာ... ဒီကောင် ငါ့ကို တွေ့တာနဲ့ လစ်တာ၊ ငါလည်း အပီတို စောင့်နေတာလေ၊ လာတာနဲ့ ဖြိုမှာ၊ ဒီကောင်ကလည်း နပ်တယ်၊ နှင်းသွန်းက ငါ့ကို ဘတ်ထားခဲ့ဖို့ ခေါ်တာတောင် အသာလေး လျှော်ပြီး လှည့်ဖြူးတာ... အဟာဟာ... ဂွတ်တယ်ကွာ”

“မင်း... သင်တန်းရော အပ်ဖြစ်လား”

“ဘယ်အပ်ဖြစ်မှာလဲ... ကျော်ကြီးမပါလို့ သူ လေပြီး လျှောက်ထွင့်တော့ ငါလည်း ပါလာတာလေးနဲ့ လိုက်ရင်းရတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဝိုက်ဆံငါးသောင်း ပါသွားတာ... ခါးပြီ”

“ဟင်... လက်ဖက်ရည်ဖိုးတောင် မကျန်တော့ဘူးလား!”

“အေးဆေးပါကွာ... ဆင်ပိန်ကျွဲပါ”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာလဲ... မင်းတို့ မပါဘဲ ဝင်ထိုင်နေတာလား!”

“ဘယ်ကလား... ဟိုကောင် အောင်မိုး ရောဂါရှာတာလေ”

“ဟေ... ဘာရောဂါလဲ!”

“သူ့ဆိုင်ကယ် ဆီထည့်မလာဘဲနဲ့ တာဆုံနား ရောက်မှ ဆီ ပြတ်သွားလို့ ဒီရောက်အောင် တွန်းယူလာတယ်လေ၊ ငါတို့လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ နှစ်ထောင်ပီပီ ရှိတာ၊ အဲဒါကို ခဏပေးတဲ့ ဆီဝယ်ထည့် မလို့တဲ့ ဒီမှာ ရှင်းဖိုကရောဆိုတော့ သူပြန်ပေးမယ်တဲ့၊ ခဏလေးပဲဆိုလို့ ပေးလိုက်တာ သကောင့်သားက ဆီနှစ်ထောင်ဖိုး ဝယ်ထည့်ပြီး စုဖျောင်း နဲ့မှတ်တိုင်မှာ ကယ်ရီသွားဆွဲတယ်၊ ငါတို့ကို ဗိုက်ဆာရင် စားချင်တာ စားထား၊ သူ့ရှင်းမယ်ဆိုလို့ ငါတို့လည်း ဆာလာတော့ ဆွဲတာပေါ့ကွာ၊ နေ့လယ်လောက်ကျတော့ ဒီကောင် စုပေါင်းနဲ့ကနေ ခြေလှုပ်လျှောက် လာပြီး ပြန်လာတယ်”

“ဟေ့...တာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဆိုင်ကယ်မှောက်လို့တဲ့ကွာ”

“ဟာ... ဆိုင်ကယ်ကရော”

“ဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့ရတယ်၊ ဒီကောင့်လည်း ကြည့်လိုက်ဦး၊ ဒွေးတွေရော လက်တွေပါ စုတ်ပြတ်နေပြီ”

“ဟာ... အဲဒါ ဒီအတိုင်းနေတာလား!”

“မနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ တစ်ပြားမှ မရှိဘဲနဲ့ ထစ်ဖောက်မှ ထလို့မရဘူးလေ”

“ဟင်... ထူးထူးနဲ့တောင်လင်းဦးအိမ် နီးတဲ့ဥစ္စာ... ပြန်ယူပေါ့ကွ”

ထိုအခါ တင်လင်းဦးက...

“ငါတို့က အိမ်ပဲ နီးတာကွ၊ ဗိုက်ဆံနဲ့ ဝေးနေတယ်၊ အခု ကောင်...”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ခေါ်ပြီးရှင်းလိုက်တော့”
ထို့နောက် သာအောင် လက်ကျန်ပိုက်ဆံအခေါက်လိုက် ကလေး စားပွဲပေါ် တင်ရင်း စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ထောင့်နှစ်ရာ”

“ဒါလေးများကွာ...”

သို့သော် စားပွဲပေါ်က ပန်းကန်များအားလုံး ရှင်းမသွား၊ သီးသန့်အထပ်လိုက်တချို့ ကျန်နေသေးသဖြင့်...

“ဟင်... ဒီပန်းကန်တွေက မသိမ်းဘူးလား”

“ဒါလား... အဟဲဟဲ... ဒါ ဂေါ်ဖီထုပ်ဆိုင်ကနေ မှာစား ထားတာလေ”

“ဪ...”

ဂေါ်ဖီထုပ်ဆိုင်သည်မှာ မင်းရဲကျော်စွာလမ်းဆိပ်မှာ ရောင်းသော ဝက်သားသုတ်ဆိုင်မှ ကောင်မလေးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော်လည်း ရကာ ဝက်ခြေထောက် စွပ်ပြုတ်ပါ ရသဖြင့် ဝက်သားကြိုက်သော ထူးထူးတို့အုပ်စု၏ ဖောက်သည်ဆိုင်လို ဖြစ်နေသည်။

တစ်ရက်... ဆိုင်သိမ်းကာနီးမှ သူတို့အုပ်စု ဝင်စားကြစဉ် ခေါက်ဆွဲကြော်အား ဂေါ်ဖီများမှ ခေါက်ဆွဲနည်းနည်းနှင့် စားလိုက်ရပြီး ဝက်သားသုတ်ကိုလည်း ဝက်သားနည်းနည်း ဂေါ်ဖီများမှ စားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့အုပ်စုက ထိုဆိုင်ကို ဂေါ်ဖီထုပ်ဆိုင်ဟု တညီတညွတ်တည်း နာမည်ပေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားချက်ကား သူမကို ဂေါ်ဖီထုပ်ဟု ခေါ်လျှင် အလွန်ပင် စိတ်ဆိုးကာ အရပ်ပုလေး

နှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေတတ်ခြင်းပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်သားလှီးတဲ့ စတီးခါးမကြီး ကိုင်ပြီး ကြိမ်းဝါးတတ်သေးသဖြင့် အဲဒါကိုပဲ ရယ်စရာ လုပ်ကာ စနောက်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“ဟေ့. . ဂေါ်ဖီထုပ်”

“ဘာလဲ! . . ငါမကြိုက်ဘူးနော်”

“အေးပါ. . ငါတို့လည်း နင့်ကို မကြိုက်ပါဘူး”

“အောင်မာ”

“ဒါပေမယ့် ငါတော့ ကြိုက်တယ်ကွ”

“ဘာ! . . ”

“ဝက်. . ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ်”

“နင်တို့နော်. . ပေး. . ပန်းကန်”

“မင်းကသာ ဝက်ကြိုက်နေတာ၊ မင်းကြိုက်တဲ့ဝက်က ဂေါ်ဖီ ခင်းထဲကကို မထွက်ဘူး”

“ထွက်မလားကွ. . ခြံကိုက ဂေါ်ဖီခင်းထဲမှာပဲဟာ”

“နင်တို့ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းပြီး မြန်မြန်သွားတော့”

“အေး. . အေး. . ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ ခေါ်မထားတာပဲ ကံတောင်းပါတယ်”

“ခေါ်စရာလား. . နင်တို့ရုပ်တွေ၊ ဟင်း. . . တစ်ပွဲငါးရာ သုံးပွဲ ထောင့်ငါးရာ”

“ဂေါ်ဖီဖိုးရော် ပါပြီလား”

“မသာကောင်တွေ”

ကောင်မလေး ဝက်သားခုတ်တဲ့ခါး လှမ်းဆွဲသဖြင့် သာအောင်

တို့ ပိုက်ဆံချပေးကာ ပြေးကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ သံပြိုင် အော်ကြသည်။

“ဂေါ်ဖီထုပ်. . . ”

ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းတွေလည်း
 ဟပ်ဟော့ပဲသီချင်းတွေနဲ့ လဲခဲ့ရ
 ဒါဟာ အသည်းကွဲအတ်လမ်းလား
 ဘယ်တော့များမှ...တစ်ခန်းရပ်သွား
 ငါက လူကြမ်းများလား...
 ဂျမ်းသမ်းရင်ခုန်
 ဆွဲမင်းသမီးဘေးမှာ တဆုံတည်းတစ်ဝိုက်နဲ့...
 လုပ်နေမယ့်အစား
 နံရံနေတဲ့မီးသွားကို ပျံ့ချပြီး
 ဟပ်ဟော့ပဲပြလိုက် ရင်တယ်။

အသန်း(မေး)

မည်

သို့ဆိုစေ သာအောင် သူမထံသို့ ဒုတိယအကြိမ်
 ပြန်ဝင်လာပုံလေးက ခင်စရာကောင်းလာသည်ဟု ဝန်ခံရတော့မည်။
 အတွေ့တုန်းကလို မှန်ကုတ်ကုတ် ပုတ်သိုးသိုးလေး မဟုတ်တော့ဘဲ
 ချီခွိုက်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်စွာ... ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ။ ပြီးတော့
 သူ့ကို Propose လုပ်ထားသည့်ကိစ္စ လုံးဝရုပ်သိမ်းကာ ဘော်ဒါကဏ္ဍ
 သတ်သက်နှင့် အဖြူထည်ကြီး ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ခုံxချပ်x... ဝစ်... အစ်x ဝစ်... အစ်x ချပ်... xxx
 ဆော့ကအကြောင်း ခဏပြောင်းတော့ xxx ငါ့စိတ်ကလေးထဲ

နှင်းပွန်ပွဲသလို မသဲမကွဲ xxx ရွဲရွဲလေးထင် လောကအမြင်
xxx ခုံချပ်ခုံချပ် xxx ဝစ်အစ်. ဝစ်အစ်. . ချပ်. . .

အနီရောင် Sony ကက်ဆက်လုံးလုံးလေးကို လက်တစ်ဖက်
က ကိုင်ပြီး ဟစ်ဟော့သီချင်းဆိုကာ ကကွက်ကလေးနှင့် စီးမျောဝှင်
လာသော သာအောင်ကြောင့် သူမအတွေးပြတ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။
ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်းဖြစ်၊ သင်တန်းလည်း နားရက်ဖြစ်ကာ
သူမအိမ်မှာ ပျင်းပျင်းရိရိ ရှိနေတုန်း သာအောင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

“တချို့အတင်းစကား သတင်းကြားတယ် xxx သူဌေး
သားလေး ဝမ်းတွင်းဈေးဖို့ ထူးခြားတာ xxx အမူးသမားပမာ
ဌေးသွားတာ xxx အေး.. အေး မြူမြူကြွကြွ xxx ငါ့ဂီတနဲ့ငါ့ဘဝ
ကို နှစ်သိမ့်ခံစား xxx ချန်ထားတဲ့အတိတ် xxx စိတ်ရဲ့ကြပ်မိုး
အနှိပ်သိုးကို ထိုးချပယ်ပစ် xxx ဒါဟာ အသစ်ပဲ xxx စိတ်သစ်
.. လူသစ်. . ဘဝအသစ်နဲ့ xxx အချစ်လည်း အသစ်ပဲ xxx
မင်း ယုံမလား.. ပုံထားတဲ့အနှစ် xxx အဲ့ဒါ ဟစ်ဟော့ပဲ
အချစ်က ပေါ့သ်၊ ရော့.. ရော့.. .

ခုံ. . ချပ်. . ခုံခုံချပ်. . ဝစ်အစ် xx ဝစ်အစ်. . ချပ်”
“ဟဲ့! . . .”

နှင်းသွန်း လှမ်းအော်၍ သာအောင် ကက်ဆက်ပိတ်ကာ အက
ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ. . နှင်းသွန်း!”
“နင်ဘာလုပ်တာလဲ. . . အရူးကျနေတာပဲ”

“သိတယ်. . . အားလုံးက ငါ့ကို ရူးနေပြီလို့ တညီတညွတ်
တည်း သတ်မှတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကောင်းနေတယ်၊ ဒီဖီးလ်လေး
က ငါ့အတွက် ရေလည်ဝွတ်တယ်၊ ကက်ဆက်ထဲမှာ တီးလုံးသံ ထည့်
ခွင့်တယ်၊ သီချင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် စပ်ပြီးဆိုတယ်၊ ငါ့ဘဝရဲ့ ပြုတ်မနား
ပြဿနာတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်တယ်၊ အရမ်းအရမ်းကို ပေါ့ပါးတယ်ဟာ၊
နင် အခုညစ်နေလား၊ ငါ့ရဲ့ဟစ်ဟော့နဲ့ ဆေးကြောပေးမယ်၊ ညစ်တာ
အားလုံး သစ်သွားမယ်. . . ဘယ်နှယ်လဲ”

“တော်. . . အပိုတွေ”
နှင်းသွန်းကြွေ၏မျက်စောင်းလှလှလေးထဲ သာအောင် ခိုးဝှက်
ရင်ခွန်ရင်းက. . .

“ငါအတည်ပြောနေတာ. . . လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပိကျလေးလံ
နေတဲ့စိတ်ကို ချိတ်ကြီးကြီးနဲ့ ဆွဲမပေးနိုင်တာ သီချင်းပဲ၊ နင် နားထောင်
ကြည့်ပါလား. . . လုံးဝ အင်နာဗွန်စီဟ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အကြည့်လွဲလွဲလေး လုပ်နေသဖြင့်
သာအောင် သူမဘေးက ထိုင်ခုံစွန်းမှာ ကက်ဆက်တင်ပြီး သီချင်း
အတွက် တီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်အထိ သူမထံမှ ကန့်ကွက်
ငြင်းဆိုမှု တစ်စုံတစ်ရာ မပြုသဖြင့် သာအောင် နောက်သို့ အနည်းငယ်
ဆုတ်ခွာပြီး ရက်ပါတစ်ယောက်၏ ပွဲထိန်းကကွက်မျိုးနှင့် စတင်လိုက်
တော့၏။

“ခုံး x ချပ် x ခုံး x ခုံး x ချပ်. .
မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထ. . . ငါ့ရဲ့ငိုက်က အာ
ဆောင်တယ်. . x. . ငါတို့အိမ်ရဲ့တောင်ဘက်နားမှာ ဒေါ်ပြုံး

အသုတ်ဆိုင် ရှိတယ်.. ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ငိုနေမယ့်အစား
 အပြေးသွားဝယ်.. လွေးသလားကွယ်.. ဘယ်ချိန်စားစား xx
 ဖျတ်နှာမသစ်ဘဲ စားကြည့်ပါမှ.. ဒေါ်ပြုံးအသုတ်က ကွက်တိ
 ကွယ်..

နံ့ x ချပ် x နံ့ x နံ့ x ချပ်
 လတ်ရှိဘဝ.. xx.. ငါ့မှာ အဖေအဖေ ရွှေငွေအိမ်ကား

ပြည့်စုံထားလည်း.. xx သားလှအတွက် တစ်ရက်တစ်မနက်
 အချိန်ကွက်ကြား ရွာသွားရင်တောင် ငေါင်စရာမရှိဘူး.. တစ်
 ထောင် တစ်သောင်း သိန်းပေါင်းများစွာ xx စီးပွားရှာရင်း
 ရာရာမေ့.. သားလည်း မေ့ပြီ.. xx တစ်ရက်လောက် အမေ့ကို
 တွေ့ချင်သည်.. xx တစ်မနက်လောက် အဖေ့ကို တွေ့ချင်
 သည်.. xx.. ရော့.. ရော့.. မေ့လျက်ကြပေါ့.. ရော့..
 ရော့.. အဖေကမေ့.. အမေကမေ့.. ချစ်သူကမေ့.. အကုန်
 လုံးမေ့ xxx ငါလည်း အတိတ်မေ့.. အရိပ်နေတွေ.. အဆိပ်
 နေတွေ.. ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထရပ်ကားကြီးလို ကြိတ်ပလေစေ..

စုံ.. ချပ်.. စုံစုံချပ်.. ဝီအို.. ဝီအို ဝီဝီဝီ..
 ချပ်.. နံ့.. ချပ်..

ဒါပေမယ့်လည်း ငါနေတတ်တယ်.. အကြွေတစ်ကျပ်နဲ့
 တမ္ဘာကို ပတ်မယ်.. စာတွေဖတ်မယ်.. ဒါတွေနတ်တယ်..
 ဒဿနနဲ့ အမှတ်တရကို မီးစပ်တပြီး ညည်းဆိုမယ်.. ခန့်
 တိုတယ်.. အပြီးဆိုမယ်..

သီချင်းပြီးသွားဆဲဖြင့် သူ့အောင် ကံကွက်ပါ ရပ်ကာ ကက်

ဆက် ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကက်ဆက်ကို မပြီး ကက်ဆက်တင်
 သောနေရာမှာ သူဝင်ထိုင်ခိုက် သူမက..

“သာအောင်.. အဲဒါ နင့်ခံစားချက်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒါ ငါ့ဘဝပဲ”

“နင့်အဖေနဲ့အမေက နင့်ကို မချစ်ဘူးလား!”

“ချစ်တယ်.. တုန်နေအောင် ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အချစ်လွဲ
 နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ငါဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာစားချင်လဲ၊ ဘာဝယ်ချင်
 လဲ၊ ဘာဝတ်ချင်လဲ အကုန်ရတယ်၊ ငါသုံးဖို့အတွက် ပိုက်ဆံထည့်ထား
 တဲ့ဗီရိုကို ဘယ်တော့မှ သေမခတ်ဘူး၊ အကြိုက်သုံး၊ ဒါပေမယ့် ငါ
 အဲဒါတွေကို မုန်းနေတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အရမ်းသိမ်ငယ်ပြီး ငါ့စိတ်တွေ
 အရမ်းနိမ့်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့နဖူးလေးကို အမေ တစ်ချက်လောက်
 နှမ်းစေချင်တယ်၊

နွေးထွေးတဲ့အဖေ့လက်နဲ့ ငါ့ပခုံးကို တစ်ခါလောက် ဆုပ်ညှစ်
 လေးစေချင်တယ်”

သာအောင် စကားစပြတ်ပြီး ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ထိတ်
 သည်။ ပြီးမှ..

“ဒါပေမယ့် မဆိုးပါဘူးဟာ၊ အရာရာပြည့်စုံပြီး ဘာမှ မပြည့်စုံ
 တဲ့ ငါ့စိတ်ကို ငါသတ်ပစ်ဖို့ မကြိုးစားမီခင် ခုလိုနေကတ်သွားတာ ငါ
 ကံကောင်းပါတယ်”

“ဆောရီးဟာ”

သာအောင် လန့်ဖျပ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊
 နှင်းသွန်း ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ ဆိုသောအကြည့်မျိုးကြောင့် သူမ

အပြုံးတစ်ချက် လင်းခနဲ လွင့်တက်လာကာ...

“နင် အဲသလောက် အထီးကျန်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝထင်
မထားဘူးဟ၊ ငါတောင်းပန်တာ နင့်ကို ပစ်ပစ်ခါခါ ဆက်ဆံလာခဲ့မိတဲ့
အတွက်ပါ”

သူမ ပြောဆိုနေရင်းက ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်
သည်။

“ခ...ခဏလေး”

ထိုသို့ပြောပြီး ကပျာကသီ ထိုင်ရာမှအထ...

“ဘ... ”

“ဟင်!.. ”

ရုတ်တရက်မို့ သာအောင် ကြောင်သွားသည်။ သူမကို လှမ်း
ကြည့်တော့လည်း ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိလိုက်သလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး
ရဲတွတ်ကာသွားသဖြင့် သာအောင် ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပြီး...

“နှင်းသွန်းရာ... လေလည်ချင်တာများ လူသိရှင်ကြား
ထလည်နေရသေးတယ်၊ ကိုယ်လေးစောင်း ဖင်လေးကြွပြီး ချစ်လည်
လိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ဟာ... နင်ကလည်း... ဆော့... ဆော့ရိုး”

“ရတယ်... လေလည်ရင်... ပြေလည်တယ်”

ပြောသာပြောရသော်လည်း သာအောင် အသက်မရှူနိုင်၊ အနံ့
နည်းနည်းပြင်းလွန်း၍ သာအောင် ပင့်သက်ကလေးနှင့် ဟန်ဆောင်
ဝူးနဲ့နေလိုက်သည်။ ဒါတောင် အတော့်ကို အိမ်မို့သည်။

သူမ ရှက်ရွံ့နေသောမျက်နှာနှင့် အသာပြန်ထိုင်ရင်း...

“ငါလည်း အဲဒီပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိဘူးဟာ၊
အရမ်းစိတ်ရှုပ်တာပဲ”

“ဝမ်းနှုတ်လိုက်လေ”

“မရဘူး... ဝမ်းနှုတ်ဆေး သောက်တာနဲ့ ငါအန်တော့တာပဲ၊
ပြီးရင် ဝမ်းလည်း မသွားဘဲနဲ့ တစ်ညလုံး လိမ့်နေအောင် ခံရတာ”

“ဒါဆို ဝမ်းနှုတ်စာ... စား၊ ဝမ်းပျော့ဆေးလေး သောက်၊ အဲဒါ
ရော မဖြစ်ဘူးလား!”

“ငါ အကုန်လုပ်ကြည့်ပြီးပြီ... ခဏပဲ၊ ပြီးရင် ဒီအတိုင်းပဲ”

“ကျွတ်... အဲသလောက် မခက်ပါဘူးဟာ၊ ဝမာဆရာ
ကောင်းကောင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကုကြည့်ရင် ရပါတယ်”

“မေမေလည်း ငါ့ကို အဲသလို ပြောတယ်၊ ဟဲ့... နင် ငါ့ကို
နောက်နဲ့နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ အဲသလို ဖြစ်တာကိုလေ”

“ဒါ နောက်စရာလား၊ ပေါက်ရင်တောင် ဖိရှူပေးရမှာ”

“ဟာ... သွား... ခိခိခိ... နင်ဟာလေ”

“တကယ်ပါ နှင်းသွန်း၊ ဒီအနံ့အသက်တွေ တခြားကို ပျံ့ထွက်
သွားလို့ နင် သိက္ခာကျ အရှက်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့နှာခေါင်း ကြပ်ခိုးစွဲရင်
စွဲသွားပစေ... ဖိရှူပစ်ရမယ်”

“ဟဲ့... အခိခိခိ... တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့”

ထိုအခိုက်မှာပင် သာအောင်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ဖုန်းမြည့်သံ
ကြားရသဖြင့် သာအောင် ဖုန်းဖွင့်ကြည့်ကာ ဖုန်းလက်ခံလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်တွေ ရောက်နေပြီထင်တယ်.. ဟဲလို..”

“.....”

“အေး... လာမယ်လေ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား!”

“.....”

သာအောင် ဖုန်းပိတ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ
ဘေးနား သူ့ကက်ဆက်ချလျက်...

“ငါ အပြန်မှ ဝင်ယူမယ်”

“အင်း.. ဪ.. မနက်ဖြန် နင်သင်တန်းသွားမှာလား!”

“သွားမှာပေါ့”

“ငါစောင့်နေမယ်လေ.. မောနင်း”

“အိုခေ.. မောနင်း.. ဘိုင်ဘိုင်”

နတ်ဆက်လက်ပြပြီး သွက်လက်စွာ ထွက်သွားသော သာ
အောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်မမောလေး ချမိသည်။

(ဒီအနံ့အသက်တွေ တခြားကို ပျံ့ထွက်သွားလို့ နင်သိတာကျ
အရှက်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့နှာခေါင်း ကြပ်ခိုးစွဲသွားရင်စွဲသွားပစေ ဖိရှပ်ရ
မယ်)

သာအောင် ပြောသွားသောစကားကို ပြန်ကြားပြီး နှာခေါင်းရှုံ့
ကာ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်တတ်သော ကျော်လွင်စိုးကို
မြင်ယောင်နေပါသည်။

သူမ မြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာတော့ ကျော်လွင်
စိုးက သတိထားမိစရာကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ ကြည်လင်
ရှင်းသန့်သောအသံနှင့် သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ပြောဆိုတတ်ခြင်းကလည်း

သူမစိတ်ကို တိမ်းမှူးစေတာ အမှန်ပင်။ သို့သော် Y.E.S တက်တဲ့ တစ်
မနက်ခင်းအား သူမ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စွာ အမှတ်ရနေမိသည်။

ထိုမနက်ခင်း အတန်းချိန်ပြီး၍ K.M.D အတွက် မဟာမြိုင်သို့
မကူးခင် ကျော်လွင်စိုးက ဆိုင်ခဏထိုင်ရအောင်ဟု ပြောကာ ရွှေဘုံသာ
လမ်းဘက်က ဂျေဒီးနပ်ဆီ ခေါ်သွားသည်။ မရှက်တမ်း ဝန်ခံရလျှင်
ဆိုင်ထိုင်ရင်း တစ်ခုခု ပြောတော့မည်ကို သိနေသည်။ ထိုစကားမှာ
သူ့ထံမှ သူမ ရင်ခွန်မျှော်လင့်နေခဲ့ရသောစကားပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော် အထင်နှင့် တကယ့်အဖြစ်က စိတ်ညစ်ပြီး သေ
လောက်အောင် လွဲချော်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ရင်း သူမ
အောင့်ထားတဲ့ကြားက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ကာ အသံအတော်ကျယ်
သွားသည်။ ဘေးကဝိုင်းတွေပါ သတိထားပြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်အထိ
ဖြစ်ကုန်သည်။ ပြီးတော့ အနံ့ဆိုး။

ကျော်လွင်စိုးမျက်နှာ အတော်ပင် ရှုံ့အာသွားပြီး သူမလက်ထိ
ဆွဲကာ ချက်ချင်းဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ လမ်းပေါ် ရောက်မှ...

“နင် မရှက်ဘူးလား နှင်းသွန်းရာ.. မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး...”

သူမ ဘာပြောရမည်နည်း။

ရှက်ပြီး နီရဲနေတဲ့မျက်နှာနှင့် မျက်ရည်ဝဲလာရုံကလွဲပြီး ဘာမျှ
ပြောနိုင်ခဲ့။ ထိုနေ့က သူမ မဟာမြိုင်ဘက်လည်း မကူးဖြစ်တော့ပါချေ။
သည်နောက်ပိုင်း ကျော်လွင်စိုး သူမကို သိသာစွာ ရှောင်ခွာသွားလေ
သည်။

သူမ အတော်ပင် နာကျင်ခံခက်စွာနှင့် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခဲ့ရ
သည်။ ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့်ကိုယ် တကယ်ဆို ဒါဟာ ဘာမှမပြောပဲ

လောက်ပါဘူးဟု သက်သက်ညာညာ တွေးပေးနိုင်သော်လည်း သူ့အတွက် ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ထိခိုက်နိုင်သည်ကိုတော့ မတွေးတတ်တာ အမှန်ပင်။ ခုတော့ တွေးလည်း မတွေးချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သာအောင်လိုပဲ ပေါ့ပါးစွာ လွတ်ထွက်သွားချင်မိသည်။

သာအောင်ကတော့ သူ့ဘဝရဲ့သိမ်ငယ်မှုကို သူ့ဘာသာ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းခဲ့ရမလဲဟု တွေးရင်း ဟိုးတုန်းက သာအောင်အပေါ်မှာ သူမ မငဲ့ညှာမှု စီးနင်းမှုကို ပြန်မြင်ကာ ကိုယ်ချင်းစာမိလေတော့သည်။

(ဆောရီး... သာအောင်ရယ်၊ ငါ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့အားနည်းချက်ကို မဖေးမ မကူညီဘဲ နိုင်ထက်စီးနင်း အပြစ်ရလို့ သိမ်ငယ်လိုက်ရတဲ့ခံစားမှုကို ငါ သေသေချာချာကြီး သိလိုက်ရတာပါ...)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ...

ပြာနေအောင်မွှေးတဲ့ လေဆိုးကို-
ချစ်သူဆီက တစ်မျိုးပဲ ရနိုင်တာပဲ-

ရိုးရိုးပဲပေါက်ပေါက်...

ရှယ်ပဲပေါက်ပေါက်...

ချစ်သူပေါက်တာဆိုရင်-

အောက်ဆီကိုင်ပါပဲ-

(ကဲ...အချစ်အတွက်

အသက်ပင်သေသေဆိုတဲ့

ကိုယ်တော်တွေ...ဖိရှူစေဗျား-)

အသံ(ငါး)

“ဟား... သာအောင်... ငါ... ငါ မရတော့ဘူး... ကျွတ်... ကျွတ်”

ရုတ်တရက် သူမထံမှ ခပ်တိုးတိုး လှည့်ညည်းလိုက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ အတူတွဲထိုင်ရင်း စိတ်ကူးအယဉ်ကြီး ယဉ်လာသော သာအောင်တစ်ယောက် အိပ်မက်ပျောက်ပြီး လန့်နိုးလာသူပမာ ဖာယာခတ်သွားသည်။ သူတို့ စီးလာသော (၁၃၂)အထူးကားကြီးမှာ လည်း ထိုင်ခုံ လူပြည့်ရုံလောက်လေးနှင့် ပြည်လမ်းမပေါ် ဝီခေါ်နေပါသည်။

“ဘာလဲဟင်... ဘာလဲ!”

“ငါ... ငါ... အား... ကျွတ်”

“ဗစ်... ဗစ်... ဗီ...”

“ဟား... ကျယ်လှချည်လားကွာ၊ ဟိုး... ဆိုးလိုက်တဲ့အနံ့”

“ဖွီ... အတော်ဆိုးဆိုးကွာ”

သူတို့နောက်ခုံတွေက ထွက်ပေါ်လာသောအသံတွေကြောင့် သာအောင် ထိုင်ရာမှထပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နောက် ကပ်လျက်ခုံက ခပ်ရွယ်ရွယ်လူနှစ်ယောက် နှာခေါင်းပိတ်ကာ သာအောင်ကို မော့ကြည့်ကြသည်။

သာအောင်က...

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်မလွယ်နိုင်

တော့လို့ပါ”

“မင်းကွာ... လူကြားထဲ”

“ဪ... အဲ့ဒါကြောင့် တောင်းပန်တာပေါ့ဗျာ”

“ထို့... ဆိုးလိုက်တဲ့အနံ့”

“ဘယ်အမျိုးအစားက ပိုမွှေးလို့လဲဗျာ၊ အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကိုယ်က သူများထက် ပိုပုပ်တာကွာ”

“ဒါဆိုလည်း အစားတစ်လုံး ပြန်ပေါက်ဗျာ၊ ကျုပ် ခုံနေရာလဲထိုင်ပေးမယ်”

ပြဿနာတက်တော့မည်ဖြစ်၍ နှင်းသွန်းကြွေ သာအောင်ကို အတင်းပြန်ဆွဲချကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ရတယ်... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုထီး ဆိုနေတာ သဘာဝဟာ

သဘာဝပါ ဆိုတာကို လူတွေ သဘောမပေါက်ဘူး”

“အေးပါဟာ... အသာလေး ငြိမ်လိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

“မပြီးလို့ ဒီလူတွေ အော်နေတာလေ”

“ကဲ... တော်ပါတော့”

နှင်းသွန်း တိုးတိုးတောင်းပန်ရင်း သာအောင်လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သူမ၏လက်ဖဝါးနှုတ် နွေးနွေးလေးတွေ ဖယ်မခွာအောင် သာအောင် တစ်ချက်နှစ်ချက် ရုန်းထလိုက်သေးသည်။ သူမကလည်း အလွတ်မပေး။

“နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ!”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီလူတွေ...”

“ဟာ... ငါအရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ”

ဆိုတော့မှ သာအောင် သူ၏အိုဇာအက်ရှင်တွေ မသိမသာ လျှော့ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကဲ... စိတ်မညစ်နဲ့တော့၊ ငါလို့ ထင်သွားပြီပဲ... ရပြီ”

သူမမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူမ သူ့လက်မောင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ သာအောင် နှမြောတသစ္စာနှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်တော့တန်တယ်ဟု သာအောင် ထင်မြင်မိလေသည်။ သို့သော် ပြဿနာက ထိုမျှနှင့်မပြီး။ ထောက်ကြံ့မရောက်ခင်လေး ငြိမ်သွားသောပြဿနာက တစ်နာရီလောက် ခြားပြီး စိန်ဂျွန်းမှတ်တိုင်နား ရောက်ကာမှ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“သာအောင်”

သူမဘေးမှာ သူရောက်နေချိန်ကစပြီး ကျော်ကြီး လုံးဝခွာသွား၍ သူ ကြိတ်ကာ ဝမ်းသာနေမိသည်။ သို့သော် သူမကတော့ ကျော်ကြီးကို မြင်တိုင်း မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်လာသည့် သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့မှုက သိသာလွန်းနေသဖြင့်...

“နင်နဲ့ကျော်ကြီး ဘာရှော့ရှိထားလဲ နှင်းသွန်း”

“ဘာ... ဘာမှမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီကောင် နင့်ကို ရှောင်နေတယ်၊ နင်လည်း ဒီကောင်ကို တွေ့ရင် နင်နေတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ... ငါတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“နင် တစ်ခုခု ဖြစ်ထားတယ် နှင်းသွန်း၊ ငါ သင်တန်းမတက်ခင် နင်တို့နှစ်ယောက် တွဲခဲ့တယ်လေ”

သူမ အတော်ပင် နေရခက်သွားသလို အကြောင်းမဲ့ ဆံပင်ထဲ

လက်ထိုးဖွပြီး မျက်နှာလွဲထားသည်။

“ငါ ဒီကောင်ကို ဒဲ့မေးလိုက်ရမလား!”

“သာအောင်...”

သူမအကြည့်တွေ တင်းနေသော်လည်း စိုးရိမ်မှုတစ်ဝက် ကြောင့် ဆန်ကွဲရောထားသော ပေါ်ဆန်းမွှေးလို ဖြစ်ကာ...

“နင် ဘာလို့ စပ်စုချင်နေရတာလဲ!”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ နင် နှစ်နာနေတယ် ထင်လို့”

သူမ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သောက်လက်စကော်ဖီပန်းကန်ကို ဆက်မသောက်ချင်တော့သလို ရှေ့ကို အနည်းငယ် တွန်းရွှေ့ပြီးမှ...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ငါ့ရဲ့ကျန်းမာရေးပြဿနာပဲဟာ”

စကားအားဖြင့် ပွင့်လင်းသော်လည်း သူမမျက်နှာက အတော်ပင် ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး ရှိလှသည်။

“ငါနဲ့ ဂျေဒိုးနပ်မှာ ထိုင်တုန်းက အဲ့ဒီပြဿနာ တက်သွားတယ်၊ အဲ့ဒါကို သူရှက်သွားတယ် ထင်တယ်”

သာအောင် မချီသွားဖြစ်လေး ပြီးလိုက်ပြီး...

“နင်တို့ ဖြစ်နေကြပြီလား!”

“မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင် နင့်ကို လိုက်နေတာ ငါသိထားတယ်”

“အဲ့... အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

“တောက်... နောက်မှ ဒီကောင်စိတ်လည်ပြီး ပြန်လာကြိုက် ခင် နင်လုံးဝမကြိုက်ရဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဒီကောင် လူပဲကြိုက်တာ... အီးမကြိုက်ဘူး”

“ဟဲ့... အဲဒါကြီးတော့ ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲ!”

“ငါကြိုက်တယ်”

“ဟင်!.. ”

သူမ လန့်ဖျပ်သွား၍ သာအောင်လည်း လန့်ကာ သူမ အတွေးမလွဲခင် အရေးတကြီး ဖြေလိုက်သည်။

“သူများအကြောင်း မပြောဘူးဟာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ ပြောမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါက နှစ်သက်လို့ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက် တဲ့စကားအဓိပ္ပါယ်ဟာ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အလှသက်သက်ကို မဟုတ် ဘူး၊ ဘဝပါ ချစ်တာ၊

အချစ်ဆိုတာ တာဝန်ယူရဲခြင်းပဲ နှင်းသွန်း၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို တာဝန်ယူရဲရမယ်၊ ချစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့် လက်ထဲမှာ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း နှုတ်ပဲ နံနံစော်စော် ပျော်ပျော်ပြီဟာ၊ နောက်ဆုံး မြေကြီးထဲ ရောက်သွားတဲ့အထိ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊

ကမ္ဘာတည်ဦးကတည်းက ယောက်ျားအစစ်အမှန်တွေအားလုံး အဲသလို စစ်မှန်တဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ တကယ်လို့ အလှတရား တစ်ခုထဲကိုပဲ ချစ်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ လူမဆန်တာပဲ၊ လူမဆန်ရင် ဘာဆန်လဲ သိလား... တိရစ္ဆာန်ဆန်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် တကယ် သာ ငါ ချစ်သူရခဲ့လို့ ငါ့ချစ်သူက နင့်လိုပဲ အီးပေါက်ကြမ်းတယ်ဆိုရင် ကျော်ကြီးလိုတော့ ခွာမသွားဘူး၊ နာနာလေး ဖိရှူပစ်လိုက်မယ်”

“အခီခီခီ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“နဲ့မြောလို့.. ”

သူမ ခီခီလေးတောင် မလုပ်နိုင်တော့ပဲ ဟိဟိ.. ဟိဟိနှင့် မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်တော့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သာအောင် ကျေနပ်သည်။ ဒီနေ့ ချစ်သူကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူမ၏သိမ်ငယ်မှုကို သိမ်မွေ့စွာ ပြောပျောက်စေခဲ့သည်။

ထို့ပြင် တဝ... ရယ်လျှင် အရမ်းလှသော သူမကို အစွမ်းတုန် လှလာအောင် ရယ်မောစေခဲ့ပါလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

“မေးပွဲအတွက် အနီးကပ် တက်သည့်ရက်ဖြစ်၍ သာအောင် ကျောင်းနှင့်အိမ်ပဲ တွဲထားကာ သူမနှင့် မတွေ့ဖြစ်သောရက်များအတော် ကြာသွားသည်။ အနီးကပ် သင်တန်းပြီးတော့လည်း စာမေးပွဲ ဖြေမည့်ရက်က ရှိနေသဖြင့် မထွက်ဖြစ်။

သူ့အတွက်ကတော့ ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်။ ထူးထူးတို့အုပ်စုကတော့ ကျောင်းပြီးဖို့ နှစ်နှစ်ကျန်ဦးမည်ထင်ပါသည်။ သူမလည်း ထို့အတူ။ သို့သော် စာမေးပွဲများ ကြိုတင်ပြီးထားသောကြောင့် သူ့ထံ ရောက်ရောက်လာကာ အားပေးကြသည်။ ထူးထူးတို့ လာလျှင်တော့ သူ့ကြိုက်တတ်သော ကျဆိမ့်တစ်ခွက်ကို ရွှေပလူမှ ဝယ်လာတတ်ပြီး သူမ လာလျှင်တော့ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်း ပါလာတတ်ကာ စာမေးလိုက်. . မရလျှင် ရိုက်လိုက်နှင့် လုပ်လေသည်။

ဒါကို အဖေနှင့်အမေ အတော့်ကို သဘောကျနေသည်။ သူမ

လာလျှင် ဒီနေ့ ဂိုက်ဆရာမ မလာဘူးလားဟု နောက်ပြောင်တတ်ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ ဂိုက်ဆရာမအပြင် ဆရာမအမေပါ လိုက်ပါလာသည်။

“ဟော. . . ကြွေတို့သားအမိ လာတယ်ဟေ့ အမေကြီးရေ”

“ဪ. . . ဒီနေ့ ဆရာမအမေပါ ပါလာတာကိုး၊ လာ. . .

သမီးလေး. . . အဟင်းဟင်း”

ဆက်တီဝိုင်းမှာ နေရာပေးကြပြီး ဦးသန်းမြင့်ဆွေက. . .

“သမီးတပည့်တော့ မနက်ဖြန် ပြီးရင် ပြီးပြီကွ၊ အဲဒါလေး အဆင်ပြေသွားအောင် နည်းနည်းဆော်ပလော်တီးပေးလိုက်ပါဦးလားဟော. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“ဆော်မှာ. . . ဒီနေ့ နောက်ဆုံးရက်မို့လို့ ကြိမ်လုံးကို ယူလာတာ”

“ဟယ်. . . သမီးရယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မ မေးနေတာ၊ ဒီကြိမ်လုံးက ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတာကို မပြောဘူးလေ”

“ဒီမှာ သူ့သူငယ်ချင်းကို စာမေးလို့ မရရင် ဆော်တာလေ”

“အို. . . မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ မောင်သားအောင်လေးက ဆီဗွာပါတယ်”

“မေမေ မသိလို့. . . စာမေးပွဲရက်ကြီး စာမကျက်ဘဲ သီချင်းဆွဲနေလို့ ဆော်နေရတာ”

“ဟုတ်မှာ. . . ဟုတ်မှာ. . . ကြွေရေ. . . ခုတောင် ခုတလောက တွေ့မှန်းကို မသိဘူး၊ အိမ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ သံချပ်ထိုးဆိုက်၊ ဓမ္မစကြာ ရွတ်လိုက်နဲ့”

“အဟင်းဟင်း.. မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်၊ အဲဒါ ဟစ်ဟော့ သီချင်းဆိုနေတာ”

“ဟား... သူ့ထို့သီချင်းကလည်း စိတ်ပျက်စရာကြီးပါဏာ”

“ငရုတ်သီး စပ်နေတဲ့ကုလားကို ဈေးရောင်းခိုင်းသလိုပဲ”

“ရှန်!..”

“ရှင့်ဥပမာကြီးကလည်း..”

“ဒီလိုလေ မိန်းမရာ... ဈေးသည်ကုလားက ဈေးဝယ်ပါးလို့ ထမင်းစားရင်း ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ မိသွားချိန်မှာ ဈေးဝယ်သူက ရောက်လာရော၊ အဲဒီမှာ ရှူးရှဲဟူးဟဲနဲ့ ဈေးထရောင်းတော့ ဝယ်သူမေးလို့ ပြန်ပြောရတာတစ်မျိုး ငရုတ်သီးစပ်လို့ ရေတောင်းသောက်တဲ့အသံက တစ်မျိုးနဲ့ ဒီကြားထဲ စပ်လို့ ရှူးရှဲကလည်း လုပ်ရနဲ့ လျှာပဒပ်ရပ်တဲ့ စကားသံကို ဆိုလိုတာ”

“အလိုလေး... လျှာတောင် ပဒပ်ရပ်သွားရပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်မလည်း သား သီချင်းဆိုတာ ကြားပါတယ် အဖေကြီးရယ်၊ ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး”

“ဟေ... ရလွတ်ပလွတ် ဘွတ်တောက်ရွတ်တောက်တွေ ထွက်နေတာ မဆိုးဘူးလား၊ စိန်ချွေးကြာညောင်နဲ့ ယှဉ်ပြီးနားထောင်ကြည့်စမ်း”

“ဒါ စိန်ချွေးကြာညောင်ခေတ်လား၊ ရှင်ပဲ အဲဒီခေတ်မှာ ဘောလည်နေ”

“အဲဒါပဲ ကြွေ... သူ့သားလုပ်သမျှ အကုန်ကောင်းပဲ”

“ကောင်းလို့ကောင်းတယ် ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်မတောင် သား

ဆိုနေတဲ့သီချင်းကို အလွတ်ရနေသေး”

“ကဲ... ဆိုပြစမ်းပါဦး”

ညော်သည်ရှေ့ လင်မယားနှစ်ယောက် စကားနိုင်လှသလို ဖြစ်ချ၍ ဒေါ်ခင်မြင့်လည်း အလျှော့မပေးဘဲ ထရပ်ကာ ထမီပြင်ဝတ်သည်။ ဒါကို သာအောင်လည်း အခန်းထဲကနေ ကြားနေရသဖြင့် သူ့အဖေ အဆင်ပြေအောင် တီးလုံးသွင်းထားသော ကက်ဆက်အသံကို သိကျယ်ကျယ်လေး ဖွင့်ပေးလေသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်လည်း အလွတ်ကြီးထုပ်ပြရမည့်အချိန်မှာ တီးလုံးသံ ဝင်လာသဖြင့် အဆင်ပြေကာ ဟစ်သောပုံ ကကွက်လေးနှင့်ပင် စဝင်လိုက်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်... ရေတွေတက်ရင် မျှော့နတ်ကြီးတွေ ပါလာတယ်... ရေတစ်ခါတက် သုံးရက်ကြာတယ်... ရပ်ကွက်ပင်လယ် အမြင်ကျယ်ပြော... မြောင်းကောကြီးတို့ အားစာတယ်... အားနာတယ်... သနားစရာ ပြောမယ်... စာအုပ်အားဆိုင်နဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်တွေ မုန့်လည်း ရောင်းကာ စီးပွားမှာတဲ့ အပျိုကြီးညီအစ်မ တီတွတ်ကျွတ်ဖား မျှော့ပတားလေးကြောက်အထွန်ကြောက်လို့... ခြေထောက်မချ ဈေးရောင်းကြလည်း နှေးခိုင်းအထက်နား မျှော့ကျားကြီးတွေ... ငယ်သံပါအောင် နှစ်တာအော်ပြေး... ဟိုအဝေး... ထမီလေးတောင် ပုံခဲ့သေး... ရော့... ရော့... အို... အပျိုကြီးပြဿနာ ဘာဟုတ်သေး... ရပ်ကွက်ထဲက ဒေါ်ထွေးမြခမျာ... ဈေးကအပြန်အလှန်သံနှော ဒီရေတောစွပ် မျှော့နဲ့လွတ်ရေး အသားကုန်ကြလည်း လွတ်ရေးကြမှာ မငင်သာဘဲ မျှော့နတ်မည်းမည်း

မြင်လိုက်ကတည်းက ထမီမကာ နီးရာခါတ်တိုင် အပိုင်ကုတ်ခဲ
တက်တွယ် မြဲသနော်.. တိုင်တဝက်ကျော်မှာ အော်အော်ငိုမှု
အိမ်ကသမက်ကုလား အသံကြားပြီး... ပြေးလွှားထမ်းချ...
ချမ်းသာရသည်.. ဒီရပ်ကွက်အကြောင်း.. တစေ့တစောင်း..
နို့.. နို့.. ရေနုတ်မြောင်းတွေ တူးဖော်ကြပါ.. ရေစီးရေလာ
ကောင်းပါစေလား.. အားလုံးစုစည်း ဒုက္ခကြီးကို အပြီးဖယ်ရှား
ကျေးဇူးများမယ်”

“ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း”

သီချင်းလည်းဆုံး တီးလုံးလည်းပိတ် ကကွက်ကိုလည်း သိုသို
သိပ်သိပ် ရပ်တန့်ပေးလိုက်၍ ဒေါ်ကြွေကြွေနှင့်နှင်းသွန်းတို့ သဘော
အကျကြီးကျကာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေတော့သည်။

ထို့နောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသန်းမြင့်ဆွေဖက် ခါးထောက်
လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ကဲ... ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ ရှင့်စိန်ချွေးကြာညောင်ကြီးနဲ့ ထိုင်မျှော်
ပြီး ငိုနေလို့ကတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ရေဖူးပြီး ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ထမင်း
ချက်နေရမယ်၊ ကျွန်မသားရဲ့ဟစ်ပ်ဟော့ပုံကမှ လူတွေ သတိနဲ့အသိ
တရားရပြီး ရပ်ကွက်ကြီး လှပလာမှာ သိရဲ့လား”

ထိုအခါ ဦးသန်းမြင့်ဆွေက...

“အေး.. အေးပါကွာ.. မင်းဖက်က ဘီအေဘီ ရှိနေမှတော့
ငါအရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း ကော်ဖီလေးဘာလေး
တိုက်ပါဦး”

“ဪ.. ဟုတ်သားပဲ.. ကြွေရေ.. ခဏနော်”

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ခင်မြင့် မီးဖိုခန်းဖက် ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေး
ဝင်သွားမှ ဦးသန်းမြင့်ဆွေ ပင့်သက်ချ ညည်းတွားသံလေးနှင့်...

“ဟင်း.. မလွယ်ဘူး ကြွေရေ၊ ဒီအမေနဲ့ ဒီသားကြားမှာ
ငါတော့ ကားယားကြီး ဖြစ်နေမလားပဲ”

“အို.. ကြွေတော့ သဘောကျတယ် သိလား.. အဟင်း..
ဟင်း”

“ဟုတ်တယ်.. သမီးတောင် အန်တီကို သဘောကျသွား
တယ်”

“ဟာ.. လက်စသတ်တော့ ငါ့ပါတီက ရှုံးနေပါပေါ့လား”

“ဟုတ်တယ်.. ရှင်က ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မမျှော်ဘဲ
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကြား ညှပ်ပြီးကျန်နေတဲ့ ရေညှိဖတ်၊ ကျွန်မ
တို့က အစုန်အဆန်သင့်တဲ့ ဗေဒါပွင့်၊ ကဲ.. ကြွေတို့သားအမိ ကော်ဖီ
လေး သုံးဆောင်ကြပါဦးနော်.. အဟင်းဟင်း”

“သမီး.. သာအောင်ဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. အေး.. အန်တီ အဲ့ဒီမှာ ကော်ဖီလာပို့မယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့”

“ပို့လိုက် အမေ၊ သားလည်း သောက်ချင်တယ်”

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သာအောင် လှမ်းပြောင်ပြသဖြင့်
သူလည်း ကြိမ်လုံးထောင်ပြလိုက်တော့၏။

ချစ်သူမရှိတဲ့
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ...
ဖန်းတိုင်ပျောက်နေရှာတဲ့...
အပြေးသမားနဲ့အတူတူပါပဲ...
ပြေးရလွန်းလို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတာတောင်...
ကြိုဆိုသူမရှိ၊ ရပ်တန့်မှုမရှိ၊
သတ်မှတ်ချက် မရှိနဲ့...

အဖန်း(ဇော်ဟန်)

နစ်ဆောင်းကို တစ်လောကလုံးက ဦးညွတ်လိုက်ကြသည်။

နှေးလာသောကမ္ဘာကြီးထဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထိုးဖောက်လာသော နှင်းမြူတို့၏
ဈာန်ကျားစနစ်ကို အံ့သြလိုက် အံ့သြနိုင်လေသည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျက်ကျက်ဆူပူပြင်းချိန် မြူတွေ ဘယ်နေရာ
မှာ ပုန်းခိုနေသည်မသိ။ ညနေချိန် နေစောင်းသည်နှင့် သွေ့ခနဲ စီးဝင်လာ
သော လေနုအေးထဲမှာ ဆောင်းရဲ့ကဗျာတွေ ပါလာသည်။

ကြည်စင်ပြာနှမ်းနေသည့်ကြားက နှင်းမြူတချို့ ခုန်ချလာကြ
သည်။ အပူရှိန်နှင့် တွန့်လိမ်နေသည့် ပန်းကလေးတွေ မြူမှောင်ဝေမှ

အမောပြေကြသည်။ ညဆို မိုးရွာနေသလား ထင်ရလောက်အောင် ခေါင်မိုးပေါ် နှင်းပေါက်ကျသံက နရီစည်းချက်မှန်စွာ ကြားနေရပါသည်။

ဒီလိုရာသီမျိုးကို ဟစ်ဟော့ဝစ်တိုင် ဖမ်းချင်နေတဲ့ ချာတိတ်တွေ အပြေးအလွှားပင် ကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့စတိုင် အဝတ်အစားတွေကိုက အထူအထဲ အအုပ်အဆင်းနှင့် ပွတွတွကြီးတွေဆိုတော့ကာ ဒီလိုအေးစိမ့်နေသောရာသီမှပင် အသက်ရှူချောင်လေသည်။

အမှန်တော့ အနောက်နိုင်ငံတွေက စီးမျောလာသော အနုပညာ ပုံစံပြုမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီမှာ အအေးပိုင်းရာသီကြောင့် ထူထဲပွတကာ ပြဿနာမရှိ။ အေးလို့လည်း ထိုသို့ဝတ်စားရခြင်း ဖြစ်တန်သည်။ ဒီမှာတော့ ဒီကာလအတွင်း ပူပြင်းလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူများထူပွလို့ ကိုယ်လိုက်ပြီးထူပွရတာ ပင်ပန်းလှပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချည်ထည်လို ချွေးစုတ်လေစုတ် အပေါ့စား ချုပ်ဝတ်ပြီး ပွကြလျှင်သာ၍ကောင်းလိမ့်မည်။

ဒါကို သာအောင် တွေးမိသဖြင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်ရာသီဥတုနှင့် လိုက်ဖက်သော ဆယ်လူလာစနှင့် စိတ်ကြိုက် ပုံတိုင်းပေးကာ ချုပ်ဝတ်သည်။ ခုလိုအေးတဲ့အချိန်တော့ ရှယ်ဟော့ပစ်လိုက်သည်။

“နှင်းသွန်း..”

“အမလေး.. ဟဲ့.. လန့်လိုက်တာ”

“နင် ဘာတွေလွမ်းနေလို့လဲ”

ပြောရင်း ခုံတန်းလျားမှာ သာအောင် ဝင်ထိုင်ကာ အပေါ်အနွေးအကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ ဆွဲထုတ်သည်။

“လွမ်းစရာလား.. ငါက ဘာကို လွမ်းရမှာလဲ!”

သာအောင် ခပ်ဟဟ ရယ်၍ လက်ဝါးထဲ ခပ်ဆဆ လုပ်နေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အထုပ်လေးအား နှင်းသွန်းကြွေကို ပေးလိုက်သည်။

“ဘာကြီးလဲ!”

“ဆေးလေ”

“ဘာဆေးလဲ!”

“နင့်ရဲ့ဒုက္ခအိုးကြီးကို ကလော်ထုတ်မယ့်ဆေး”

သူမ မျက်နှာလေး တွန့်ကာ ကြည့်ပြီးယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြေကြည့်ပြီး..

“ငါမရှင်းဘူး သာအောင်”

“အဲ့ဒီဘူးက လိမ်းဆေးဘူး၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ရင်ခေါင်းတနေ ဆီးစပ်အထိ လိမ်းအိပ်၊ ဒီဖက်က အထုပ်ကလေး တွေလား စာရေးထားတယ် မနက်ဆေး၊ နေ့လယ်ဆေး၊ ညဆေး၊ တစ်ခါသောက်ရင် ခန့်ကျည်းစေ့လောက် ရေအေးနဲ့သောက်.. ဒါပဲ”

“နေပါဦး.. အဲ့ဒါ..”

“ဒီလိုဟာ.. ငါ နေ့လယ်က ကားလေးဂိတ်ဘေးနားက ခန့်ကုန်အဘဆရာကြီးဆေးတိုက်ကို သွားတယ်၊ နင်ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံအတိုင်း ငါဖြစ်နေသလိုမျိုး ပြောပြလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဆေးတွေ ပေးလိုက်တယ်”

သူမ လွမ်းကြည့်နေသည့်အကြည့်တွေကို သာအောင် အတော်တမံ လွမ်းကြည့်ပြီး ဆုံလိုက်သည့်အချက်က ရင်ကို ဒိန်းခနဲ ပြည်ကာ

အသည်းနှလုံးပွတ်တွေ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ သူမနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ရသည့်ကာလတလျှောက် ဘယ်တုန်းကမှ ဤမျှ နွေးထွေးနှစ်လိုဖွယ်ရာသောအကြည့်မျိုးနှင့် သူမ ကြည့်တာမျိုး မရှိဖူးခဲ့။

သာအောင် ကြာကြာစိုက်ကြည့်တာမျိုးလည်း မလုပ်ရဲသဖြင့် မျက်နှာလွဲပြီး အနွေးထည်ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲစွပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီလိုအကြည့်မျိုး အငမ်းမရကို ကြည့်ပြီး လက်ခံပေးရမှာ ဘော်တော်တော့ နှမြောစရာကောင်းလွန်းသည်ဟု တွေးနေခိုက်...

“ဟဲ့... နင် ဒီဖက် လှည့်ကြည့်စမ်းပါ”

(ဗုဒ္ဓေါ့...)

သာအောင် ဘုရားတ၊ပြီး မဝံ့မရဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ သူမက...

“နင် ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ဒီလိုတွေ လုပ်လာတာလဲ သာအောင်”

ရုတ်တရက်တော့ အဖြေရကျပ်သွားသည်။ ဘယ်လိုစိတ်လဲ ဆိုတာတော့ ဖြေချင်ဖြေစရာ တစ်ခုတည်း ရှိပါသည်။ ချစ်သည်။ ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ လုပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဖြေရဲပါ။ ဖြေတော့လည်း...

“ရှင်းနေတာပဲဟာ... ငါ့သူငယ်ချင်းလေး ဒီခုကွအိုးကြီး တဘူဘူ တဝွမ်ဝွမ် မြည်နေလို့ ဘယ်လောက်သိမ်ငယ်နေရမလဲ၊ ဆရာဝန်ပြ ဆေးခန်းပြဆိုတော့လည်း ရှက်လို့ ဟိုဆေးဒီဆေး သောက်တော့လည်း အနာနဲ့ဆေးက လွဲနေ၊ အဲ့ဒီတော့ ငါက ယောက်ျားပဲ၊ ငါ့မှာ ကွဲစရာမှ မရှိတာ”

“ဟဲ့!...”

“မဟုတ်ဘူးလေ... ငါတို့ယောက်ျားတွေ ပွင့်လင်းလို့ အရှက်

ကွဲစရာမှ မရှိတာ... အဲ့ဒါ... အဲ့ဒါ...”

ရယ်ရင် ရဲနေသောမျက်နှာလေးကို သာအောင် တရွှိုက်မက်မက် ကြည့်ရင်း တံတွေးမျိုးချသည်။ ပြီးမှ...

“နင် အထဲဝင်တော့လေ... အေးလာပြီ”

“အင်းပါ... နင်ပြန်တော့မလို့လား!”

“ရွှေပလူကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ထူးထူးတို့ စောင့်နေမယ် ထင်တယ်၊ ကဲ... ငါသွားပြီ”

“အင်း...”

သူမလည်း အင်းဟု ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြီး ထအရပ်...

“ဘူ... ဘီ...”

နောက်က အသံတွေကြောင့် သာအောင် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာသဖြင့်...

“ဟဲ့!... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါလေလည်ထားတယ်လေ”

“သိတယ်... နှမြောလို့ ဖိရှူမှာ”

“ဟာ... သွား...”

သူမ စိတ်ရှုပ်သလို အော်ရင်း သာအောင်ရင်ဘတ်ကို လှမ်းတွန်းသည်။ သာအောင်ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူမလက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ဖြစ်သွား၍ ထိတ်ပျာစွာ လွှတ်၍ လက်ကို မြှောက်ထားသည်။

“ငါမကိုင်ဘူးနော်”

“မရဘူး... ကိုင်ပြီးပြီ... အဝါကဒ်ပဲ”

သာအောင် လက်ပြန်ချပြီးမှ ညည်းတွားသံလေးနှင့်...

နတ်ရွာဦး

“အင်းလေ... ငါက ဒိုင်လူကြီးနဲ့ သွားကန်နေတာကိုး”

သူမ ပြုံးကာ သာအောင်ကျောကို လက်သီးနှင့် ထုသွားသည်။

လှည့်ကြည့်တော့ အလှဆုံးပန်းတို့ အနောက်အရပ်မှာ ပွင့်ကြသည်။

ရနံ့လည်း သင်းလေသည်။

(မတတ်နိုင်ဘူး... ဖိရူရမှာပဲ)

ဂြိုဟလူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏အပြင်ပိုင်းကလေးမှာ ထူးထူးနှင့် တင်လင်းဦးတို့နှင့်အတူ ဦးမိုက်ကြီးပါ ရှိနေပါသည်။ အောင်မိုးတို့တော့ မိုးချုပ်သွား၍လား အေးလို့လား မဆိုနိုင်၊ စောစောပြန်လစ်လာပုံရသည်။

“အောင်မိုးတို့ ပြန်သွားပြီလား”

“အေး... မောင်နေလို့ ငါပြန်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဦးမိုက်... ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက်လောက်”

“ဟေ့... သာအောင်အတွက် ကျဆီမ့်ဟေ့”

ဦးမိုက် ဆိုင်ဖက် လှမ်းအော်ပြီးမှ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သော သာအောင်ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း...

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ... ငါ့ကောင် အများကြီး ပြောင်းလဲလာတယ်”

ချပ်ချပ်ဆဲတိုတွက်သဖြည့်ရင်
 အိမ်ရှင်နဲ့အိမ်ရှား...
 ဝေပေါ်တင်ထားတယ်ဆိုဦးတော့
 မဝယ်နိုင်ကိုယ်မပိုင်သေးသရွေ့
 လချင်းပေးထား
 နေ့စဉ်ရုတ်တရက်တင်တား
 ရွှေရုတ်သင်းသွား...
 ငါ့ခြေ...
 ကျောမအေးပါလား။

အာန်း(ရန်) (၃၃)

စိန်

ရှေ့ကားရပ်သံကြောင့် ဒေါ်ကြွေကြွေ လှမ်းကြည့်သည်။ ကားထဲမှ ဦးသန်းမြင့်ဆွေတစ်ယောက်ထဲ ထွက်ပေါ်လာကာ ခြံထဲဝင်လာတာ မြင်လိုက်တော့ ရင်ထဲ ဖိုခနဲဖြစ်မိသည်။ အိုး... အားလုံးပြီးခဲ့ပြီပဲ။

ဒေါ်ကြွေကြွေ ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို ပြုပြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကြာပြီပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အစိတ်လောက်ကပေါ့လို့ ပြန်တွေးလျှင် အရာရာ အားလုံး အသစ်ကျပ်ချွတ်အတိုင်း ပြန်မြင်ရသည်အထိ ရင်ထဲ အသည်းထဲ ခိုင်မြဲခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်ဘဝတစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနေခြင်းက... ထို့မြင်ကွင်း

အားလုံးကို မှန်ဝါးသွားစေပါသည်။

“ကြွေ. .”

“ရှင်. . . အစ်ကို”

“ဟာ. . . နေ့သည်လာတာ ကြောင်ပြီးကြည့်နေတယ်ကွာ”

“အဟင်းဟင်း. . လာ. . အစ်ကို ထိုင်၊ အစ်မရော ပါမလာဘူးလား”

“မင်းတို့အစ်မက မျက်နှာပူလို့ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုပြီး နေခဲ့တယ်”

“ရှင်. . .”

ဒေါ်ကြွေကြွေ အထိတ်တလန့် မြည်တလှိုက်မှုကြောင့် ဦးသန်းမြင့်ဆွေ အံ့အားသင့်သလို မော့ကြည့်ပြီးမှ သဘောပေါက်ကာ. . . ခပ်ဟဟ ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ. . .

“ကိုယ်တို့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တို့တတွေ ဟိုတုန်းက ကိစ္စကို သိတယ်ထင်လို့ မင်းလန့်နေတာ မဟုတ်လား”

“အင်း. . အင်းလေ”

“မဟုတ်ဘူး. . အခုကိစ္စက. . ငါ့သားကိစ္စ”

“ဪ. . သာအောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့. . အင်း. .”

ဦးသန်းမြင့်ဆွေ စကားဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံနှင့်. . .

“သမီးရော. . နှင်းသွန်းကြွေ ရှိလား”

“သင်တန်းသွားပြီလေ. . . သာအောင်နဲ့ပဲ သွားကြတာ”

“ဪ. . အေး. . ဒါဆို ပြောမယ်၊ ဒီလို ကြွေရာ. . ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်း ပြောချရင် သာအောင် နှင်းသွန်းကြွေကို တော်တော် စွဲစွဲ လမ်းလမ်း ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင်. .”

“တောင်းပန်ပါတယ်. . . ငါ့သားအရပ်ဆိုးလေးကို ဘယ်သူမှ သဘောမကျနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်”

“အို. . . အဲသလိုမပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဒါပေမယ့် သားသမီးဆိုတော့ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ မသိတို့ကွဲမပြရက်ဘူးကွာ၊ အဲဒါကြောင့် လာပြောတာ၊ သူ့အခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာ နှင်းသွန်းကြွေဆိုတဲ့နာမည်ကို သဘောဆေးတွေနဲ့ အပြည့်နေထားတယ်၊ မျက်နှာကြက်တောင် မကျန်ဘူး၊

ဟိုရက်က သူ့အမေဆီကနေ ပိုက်ဆံသွားတောင်းပြီး နှင်းသွန်းကြွေရဲ့ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ပုံကြီး အပုံငါးဆယ် သွားချဲ့တယ်၊ အခုသူလာပြီး အတွင်းဖက်နံရံတစ်ချပ်လုံး နှင်းသွန်းပုံတွေချည်း ပြည့်နေအောင် ကပ်ချပ်ထားတယ်၊ အဲဒီတော့ကွာ. . . ကိုယ်သိချင်တာက အခုသူတို့နှစ်ယောက် တွဲနေတာ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့လား. . . ချစ်သူတွေထားဆိုတာပေါ့၊

ကိုယ်လည်း သားကို မေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ အကယ်၍ များ ချစ်သူတွေဆိုရင် ကလေးတွေရဲ့အနာဂတ်အတွက် လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးချင်တယ်. . . အဲဒါပါ”

ဒေါ်ကြွေကြွေ အဓိပ္ပါယ်တစ်ခု ပါသောအပြုံးနှင့် ပြုံးလိုက်ပြီး

“. . .”

“အခု အစ်ကိုပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ကြွေတို့ဖက်က သဘော

ထားတွေတောင် မပါဘူးနော်”

“မပါဘူး ကြွေ... ကြွေနဲ့ကိုယ်က တစ်ခါတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီသဘောထားဆိုတဲ့ ပြဿနာကြောင့် ကြွေနဲ့ကိုယ် အချစ်ကြီးချစ်ပြီး အခွဲကြီးခွဲခွဲရတာ မေ့စရာမှ မဟုတ်တာ”

“ကြွေလည်း မမေ့ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုမေမေကိုပေါ့”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုတော့ပါဘူး အစ်ကို၊ အခုလောလောဆယ် ကလေးတွေ ကိစ္စ အစ်ကိုပြောသလိုပဲ ဖြစ်နေကြပြီဆိုရင်တော့ ကြွေ ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်”

“ကြွေ...”

“အစ်ကိုမေမေ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလားဟင်၊ လူကြားသူကြား မရှောင် တဘူဘူ တဝှမ်းဝှမ်း လေလည်တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်ပွဲတက်လို့ တင့်တယ်ပါ့မလဲဆိုတာလေ”

ဦးသန်းမြင့်ဆွေ ခေါင်းငုံ့ကာ ပင့်သက်ရှိုက်ချနေရသည်။

“အခုလည်း ကြွေသမီးမှာ ကြွေလိုပဲ နေရာမရွေး ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါရှိနေတယ်၊ လေလည်တာက ပြေလည်တာ၊ ဒါ ကျန်းမာရေးလို့ လူတွေ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောတတ်ကြပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသံထွက်အောင် လေလည်တဲ့ကိစ္စက ရာဇက္ခန္ဓာပျက် လောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာ ကြွေဘဝနဲ့ သိခဲ့တာပါ။ အဲဒီတော့ ကလေးတွေအခြေအနေ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ စိတ်လျှော့လိုက်ပါ အစ်ကို၊ ကြွေ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ပဲ အစ်ကို ပြောလိုက်ပါ”

“စဉ်းစားပါဦး ကြွေရယ်”

“ဘယ်လိုများ စဉ်းစားပေးရမှာလဲ၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ ကြွေတို့ သားအမိ တမင်ယုတ်မာပုပ်စပ်တာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ရောဂါတစ်ခု အနေနဲ့ သူ့ဘာသာ ဖြစ်နေတာ၊ လေမလည်အောင် ဆေးကုတော့လည်း သေမတတ် အောင့်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရတယ်၊ လေလည်တော့လည်း ဘယ်လိုပဲထိန်းထိန်း အသံထွက်တယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လေ၊ ကြွေခင်ပွန်းနဲ့ မိသားစုကတော့ ကြွေကို လူရော လေလည်တာတို့ပါ ချစ်ကြတယ်”

ဦးသန်းမြင့်ဆွေ ဘာမှပြောစရာစကား မရှိတော့သလို သက်ပြင်းမောကို မှတ်ထုတ်ပြီး ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“သာအောင့်အဖေလည်း ကြွေခင်ပွန်းရဲ့မိဘတွေလိုပဲ ချစ်တယ်ဆိုရင် ကြွေလက်ခံပေးမလား”

“စဉ်းစားပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ တကယ်လက်ခံနိုင်မှ လက်ခံပါ”

“ကိုယ်လက်မခံနိုင်ရင် မင်းကို (၇)နှစ်တိတိ ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ့မလား ကြွေ”

ဒေါ်ကြွေကြွေ မျက်နှာကို ချက်ချင်းငုံ့ချပစ်ပြီးမှ...

“မလောပါနဲ့... ကလေးတွေအခြေအနေ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့”

“အေးပါ... ကြွေဖက်က ဒီလောက်ကလေး သိရရင်ပဲ ကိုယ် ဘေးနပ်ပါပြီ၊ ကဲ... ကိုယ်သွားမယ်”

“ဟုတ်...”

ဒေါ်ကြွေကြွေ ခြံအထိ လိုက်မပို့ဖြစ်သော်လည်း ဧည့်ခန်းထဲ တနေ မျက်စိတဆုံးတော့ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အသက်ငါးဆယ်

ကျော်အရွယ်တွေ ရှိနေသည့်တိုင် အစ်ကိုက နုတုန်းပဲဟု တစ်ချက်တွေး
မိခြင်းက သစ္စာတရားကို ပါးပါးလေး ပုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ကျောခိုင်းပစ်ကာ ဧည့်ခန်းနံရံပေါ်ရှိ ခင်ပွန်း
သည်၏ဓါတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့၏။

“မေမေ”

“ဝေး... သမီး”

ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသော မိခင်အား
နှင်းသွန်းကြွေ နောက်ကနေ သိုင်းဖက်၍...

“သမီး ဝမ်းသာစရာပြောမလို့”

“အင်း... ပြော”

“သမီး မနေ့ကရော ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးပါ လုံးဝအသံမထွက်
ဘူးဘူး မေမေ၊ လေလည်ရင်လည်း တိုးတိုးလေးပဲ လည်တော့တယ်”

“ဟယ်... ဟုတ်လား!”

“အဲ့ဒီဆေးကို မေမေလည်း သောက်ကြည့်ပါလားဟင်”

“ဟင်... ဘာဆေးလဲ... ဘယ်က ဆေးတွေလဲ၊ ဒုက္ခတော့

ဘူးတုန်တော့မှာပဲ”

နှင်းသွန်းကြွ လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးထွက်သွားပြီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဆေးထုပ်ကလေး ပါလာသည်။

“သာအောင် ပေးတာပါ မေမေ၊ သမီးဖြစ်နေတဲ့ပုံစံကို သူဖြစ် သလိုမျိုး ဆေးဆရာကို ပြောပြပြီး ဆေးယူလာတာတဲ့”

ဒေါ်ကြွေကြွေ တစ်ချက်တော့ ငိုငိုသွားသည်။ ထို့နောက်မှ သမီးဖြစ်သူ၏လက်ထဲက ဆေးကို ယူကြည့်သည်။ မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးတွေဖြစ်၍ စိတ်သက်သာရာရပြီး...

“သာအောင်က သမီးကို အဲဒီလောက် ဂရုစိုက်သလားဟင်”

“ဟုတ်... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ သမီးဘဝမှာ သူက ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သမီးကို အများကြီး စောင့်ရှောက်ပေးတယ်။ သမီးရဲ့သိမ်ငယ်မှုအားလုံးကိုလည်း မျှဝေခံစား ပေးတယ်။

ဟဲ့... ငါလေလည်မလို့ နင်နှာခေါင်းပိတ်ထားလို့ ပြောရင် သူက... ရတယ်... ငါဖိရှူပေးမယ်... တဲ့၊ တကယ်လည်း လုပ်တယ် မေမေရယ်... အံ့ရောပဲ၊ ခုလည်း ဒီဆေးကြောင့် သမီးကိုယ်သမီး ယုံကြည်မှု ပိုရှိလာတယ် သိလား၊ မေမေလည်း စားကြည့်ပါလား”

“အေးပါ... သမီးသက်သာတယ်ဆိုရင် ဆေးပတ်လည်သွား အောင် သမီးပဲစား၊ မောင်သာအောင် လာမှ မေမေ မေးပြီး အဲဒီဆေး တိုက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ ဟာ... မေမေ... ရှက်စရာကြီး”

“ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ”

“ဟင်... မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မ အီးပေါက်တာ

အသံကျယ်ပြီး ခဏ်အုဏ ပေါက်နေလို့ အဲဒါလေး ကုချင်လို့လို့ ပြောရ မှာ၊ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ပြောရမှာလဲ မေမေရဲ့”

“ဪကွယ်... မေမေက လူကြီးပဲဟာ”

“ဟို... ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ သာအောင်ကိုပဲ လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

“သာအောင်လေး သနားပါတယ် သမီးရယ်”

“အင်းနော်... သူလည်း မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရမှာပဲ၊ ဒီကောင် ငြောင် သိလား... အဟင်းဟင်းဟင်း”

ညိုညိုဆုံဆုံ အုံအုံဆိုင်းဆိုင်းလေးဖြစ်၍ သူရောက်နေသော
ဝန်းကျင်ကို သေချာကြည့်မိသည်။ ပူလောင်လောင် နေခင်းကြီးထဲ
စိမ့်ပြီးအေးနေသော နေရာတစ်ခုကို သူရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေရာကို သူ ဘယ်လိုများ ရှာတွေ့ခဲ့ပါလိမ့်။ မဟုတ်သေးဘူး။
ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ဒါ ဘယ်နေရာလဲဆိုသော
ပထမ အတွေးအမေးကို အဖြေရှာကြည့်သည်။

ပိန္နဲတောကျောင်းတိုက်လား။ ဒီမြို့ကို သူရောက်ပြီး နောက်
တစ်နေ့ အဖေနှင့်အမေတို့ အိမ်တက်ဆွမ်းကပ်ရန် သွားသဖြင့် သူ
လည်း အတူလိုက်ပါကာ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ကျောင်းဝင်းကြီး၏
အနောက်ဖက်တစ်ခြမ်းလုံး သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေနှင့် အုန်းပင်မြင့်မြင့်ကြီး
တွေလည်း အုံ့ဆိုင်းကာ အေးနေ၍ ထိုတစ်ခေါက်နှင့်တင် အမြဲတမ်း
အမှတ်ရပြီး ထိုနေရာသို့ နွေရာသီလို အပူပြင်းဆုံးချိန်မှာ သူရောက်

ရောက်သွားတတ်သည်။

ကျောင်းဝင်းအနောက်ဖက် လူနေရပ်ကွက်ကြားမှ လျှောက်
သွားကာ ဝင်ရသည်။ ယခုမူ ထိုဝင်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကလည်း
မဟုတ်၊ ခမ်းနားကြီးမြတ်သော ရွှေမုခ်ဦးဝက ဝင်လာခြင်းလည်း
မဟုတ်ဘဲ ဒီနေရာသို့ သူရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဆရာတော်များ သီတင်းသုံးသော ကျောင်း
တိုက်အဆောက်အဦးကြီးကို ရှာလို့မတွေ့ခြင်းပင်။ ဒါဆို ကုလားကြီး
တုန်းများလား။ ဒီမြို့ရဲ့အရှေ့ဖက်ခြမ်းကျသော ကုလားကြီးကုန်းဟုခေါ်
သော နေရာဘက်မှာလည်း... ဒီလို သာတောင့်သာယာ အုံ့အုံ့
ဆိုင်းဆိုင်း တွေလည်း ရှိကြသည်။ တောင်ကုန်းတွေ ချိုင့်ဝှမ်းတွေနှင့်
ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

“သာအောင်”

“ဟင်... နှင်းသွန်း”

နတ်မိမယ်တစ်ပါး ကိုယ်ယောင်ဖန်ဆင်းပြသလို သူ့ဘေးမှာ
ယင်းခနဲ ရောက်လာသော နှင်းသွန်းကြွေကို ကြည့်ကာ သာအောင်
ဝါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ယင်ကောင်
တစ်ကောင်က ပါးစပ်ထဲ ဝီခနဲ တိုးဝင်သွားသဖြင့် ကယျာကသီ ဝါးမစား
ဘဲ ထွေးထုတ်လိုက်ရသည်။

“ခပ်... ထို့... ဝေါ့... အော့... ခပ်... ထို့”

“ဟင်... နင် အရက်တွေ သောက်ထားလား!”

“ဟာ... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင်ဝင်သွားလို့ဟေ့၊

ခပ်... ထို့”

“နင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ!”

“ဘာ... အဲ့ဒါ ငါက မေးရမှာ”

“အဟင်းဟင်း... ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားတာလေ၊ မရောက်ဖူး
သေးတဲ့နေရာတွေပေါ့”

“ဪ... အေး... ကြပ်ကြပ်သွား၊ ဒီလောက်လူပြတ်တဲ့
တောထဲကို အခွန်လွတ်ဈေးများ မှတ်နေလား”

“ဟဲ့... ဒီလိုရှုခင်းမျိုး ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးလေ”

“သိတယ်... လစ်ရင် အပြတ်ရှင်းပြီး ရှိတာ အကုန်မတမျိုး
လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ လှူလိုက်ပေါ့”

“ဘာရယ်”

နှင်းသွန်းကြွေ ခုမှ ကြောက်ရမှန်း သိသလို မျက်လုံးလေးတွေ
ဝိုင်းလာပြီး နောက်ကျောမလုံသလို သူနား တိုးကပ်ကာ ဘေးဘီဝဲယာ
လှည့်ကြည့်သည်။ တကယ်ကို ဘာမှမရှိ။ ပီဘီတိတ်ဆိတ်နေသော
ဝန်းကျင်ထဲ သူမတို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိသဖြင့်...

“ကြောက်... ကြောက်စရာကြီးနော်၊ နေပါဦး... နင်ရော ဘာ
လာလုပ်တာလဲ”

“ငါလည်း အဲ့ဒါကို စဉ်းစားနေတာ”

“ဟင်...”

“ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ နင်လည်း မကြောက်နဲ့တော့၊
ငါလည်း မစဉ်းစားတော့ဘူး”

“ပြန်... ပြန်ကြရအောင်၊ ငါကြောက်လာပြီ”

“မကြောက်နဲ့... ငါရှိတယ်”

ပြောကာမှ သူမ ပို၍တိုးကပ်လာပြီး သူ့လက်မောင်းကို တင်း
တုပ်စွာ ဆုပ်ထားသဖြင့် သာအောင် ရင်တွေ ခုန်လာသည်။

“ဘုတ်...”

“အမေ...”

“အင့်...”

သူမ ထိတ်ပျာလန့်ဖြတ်ပြီး အားကုန်ဆွဲဖက်သဖြင့် သာအောင်
ခမှာ အင့်ခနဲ မြည်တကာ အိခနဲ မြုပ်ပါကာသွားသည်။ လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီးခြောက် ကြွေကျခြင်းဖြစ်၍ သာ
အောင် ထိုအုန်းသီးကို အမြန်ကျေးဇူးတင်ကာ အလိုက်သင့်လေး ပြန်
ဖော်ထားလေသည်။

“သာအောင်... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာကြီးလဲ”

“မသိဘူး... ရှာနေတုန်း”

(အဟေးဟေး... ဒါကြောင့် အုန်းသီးတွေ ဈေးကောင်းတာပဲ
ဖြစ်ရမယ်... မိုက်တယ်... ခုနေ နောက်တစ်လုံးသာ ထပ်ကြွေရင်
အိုခေပဲ)

ထိုအခိုက်မှာပင် အုန်းသီးတစ်လုံးက ထပ်ကြွေသဖြင့် သာ
အောင် ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ သို့သော် သူ့နောက်က အပင်ဖြစ်၍
သူ့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ကျသွားသည်။

“ခွပ်...”

သာအောင် လန့်နိုးလာပြီး ထထိုင်ကာ ခေါင်းကို ဖိထားသည်။ ဒါပေမယ့် နာသောနေရာက နားထင်ဘေးကဖြစ်၍ သာအောင်၏ အိပ်မှုနံ့ထစိတ်တွေ လင်းသွားသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ နာရီက တုလုံးကျနေပြီး နာရီတင်ထားသော ခေါင်းရင်းရှို့ကွေ့စစ် စင်ပေါ်မှာ အိမ်ကကြောင်ညိုကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။

“ညောင်... ဝေါင်...”

“ဘာညောင်ဝေါင်လဲ ခွေးကောင်... အဲ... အဲ... ကြောင်ကောင် အခုဆင်း”

သာအောင် နာရီပြန်ကောက်ပြီး ပစ်ပေါက်ရန် ရွယ်လိုက်မှ ညိုကြီး ဆင်းကာ ပြေးသည်။ သာအောင်လည်း အရှက်ပြေ ရယ်တော့၏။

(တောက်... ညိုကြီးသာ ဝင်မရှုပ်ရင် တော်တော်အလုပ်ဖြစ်

နေပြီ... နှမြောလိုက်တဲ့အိပ်မက်ကွာ)

“သားနိုးပြီလားဟေ့”

“ဗျာ... နိုး... နိုးပြီ အဖေ”

“အေး... အေး... အဖေတို့ ကော်ဖီသောက်ရင်း စောင့်မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်...”

သူပျော်သွားပါသည်။ ဒီညအိပ်မက်ကလည်း ကောင်းထားသည်။ မနက်ခင်း အဖေနှင့် အတူတူ ကော်ဖီသောက် မုန့်စားရတဲ့နေ့မျိုး သူ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီလဲဆိုတာ တွေးဆနိုင်အောင် ရှိခဲ့၍ ကံထူးတဲ့နေ့ကို ခုန်ပေါက်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အဖေရောအမေပါ ရှိနေပြီး ပရိမိယာနေ့လေးနှင့် တစ်ခန်းလုံး မွှေးပျံ့ကာနေသည်။ ပေါင်မုန့်မီးကင်နှစ်ချပ်၊ ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံး၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် လစ်ဟာနေသောခွံမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပေါင်မုန့်မီးကင်နှစ်ချပ်ကြားမှာ ခရမ်းချဉ်သီးယိုလေး ညှပ်ထားခြင်းက သူ့အကြိုက်ဖြစ်ကာ အားပါးတရ စားရင်း အတော်ကြာအောင် နေနေသော ငယ်ဘဝကို ပြန်ကာ အမှတ်ရသည်။ အမေရယ်... သူ့စားတာကို ကြည့်ပြီး ပြီးနေသည်။ အဖေကတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်တို့ အရသာခံပြီး ဖွာရှိုက်နေပါသည်။ ကြက်ဥရော ပေါင်မုန့်ပါ စားလို့ကုန်သွားမှ အဖေက...

“သား...”

သူ မလက်စ ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် အဖေကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ငုံလောက် အမိအရ သောက်ချလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ပန်းကန်ပြန်ချရင်း...

“ဌာ... အဖေ”

“သားနဲ့ နှင်းသွန်းလေးအခြေအနေ အဖေ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

သာအောင် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ပြီး စားထားသောကြက်ဥတွေ အလုံးလိုက် ပြန်ထွက်မလာအောင် ကော်ဖီနှင့် ထပ်မံချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် မိခင်ဖြစ်သူက...

“သားကို ဆူမလို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သားတို့ အခြေအနေကို သိရရင် အမေတို့က အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးချင်လို့”

သာအောင် ဝမ်းနည်းသလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ပိုက်ဆံ တစ်မျိုးပဲ ပုံပြီးပေးထားသော အဖေနှင့်အမေမှာ သူ့အပေါ် ဒီလောက် ဂရုစိုက် သတိထားပေးလိမ့်မည်ဟု သူတွေးတောင်မတွေးမိခဲ့။ ဒီနေ့က တော့ အဖွင့်တွေ အရမ်းကောင်းလွန်းနေတဲ့ တကယ့်ကို မင်္ဂလာနဲ့ပဲ ဟု တွေးကာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“ပြောလေ... သား”

အမေ အားမလိုအားမရ ထပ်မေးမှ သာအောင်က...

“ဟို... အမေတို့က... ဘယ်... ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်တာလဲ!”

ထိုအခါ သာအောင်ဖခင်က စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုး ချေရင်း...

“ဒီလိုကွ... သားလည်း ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ သင့်တော်တဲ့

သူနဲ့ အိမ်သာထူထောင်ပေးဖို့ စဉ်းစားတယ်။ အဲ့ဒီအတွက် အဖေ ရှာထား စုဆောင်းထားသမျှ အကုန်ပုံအောပြီး ထူထောင်ပေးချင်တယ်။ လောလောဆယ် သားနဲ့နှင်းသွန်းတို့ တွဲနေတော့ သူတို့အခြေအနေပေါ့ အဲ့ဒါ... အဲ့ဒါ...”

“အိုခေ အဖေရာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ပဲ လိုက်တောင်းပေးတော့”

“ဟေ... သားတို့က ချစ်သူတွေလား”

“အင်း... သားကတော့ ချစ်တယ်၊ သူကတော့ ညှစ်ပစ်မယ် ချည်းပဲ ကြိမ်းနေလို့ အသာလျှိုပြီး သူငယ်ချင်း လုပ်ထားရတယ်”

“လည်ပင်းကိုလား သား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမလေး... ဘုရား... ဘုရား... တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲ... နှင့်အထင်နဲ့အမြင်က တခြားစီပါလား အဖေကြီးရဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြလေ!”

“ဟူး...”

ဦးသန်းမြင့်ဆွေ လေပူတွေ မှုတ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သည်။ ထို့နောက် အကြံထုတ် စဉ်းစားသလိုမျိုး နှစ်ဖွာသုံးဖွာလောက် ခပ်လေးလေး ပစ်ရှိုက်ပြီးမှ...

“သားဖက်က ဘယ်လိုမှ အခွင့်အရေး မရှိနိုင်တော့ဘူးလား”

အဖေရယ် အဖေမွေးထားတဲ့သားက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုရင်ခွန်မှုမျိုးမှ မပေးစွမ်းဘူးဆိုတာ အဖေ မသိလို့ မေးတာလား နှင်းသွန်းဆီက မှန်တစ်ချပ် ရပြီးကတည်းက စိတ်တစ်ခုလုံး အပြည့် အမည်း စွဲအောင် အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတာ၊ နာလုံပြန်ထတာတောင် သိပ်

မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား အဖေ

မင်းဘဝမှာ အမုန်းဆုံးအရာဟာ ဘာလဲလို့ မေးရင် ကြည့်မှန် တစ်ချပ်ပါ။ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်ပြန်မြင်နေရတိုင်း အသက်ရှင် ကျန်းမာ နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နာကြည်းမိတယ်။ ဒီကိုယ်ထဲ လှည့်ပြေးနေတဲ့သွေး တွေ ဘယ်နေရာက ဖောက်ထုတ်ရင် အမြန်ဆုံး ကုန်သွားမလဲလို့ စဉ်း စားတယ်။ သေတာနဲ့ရှင်တာ နှစ်ခုကြားမှာ ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ခြားတယ် ဆိုတာ သိခွင့်ရသွားတယ်။

တကယ်ပြန်တွေးကြည့်ရင် အဖေတို့ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ သာအောင် ဆိုတာ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ မထွက်ခင်လောက်ကတည်းက သေပြီးသားပါ။ အခု အဖေရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သာအောင်က ဟစ်ဟော့ပဲ ဝိညာဉ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မြူးသွက်ပေါ့ပါးအောင် ပြုပြင်ပြီး အသစ်ပြန် ရှင်နေတဲ့ သာအောင်ပါ။

“သား.. အဖေ မေးတာ ဖြေဦးလေ”

သာအောင် အတွေးနှင့် ငြိမ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ပင့် သက်တစ်ချက်နှင့် လှုပ်နှိုးယူလိုက်သည်။

“အခွင့်အရေးဆိုတာ သူပေးမှ ရမှာမဟုတ်လား အဖေ၊ ပြီး တော့ အဲဒီအခွင့်အရေးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့သူတွေနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်.. သားက..”

“ရပြီ.. ရပြီ.. အဖေနားလည်ပြီ၊ သားဘဝမှာ သားရချင်တာ ဖြစ်ချင်တာအားလုံး ဖြစ်ဖို့ရဖို့ အဖေကြိုးစားထားတာ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် လို့ အဖေ ကတိပေးတယ်.. . ဟုတ်ပြီလား!”

သာအောင် မော့ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာရမလား ဝမ်းနည်းရမလား

ဆိုတာ ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။ သေချာတာကတော့ တီထွင်မှု တွေ ဘေထုပ်လို ပုံနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ အချစ်ကို တီထွင်လို့မရတာ သေချာသည်။

ဒါဖြင့် ဝယ်ရင်ကော။

သာအောင် ငုံ့ချလိုက်သောမျက်နှာအား အရေးတကြီး ပြန် ဖော်ပြီး အဖေမျက်လုံးတွေထဲ ပြန်ရှာကြည့်လေသည်။

နလုံးသားနှိုးချက်ဖြတ်ပြီး-
အချစ်တွေတဖန်ဖန်ကြွေတာကို-
ရင်အတ်တဲဒိုကဆုံးမတယ်-၊
(ရပါတယ်ကွာ...တဲ့-
နလုံးသားနှိုးချက်ဖြတ်ရင်-
သံယောဇဉ်ခြံနဲ့သာတုပ်ထားလိုက်...တဲ့)

အနိုး(၂၆)

အိ

တင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်ညလောက်နှင့် ဖျော်စရာ အချိန် မကုန်သေးခင် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် ဝင်လာသဖြင့် တဖျော် ဘဝကြီး ဆက်ကာ ဆင်နွှဲကြသည်။

ကိုယ့်လမ်းနှင့်ကိုယ် လမ်းလုံးပြည့် လျှပ်စစ်မီးများ ထွန်းညှိကာ ဖျော်ကြသည်။ ကာရာအိုကေး သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲစင်မြင့်တွေက ဒီမြို့လေး နှာ အထူးပင် များပြားလှပါသည်။ အဆိုဝါသနာရှင်တွေ အိမ်တိုင်းလိုလို မြို့က ထွက်ကာ သီဆိုကြပြိုင်ကြသည်။

တချို့က တကယ့်ဝါသနာနှင့် သင့်တင့်သော အသံအားကို ပြု တာ ပြိုင်ကြသည်။ တချို့ကတော့ ဆုရရမရရ ကိုယ့်အသံ ခိုက်ထဲ

ဝင်ပြီး အတော်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားရလျှင် ကျေနပ်သွားပုံ ရပါသည်။ တစ်ပုဒ် တစ်ထောင်ပေး၍ တစ်ညလုံး ကိုယ့်အလှည့် ထိုင် စောင့်ကာ အော်ပါသည်။

ရွှေမော်တင်ဘုရားကြီးမှာလည်း ဗုဒ္ဓပူဇနိယ အကြောင်းပြုပြီး ကာရာအိုကေပြိုင်ပွဲ စင်တင်ထားသည်။ ဘုရားပေါ်မှာတော့ မဟုတ်၊ ဘုရားကြီးဝင်းဘေးက မြေကွက်လပ်ကလေးမှာဖြစ်သည်။ အော်ကြ သည်။ နားဝင်ပီယံ ခပ်ရှားရှား၊ အော်သံခပ်များများနှင့် ညဉ့်တဝက် ကျော်လောက် ဆူဝေကာ ပျော်နေကြသဖြင့် ဘာသာ သာသနာ ယဉ် ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်းအား ပခုံးထမ်းပြီး ဒေါသထွက်နေသူများလည်း ရှိလေသည်။

“နောင်ဆို တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ရဲ့ တကယ့်အနှစ်အရသာ ကွယ်ပျောက်ပြီး ကာရာအိုကေပွဲတော်လို့များ ပြောင်းခေါ်ကြမလား မသိဘူး”

ဟု ညည်းတွားရင်း ပွဲတော်ရက်မတိုင်ခင် ဆွေမျိုးများ နေထိုင် ရာ တခြားတစ်ပါးမြို့သို့ ထွက်၍ရှောင်နေကြကာ ပွဲတော်ပြီးမှ ပြန် ရောက်တတ်ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ပွဲတော်က လင်းမြစည်ဝေသော စေးခဲအေးငြိမ် သော မြူးသွက်လှပသောခံစားမှုကိုတော့ ပေးစွမ်းနိုင်တာ အမှန်ပင်၊ ထို့ကြောင့်လည်း လူကြီးလူငယ်မရွေး တစ်ထောင်မက တစ်သောင်းပဲ ပေးရပေးရ ပွဲတော်တေးကို ပြေးကာဆိုကြသည်။

“ယခုတစ်ဖန် အလှည့်ကျသူကတော့... အော်ကေးနဲ့ မော် ကြီးတို့အတွဲဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဝေး.. ပြောင်း.. ပြောင်း.. ပြောင်း.. ရှိး”

သာအောင်တို့ မင်းရဲကျော်စွာလမ်းထိပ်မှာလည်း ခန့်ညား ထည်ဝါသော တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲတော် မုခ်ဦးကြီးနှင့် ကာရာ အိုကေစင် ရှိသဖြင့် မီးထွန်းပွဲတော် လျှောက်လည်သူများ ကာရာ အိုကေ ကြည့်သူများနှင့် စည်ကားနေပါသည်။ ထိုလမ်းထောင့်မှာ ဝက် စွပ်ပြုတ်နှင့် ခေါင်းသုတ်ရောင်းသော တရုတ်မလေးလည်း လူစည် သဖြင့် အူအီနေအောင် ရောင်းရသည်။

“ဂေါ်ဖီထုပ်တို့ကတော့ ခွင်တည့်နေပြီဟ.. အဟတ်ဟတ်”

“စားမှာလား!”

“စားမလို့ ထိုင်တာပေါ့၊ ဂေါ်ဖီနည်းနည်းနဲ့ ခေါင်းသုတ်ငါးခွံ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဂေါ်ဖီဈေးကြီးလို့ ပါကိုမပါဘူး”

“ဪ.. ဒါကြောင့် သခွားသီးတွေ ခွဲထည့်နေတာတို့၊ ဟား.. ဟား.. ဟား”

“နားညည်းတယ်ဟာ”

သာအောင်တို့အချင်းချင်း လက်တိုရယ်ကြပြီး အစီအစဉ်တို့ နားစွင့်နေကြသည်။ ဒီည မင်းရဲကျော်စွာထိပ်က စင်မှာ တင်လင်းဦးနှင့် ထူးထူးတို့ ဆိုကြပြီး အောင်မိုးနှင့် ဇော်မောင်က ဘုရားကြီးစင်မှာ ဆိုကြ ပေမည်။ သာအောင်က ဘယ်စင်မှ မဆိုဘူးဟု ပြောကာ အမည်စာရင်း လည်း မပေးမထားသဖြင့် အလှည့်ကျဖို့ စောနိုင်သော တင်လင်းဦးတို့ အတွဲအတွက် လာစောင့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တရုတ်မလေးက အသုတ်ပန်းကန်များကို ချပေးရင်းနှင့်..

“နင်တို့ရော တက်မဆိုကြဘူးလား!”

“ဆိုမှာ ဝက်ခေါင်းသုတ် စားပြီးတော့ကို ဆိုဦးမှာ”

“အမလေး... သီချင်းဆိုခါနီးများ ဝက်သားစားရတယ်လို့ပဲ အဆီကပ်ပြီး အသံအစ်ကုန်မှာပေါ့ဟဲ့”

“သိတယ်... အဲ့ဒါကြောင့် သခွားသီး များများထည့်တဲ့ နှင့် ဆိုင်မှာပဲ စားတာ”

“မသာတွေ... ဒီက စေတနာနဲ့ ပြောတာများ၊ ဟွန်း... ရော့... မျိုးကြ”

“မျိုးမယ်... နင်သာ နည်းနည်းခွာခွာလေးနေ”

“ဘာလို့ နေရမှာလဲ!”

“ဟ... ငါတို့က ဝက်သားကြိုက်တဲ့ကောင်တွေ၊ နှင့်ပါ ရော့ ပြီး မျိုးမိမှာစိုးလို့... ရှင်းလား!”

“မင်းမျိုးရင် ဘယ်နေရာက စမျိုးမလဲ!”

“အဆီများတဲ့နေရာပေါ့ကွာ... ပလွတ်... ပလွတ်”

“ဟာ... ဒီမသာတွေ ဘာလာဖြစ်နေတာလဲ!”

“အဟိဟိဟိ...”

သို့နှင့် စားသောက်ကြပြီး ထိုင်လက်စနှင့် ဆက်ထိုင်ကာ ထူးထူးတို့အလှည့်ကို စောင့်ပေးကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ထူးထူး မျက်နှာလေး ရှုံ့ပြီး...

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ငါမိုက်နာလာပြီ၊ အိမ်ခဏပြေး လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ... နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်လေ”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ... ငါလစ်ပြီ”

ပြောရင်း ထူးထူး ဗိုက်ကလေး နှိပ်ကာ ပြေးတော့၏။ ထူးထူး ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် တင်လင်းဦးက လေသံနှင့်...

“သာအောင်”

“ဘာလဲ!”

“ဟိုမှာ နှင်းသွန်းကွ၊ တစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာတာ”

သာအောင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီဝါဝါလေးတစ်ပွင့်လို့ လှနေသည့် နှင်းသွန်းကို မြင်လိုက်ရကာ...

“ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး... သာအောင်တို့များ ထန်းလျက်ခဲကို ပြုလို့တို့ မရဘူး”

“ငှက်ပျောသီးပါကွာ”

သာအောင် အနွေးထည်ခေါင်းစွပ် ဆွဲအုပ်ပြီး သူမရှိရာ လျှောက်သွားသည်။

“ငါလာခေါ်တုန်းကတော့ နင်မသွားချင်ဘူးဆို”

သာအောင်အသံဖြစ်၍ သူမ လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“အိမ်မှာ အန်ကယ်တို့ ရောက်နေတယ်လေ၊ ငါ စိတ်ရှုပ်လို့ ထွက်လာတာ”

သာအောင်အတွေးထဲ အသိတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာကာ အားနာသွားပြီး...

“ဟိုကိစ္စလား နှင်းသွန်း”

“ဟင်... နင်သိနေတယ်ပေါ့”

“သိတယ်”

လိုက်ရမှ သာအောင်၏ဟစ်ဟော့ပုံ ကကွက်များကို စတင် တွေ့မြင်ရ တော့၏။ သံစဉ်များလည်း ပြောင်းသွား၏။

“မုတ်သုံလေက... တီဗီထဲကို ရော်ဘင်ဂုဏ်လို့ ဝင်လာခဲ့
xx ချစ်သူလေးက ငါ့ရင်ထဲကို... ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးစွမ်းခဲ့
xxx မိုးတွေ ရွာတဲ့ အဲဒီနေ့ကို ဘယ်လိုမှမမေ့... ဒီတနေ့အထိ
လည်း... စွဲမက်ဆဲပါ xxx ငါ့မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲ ငါ့ရင်ထဲ
အရောက် မြှားလိုဖောက်တာ မင်းတစ်ယောက်ထဲပါ... ပြဿနာ
တငါ...”

ဘယ်မှာနေနေ... မသေမချင်း သိမ်ဖျင်းတဲ့ရုပ် ဒီ
အခွတ်စုတ်နဲ့ xx ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်တံပိုးလျှိုထမ်း... ရူးနှမ်းတဲ့
စိတ်... အိပ်မပျော် စားမဝ... ခံစားမြင်မက်... ချစ်သူ
အတွက်တဲ့ xxx ‘တောက်’ အရှက် မရှိတဲ့ကောင်... ဟောဒီ
ကောင်က အပေါင်လက်မှတ်နဲ့ ဈေးကြွေးဆပ်သလို xxx နတ်
သမီးကိုမှ ချစ်ခဲ့တာ...

ဟာ... ငတေ... ငပုပ်... လင်းတရွပ်နဲ့ မျောက်စုတ်
မျောက်နာ၊ ရော့ဟာ... မှန်ကြည့်... လာမထိနဲ့... ဟိန်း
ဟောက်ခဲ့လည်း ရင်နဲ့ လှည့်ခံ ကျောနဲ့ခံမယ်... မတန်မရာ ကြိမ်
တာအတွက် ရှက်ကြိုးဖြတ်ပြီး ပြန်ဆပ်ဦးမှာ... မင်းကုသက...
ငါ...

မာဒင်ထုံး... xx နှလုံးမမူ xx သုံးလုံးမူလည်း... အဖြူ
အမည်း မသည်းကွဲဘူး... ဇာတ်ထုပ်ထဲက မင်းကုသနဲ့ပပဝတီလို့
ရည်ရွယ်အံ့မြူး... ငါအခွဲပဲ xx ဇာတ်ထုပ်ထဲမှာတော့ ညားကြ

လေသတည်းxxx အရပ်ထဲမှာတော့ ပါးချလေသတည်း xxx
ဗုန်းခနဲ တီးလွှတ်... xx သွားတောင်ကျွတ်မည် xx... တော်ပါ
ပြီ ဟစ်ဟော့ပုံဂီတနဲ့ ဒီဘဝကို သိမ်း... xx ငါစိတ်ထိန်းမယ်...
သူစိမ်းလို့ပဲ ငါနေပါမယ်... မင်းရဲ့ အလှကို အဝေးက ကြည့်မယ်
... မင်းလေး ပျော်အောင် ငါပျော်ဖြေမယ်... မင်းထွက်သွား
ရင် ငါ့ကိုထားခဲ့... ငါ့ရဲ့ကံအကျိုး... ငါ့ကို ချိုးချေသေသွားဝ
စေxxxx

မုတ်သုံလေက... တီဗီထဲကို ရော်ဘင်ဂုဏ်လို့ ဝင်လာခဲ့
xx ချစ်သူလေးက ငါ့ရင်ထဲကို... ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးစွမ်းခဲ့
xxx မိုးတွေ ရွာတဲ့ အဲဒီနေ့ကို... ဘယ်လိုမှမမေ့... ဒီတနေ့
အထိလည်း စွဲမက်ဆဲပါ xxx ငါ့မြင်ဖူးသမျှမိန်းမတွေထဲ xxx
ငါ့ရင်ထဲအရောက် မြှားလိုဖောက်တာ... မင်းတစ်ယောက်ထဲပါ
xxx ပြဿနာက ငါ...”

သီချင်းသံအဖြစ်နှင့် တီးလုံးသံအရပ်က တစ်ထပ်တည်း ကျ
တာ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် လက်ခုပ်ဩဘာသံများ သောသောညံကာ
ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ထူးထူးပြီးလျှင် တင်လင်းဦးအလှည့်ဖြစ်၍ အတက်အဆင်း
လှေခါးအောက်ထစ်မှာ တင်လင်းဦးနှင့် ဆုံကြသည်။

“ဝှတ်တယ်ကွာ သာအောင်၊ လုံးဝကို ဟပ်ထိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ... ထူးထူးရောက်ပြီလား!”

“ရောက်ပြီ... အောင်မိုးတို့နဲ့ ဘုရားကြီးစင်ဘက် ဒိုးသွားပြီ
ပြီးမှ ငါတို့ လိုက်သွားမယ်”

“အေး..”

သာအောင် ထွက်လာပြီး နှင်းသွန်းကို ရှာကြည့်သည်။ အတော် နံ့နံ့ပြားပြား လိုက်ရှာတာတောင် မတွေ့တော့သဖြင့် ရင်ထဲ လေးသွားသည်။

(သွားပြီ.. ငါ့ကို ဖုသွားပြီထင်တယ်)

သုံးလနီးပါး ကြာမြင့်သွားပါသည်။ ထိုသုံးလနီးပါးအချိန်တို ပွဲတော်ပြီးကတည်းက ရေတွက်ကြည့်လျှင် သုံးနှစ်စာလောက် ကြာခဲ့ပြီ ဟု သာအောင် ထင်မြင်နေမိသည်။

ပွဲတော်ရက်အတွင်းက အဖေနှင့်အမေ သူမတို့အိမ်သို့ သွားသည်ဟု သူမထံမှ သိခဲ့သည်။ စိတ်ညစ်သည်ဟု ညည်းတွားမှုကြောင့် ဖိုက်စွဆိုတာလည်း သိပါသည်။ ထိုကိစ္စ၏အတိမ်အနက်ကိုတော့ အဖေနှင့်အမေ သူ့ကို မပြောပြကြပါချေ။ သူလည်း မမေးဖြစ်ချေ။
(ထူးမှ မထူးဘဲကိုး)

နှင်းသွန်းကြွေကိုယ်တိုင် သူသိချင်းတက်ဆိုတဲ့ညမှစ၍ ယနေ့ အချိန်အထိ လုံးဝရှောင်ထွက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့လျှင် တောင် ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်ပြီး ကျော်သွားသည်။ ပြီးတော့ အဖော်လေးနှင့်။ ကျော်ကြီးတော့ မဟုတ်။ K.M.D မှာ တစ်ဆက်ရှင်

တည်း အတူတက်နေသောသူတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဝန်ခံရလျှင် သူမဘေးမှာ အတွဲလေး ရှိနေတာ သိခဲ့သောနေ့မှ စပြီး သာအောင် သင်တန်းအားလုံးကို ရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မုန်း၍ နာကြည်း၍မဟုတ်။ သူမအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တော့ တစ်ယောက်ထဲ နင်ပြီး ကဗျာတွေရေး၊ သီချင်းတွေရေး၊ သိပ်ပြီး စိတ်လေလာလျှင် 'ရွှေပလူ' သို့ ထွက်ထိုင်ကာ ထူးထူးတို့နှင့် ရယ်ပွဲဖွဲ့ဖြစ်သည်။

သေချာတာကတော့ သူ စင်ပေါ် တက်ဆိုလိုက်မိတဲ့ ဟစ်ဟော့ပဲသီချင်းက သူနှင့်သူမကြားမှာ မဟာတံတိုင်းကြီး ခြားကာ သူ၏ ချစ်တတ်သောနှလုံးသားအား ကံတရား ဓါးထက်ထက်နှင့် ဒေါင်လိုက်တစ်မျိုး အလျားလိုက်တစ်သွယ် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ခွဲထုတ်ထားခဲ့သည်။ သူလည်း ချုပ်လို့ရသလောက် ပြန်ချုပ်ကာ ပါရာစီတမောလေး သောက်ပြီး ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေး နေလာဖြစ်ခဲ့သည်။

နွေရာသီ အစောကြီး ဝင်ရောက်လာပြီး အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားကို စာချုပ်သက်တမ်း မပြည့်ခင် ငွေပြန်အမ်းပြီး နှင်ချသလိုမျိုး ဆောင်းရာသီကို နှင်ချပစ်လိုက်သည်။ ဆောင်းဥတုလည်း ထုတ်လှမ်းထားတဲ့ နှင်းမြူလေးတွေတောင် ပြန်မရုတ်နိုင်ဘဲ အထုပ်ဆွဲကာ ပြေးရသည်။

သစ်ရွက်တွေ အစောကြီး ခြောက်ပြီး စောစောကြွေကျသည်။ မလှမပ ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်းတွေကြား အသားမည်းသော ဥဩတစ်ကောင် ကြောင်အစွာ ငေးရီနေသဖြင့် သာအောင် လှမ်းကြည့်ကာ ပြီးမိသည်။ နည်းနည်းစောနေလို့ တွန်ရကောင်းမလား မတွန်ရဘူးလားဆိုတာ စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။ အတောင်တစ်ဖက် အညောင်းဆန်ပြီးတော့

တောင် သမ်းဝေလိုက်သေးသဖြင့် သာအောင် သဘောကျစွာ ရယ်တော့သည်။

“အဟတ်ဟတ်... ဒီကောင်နဲ့မှ ဟုတ်နေပြီ”

ထို့နောက် ဂစ်တာကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပြီး မနေ့ညက ရေးလက်သီချင်းအတွက် သံစဉ်ဆက်ထည့်ပေးဖို့ စာသားလေးကို အသံထွက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ချစ်တယ်... အဝေးက ဆွေးကျပျက်ကွဲ့... ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်း ရယ်နေတာ မြင်ရတယ်... မင်းပျော်မယ်ဆို ငါမငိုဘူး... မင်း လိုအပ်တာ... ငါအကုန်ဖြည့်မယ်”

မင်းနဲ့တွေ့မှ ငါ့ရဲ့နေ့တွေ နေမဝင် အင်ပါယာ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ရေး... အား တာတာ... ဒု... တာတာဒု... ချစ်... ဒါတ ငါ့အတွေး ငါ့အရေး... ငါ့ရိုက် ငါ့စိတ်ကြိုက်တိုနှ(နှား)သိုး နှ(နှား)မိုက် လှည်းကျိုးလိုက်သတဲ့... ဒီစကားတွေတို့ ငါမခိုက်ပါဘူး... ဟေ့ သူငယ်ချင်း မင်းတို့ကြိုက်သလို ငါ့ကို ဝေဖန် လေကန် အပြစ်တင်... ဈာန် မဝင်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာမှ ဟပ်ထိ အမှတ်မမှီတဲ့အသည်း ဆယ်ခါကွဲပစေ... ရည်ရွယ်သူလေး... ပျော်ရွှင်ရေးကို သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ ပေးခဲ့ချင်တယ်၊ ငါ့စိတ်ကလေးနဲ့ နွေးခဲ့ချင်တယ်၊ ငါ့အရိပ်ကလေးနဲ့ အေးခဲ့ချင်တယ်... မလုံလောက်ဘူးလား၊ ငါ့အတိတ်ကလေးနဲ့ ဝေးခဲ့ချင်တယ်”

“မြန်မြန်ဝေးတော့ဟာ... ငါ့စိတ်ညစ်လာပြီ”

နှင်းသွန်းကြွေ၏အသံမှန်း သိပြီး ဒိန်းခနဲဖြူလာ လှည့်ကြည့်

သည်။

“ဟာ. . . နှင်းသွန်း”

ဘယ်နှစ်ခေါက်မျိုးထားမှန်း မသိအောင် ကျိုးကြေနေသော မျက်နှာနှင့် ကျောခိုင်းကာ ရင်ဆိုင်သဖြင့် သာအောင် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂစ်တာကလေး အသာချကာ သူမဘေးသို့ ကုန်းကုန်းကွကွ ရောက်သွားပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ဒီကာလအတွင်း သူမမျက်နှာ မိုးမှောင်ကျမှုမျိုး ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ရတာမို့လို့လည်း လန့်ဖျပ်ကာ စကားအစရာမရနေခြင်းဖြစ် သည်။

အဆိုးဆုံးက ဒီလိုမျက်နှာပေးမျိုးနှင့် အဆက်ဆံခံလိုက်ရခြင်း ပင်။ သစ်လုံးတွေ အပြည့်တင်ထားသည့် ဆယ့်နှစ်ဘီးကားကြီးအောက် မှာသာ ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်ချင်သည်။ ချစ်သူ၏အလိုမပြည့်မှုကို မမြင်ချင်။ ခုတော့ မြင်နေချေပြီ။ အသက်မအောင်ထားဘဲ ရင်ဘတ် အောင်သောဝေဒနာကို ခံစားရင်း အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ လင်းလာသော သိမှုနှင့် စကားစဖြစ်သည်။

“နင် သင်တန်းကိစ္စတွေ. . . ပြီး. . . ပြီးသွားပြီလား!”

“ဒါလောက်လေး ပြောဖို့ ငါ နင့်ဆီ လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး သာအောင်၊ အခု ငါအရမ်းပေါက်နေတယ်၊ အဲဒါ နင်သိလား”

“ဟေ့အေး”

“ဘာ!!.. . .”

သာအောင် လန့်ပြီး နောက်တွန့်ကာ ခေါင်းက ဆံပင်ကို ပွတ် သပ်နေမိသည်။ သနားစရာကောင်းသော မျက်လုံးကြောင်လေးတွေကို

ပါ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပြီး ကြည့်နေတော့သဖြင့် သူမ ဝန်းခနဲ ထရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမအတွေးထဲမှာလည်း ဒီလိုရှိပါသည်။ ခုချိန်မှာ မျောက်ကလေးတစ်ကောင်လို သနားစရာကောင်းနေသော သာ အောင်ကို ကြည့်ပြီး သူမ စိတ်လျော့သွားလို့ မဖြစ်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်။ အပြစ်ကင်းလှသော သာအောင်ကို မရက်စက်လျှင် အပြစ်ရှိ သောမိဘတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

“နင်နဲ့ငါ့ကို ဒီနေ့မှာ လက်ထပ်ပေးကြတော့မယ်တဲ့ သာ အောင်၊ အဲဒါ ဖြစ်သင့်သလား၊ ငါ့အမေကိုလည်း ငါအရမ်းအံ့ဩတယ်၊ ငါ့ကို ချစ်တယ်ချစ်တယ်နဲ့ ငါ့တစ်ဘဝလုံး လက်တွဲရမယ့် အိမ်ထောင် ဘက်ကို နင်နဲ့မှ သဘောတူတာ ဘယ်လိုမှကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ကြွေပန်းကန်တစ်ချပ်ကို သံတူတစ်လက်နဲ့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုင် ထုနေသလိုမျိုး တခွပ်ခွပ် ကွဲပဲ့နေသည့် သူ့ရင်ဘတ်ကိုသူ ပြန်မကြည့်ရဲ တော့သဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပစ်ကာ အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ ‘ပြော ရက်လိုက်တာ’ လို့ တွေးမိမှာစိုးသဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းသားကို မှိတ်ပစ် တာ ထားသည်။ လျှာများမှာ ဝန်ကျိကျိ အရသာတစ်မျိုးဖြစ်လာမှ နှုတ်ခမ်းတွေ ပေါက်ပြဲကုန်မှန်း သိကာ ဖြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။ ပေါက်သွားသောနေရာမှ သွေးနွေးတွေ မေးစပ်မှ တပေါက်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကုန်လေ၏။

“ဟင်. . . သာအောင်. . . သွေးတွေ. . . သွေးတွေ နင့်မေးစပ်

ဓာ”

သာအောင် လက်ခုံနှင့် သပ်ချလည်း သွေးက အဆက်မပြတ် စီးကျနေလေသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟ... ငါယောင်ပြီးကိုက်မိတာ”

သူမ သဘောပေါက်ကာ ခွေခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သာအောင်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဝိုင်းနေအောင် ကြည့်ကာ...

“ဆောရီး သာအောင်... ငါ... ငါ...”

သာအောင် လက်ကာပြရင်း ရှုရှိုက်လက်စ သူမ၏ကိုယ်သင်း ရနံ့ကို နှမြောတသွှာ ချန်ထားခဲ့ပြီး ထရပ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိအုပ်ထားရင်း...

“မိဘတွေ ဘယ်လိုပဲ စီစဉ်စီစဉ် ငါတို့အစီအစဉ်က အဓိကပါ နှင်းသွန်း၊ နှင် ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ဒါနဲ့... နှင်နဲ့ တွဲနေတဲ့ တစ်ယောက်က အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ကြည့်ရတာ အဲ့ဒီတစ်ယောက်က နှင်နဲ့ လိုက်ဖက်တယ်၊ ဟို... ဂျန်စောနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ကောင်လေးကွာ... KMD ကလေ”

“ဘာလိုလိုပဲဟ... သူ့ဖက်က စဖို့ ရည်ရွယ်နေတဲ့ပုံပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ တွဲတာ မကြာသေးတော့ သူ နည်းနည်းထိန်းနေတယ်”

“ထိန်းမနေနဲ့ဟာ... အခုက အရေးပေါ်ကာလ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟဲ့... မိန်းကလေးက စရာမှာလား!”

“ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ ငါ ဒီနေ့ သူ့ကို သွားစောင့်မယ်၊ သူ့နာမည် မိုးဘယ်သူ”

“မိုးဒေဝါ”

“ဪ... မိုးနတ်မင်းကြီးပေါ့၊ အေး... အေး... နှင် အေးဆေးသာနေ၊ ငါဖန်တီးလိုက်မယ်၊ နောက်ရက် နှင် သင်တန်းချိန် သွားရင် သူလာချိပ်တဲ့အခါ နှင့်ဖက်က မူနေတော့... ဟုတ်ပြီလား!”

“သာအောင်ရယ်... နှင်လုပ်ပုံကြီးက ငါ့ဖက်က အရမ်းကို ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့ရာကျမနေဘူးလား!”

“တော်ကိက အဓိကပါဟာ၊ နှင်နဲ့ငါ ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတာလည်း သူသိတယ်၊ နှင်နားကပ်ချင်လို့ ငါ့ကို အလျော်အစားတွေ လုပ်ထားတာလည်း နည်းလို့လား၊ ကုံးထက်မှာ ကြက်ဆီထမင်းစားရလွန်းလို့ ငါ့ကိုယ်မှာ ချွေးစော်တောင် နံနေပြီ”

“ဘာ... နှင်က ငါ့ကို ဘန်းပြပြီး စားခွင်သောက်ခွင်တွေ ဖန်သေးတယ်ပေါ့လေ”

“ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့... ရွှေမင်းသမီးရဲ့အိပ်ဖန်စောင့် တံခါးမှူးဆိုတော့လည်း လက်ဖက်ရည်က တိုက်တော့ အိပ်ချင်ပြေလေး သောက်ရတာပေါ့ဟ”

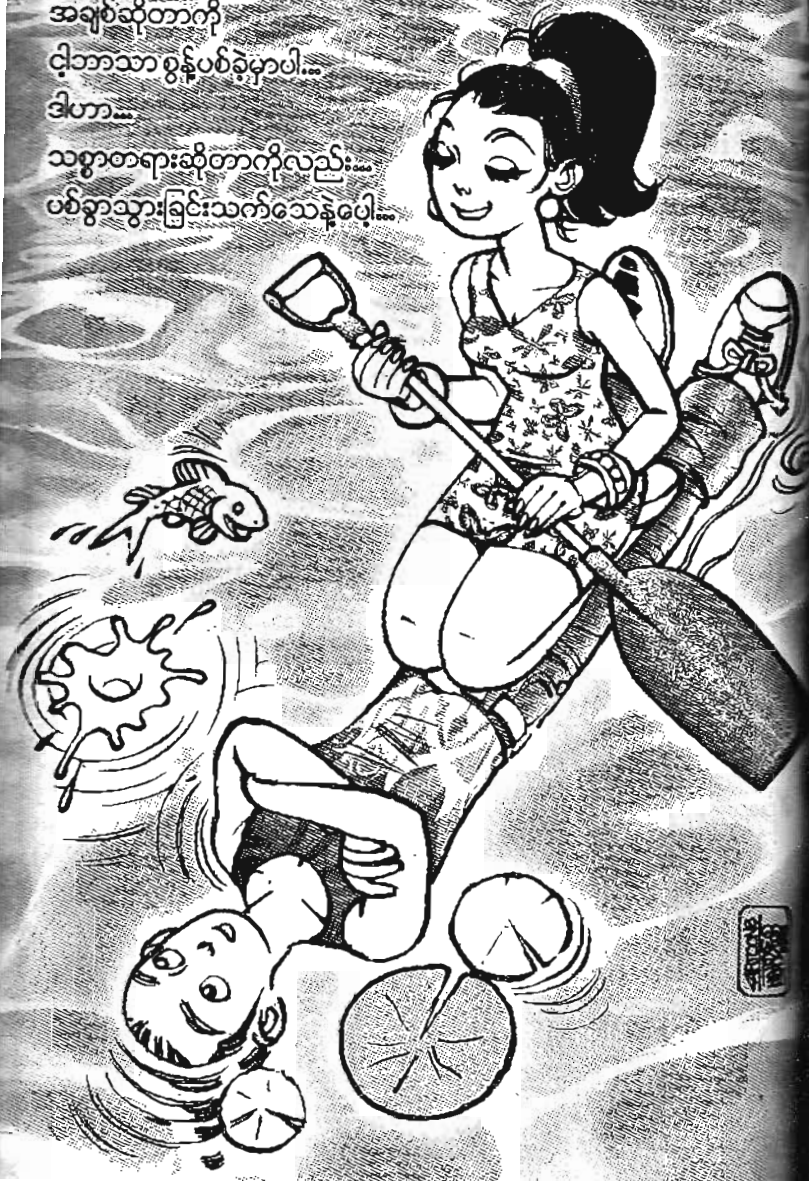
“သာအောင် မသာကောင်... အကောင်စုတ်... သွား”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှောင်မိုက်နေသော ချစ်သူမျက်နှာပေါ်မှာ လနှစ်စင်း ဖွင့်သလို လင်းလာတာကို ကြည့်ပြီး သာအောင် မျက်ရည်မကျအောင် ရယ်ပါသည်။

“နှင် ပျော်စမ်းပါ၊ နှင်ပျော်ရွှင်နေမှ ငါ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မှာ”

အဖြူစင်ဆုံးနဲ့
ညစ်လုံးလုံးနေရတဲ့...
အဝကို ငါမုန်းတယ်...
မရှုံးဘဲနဲ့ ဆုံးခဲ့တဲ့အဖြစ်...
စိတ်မညစ်ပါနဲ့
အချစ်ဆိုတာကို
ငါ့ဘာသာ စွန့်ပစ်ခဲ့မှာပါ...
ဒါဟာ...
သစ္စာတရားဆိုတာကိုလည်း...
ပစ်ခွာသွားခြင်းသက်သေနေပေါ့...

အဝန်း(ကိုး)

ကားကို ခါတိုင်းလို မဟာမြိုင်ရှေ့ရောက်မှ ဆင်းတာမျိုး

မလုပ်တော့ဘဲ အဝိုင်းထိပ်မှာပင် ဆင်းကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသိသလောက် မိုးဒေဝါကို ခန့်သဟာယ စစ်သင်္ချိုင်းလမ်းထောင့်က ဆိုင်မှာ အမြဲထိုင်တတ်သဖြင့် ထိုသို့ လျှောက်ကာ ကြည့်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် မိုးဒေဝါနှင့် တွေ့လျှင် ပြောဆိုရမည့်စကားတို့ပါ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ နှင်းသွန်းပြောသလို မိန်းကလေးသိက္ခာ ထိပါစေနိုင်သော အပြုအမူမျိုးတော့ ရှောင်ရမည်။ ဒီအတွက် သူ၏သံခင်းကမန်ခင်း စကားများက လွန်စွာမှ လိမ္မာပါးနပ်ဖို့ လိုပါသည်။ ဟုတ်ပြီ...

ဒီကောင်နဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်ကစပြီး ဘာပြောမလဲ။ ထိုအတွေးက သူ့
အာရုံထဲမှာ မချိမဆန့်ဖြစ်သွားသည်။

မင်းကို နှင်းသွန်းကြွေ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ကွ။ အာ. . . ဒီလို
ကြီးက မဖြစ်ပါဘူး။ မင်းတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ။ အင်း. . . ဒါက
သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ တီးခေါက်မေးမြန်းမှုပဲ။ ဟုတ်တယ်. .
ဒါက မဆိုးဘူး။ ဒီကောင်အဖြေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဝင်ရမယ်။

အင်း. . . အေးကွာ. . . မင်းကောင်မလေးတော့ အခြေအနေ
မကောင်းဘူးလို့ စလိုက်ရင် ဒီကောင်ပြူးသွားမယ်။ ဘာလဲ ဘာကြောင့်
လဲ မေးလာမယ်။

အဲဒီတော့မှ. . . ဒီလိုကွ. . . မင်းကောင်မလေးကို ဟိုက်ဘော့စ်
တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပစ်ဖို့ သူ့အိမ်က စီစဉ်နေတယ်။ သူလည်း အဲဒီ
ပြဿနာအတွက် ရေရေလည်လည် ကြေကွဲနေတယ်။ မင်းလည်း
အိုက်တင်ခံနေရင် မင်းဟာလေး ပါသွားမှာပဲဆိုပြီး ဘေးက မနေနိုင်တဲ့
သုငယ်ချင်းက အသိပေး အကြံပေးသလိုမျိုး။ ဟိုတိုး. . . ဒါဆို နှင်းသွန်း
သိက္ခာမကျဘူးပဲ။ ဟဲဟဲဟဲ. . . တော်လိုက်တဲ့ငါ။ ကိုယ့်အတွက်သာ
ဘာမှမလုပ်နိုင်တာ။

သာအောင် သူ့အတွေးနှင့် ဝမ်းနည်းစမ်းသာကြီး ဖြစ်ပြီး ဆိုင်
ရှေ့ရောက်လာပါသည်။ တွေ့ပါပြီ။ မိုးနတ်မင်းကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်သည်ဟု ပြောလျှင် ဘယ်သူယုံမည်နည်း။

တကယ်ထိုင်ပါသည်။ မိန်းကလေးဆန်ဆန် ရဲရဲထွေးထွေး
နုပတ်အိဖောင်းသော နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ မီးခိုးငွေ့တွေ တွန့်ခါနေသည်
စီးကရက်ဖြူလွလွတစ်လိပ်အား ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို

မျက်လုံးတစ်ဖက်ကျဉ်းပြီး လှမ်းငေးနေသည့် အိုက်တင်လေးကိုက
ကောင်မလေးတွေ ရင်ခုန်စရာဆိုတာ သိသာပါသည်။ သာအောင်က
တော့ ခွေးမသား မိုးဒေဝါဟု ရေရွတ်ကာ ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မကြားအောင် တိုးတိုးဆဲမိ၍ မိုးဒေဝါ သူ့ကို အပြေးနှင့် ကြုံလေ
၏။

“မင်းတစ်ယောက်ထဲလား. . . နှင်းသွန်းရော”

“ဘယ်သိမလဲကွ. . . ငါနဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေတာမှ
မဟုတ်တာ၊ ကျဆိမ့်တစ်ခွက်”

သာအောင် အတည်ပေါက်နှင့် ပြောလည်းပြော၊ လက်ဖက်
ရည်လည်း လှမ်းမှာရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အံ့အားသင့်နေတာလား
မိုးရိမ်သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အူတူတူ အတတ ဖြစ်သွားတာလား
ဆိုတာ မသေချာသော မျက်နှာပေးကိုက ဂျွန်စောအိုက်တင်နှင့် တူနေ
လွန်းသဖြင့် သာအောင်ရင်ထဲ မနာလိုမရှုစိမ့်ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းထော်
သွားအောင် ဆွဲတုတ်ပစ်ချင်စိတ်အား မျိုချနေရသည်။

“မင်းတို့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ. . . ဖြစ်နေကြပြီလား!”

ဒီတော့မှ ဒီကောင်မျက်နှာ ပြုံးမလို ရယ်မလို ဖြစ်လာပြီး ဆယ်
နှစ်လောက် မေ့ပြီး မသောက်ဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို သတိတရ
ပြန်ယူသောက်သလို သတိနှင့် ယူသောက်သည်။ ပြီးမှ လက်ကြားထဲ
ရောက်နေသော စီးကရက်ကို နှစ်ဖွာသုံးဖွာလောက် ဆက်ပြီးဖွာရွက်
တာ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထိုးချေပစ်လိုက်သည်။

ဆေးလိပ်အငွေ့ရိုက်ထားသော သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကို
တစ်ချက်နမ်းကြည့်ပြီး ရေနွေးပန်းကန်ထဲက ရေနွေးလက်ကျန်နှင့်

လောင်းကာ ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ကို ရေမွှေးနံ့ သင်းနေသော တစ်သျှူးစက္ကူနှင့် သုတ်သင်ရှင်း...

“ငါတို့က ခုချိန်အထိ ရိုးရိုးသားသားပါပဲကွာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား!”

“အာ... ဒါတော့ကွာ၊ လှတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်သူ စိတ်ဝင်စားဘဲ ရှိပါ့မလဲ... မင်းကလဲ!”

မိုးဒေဝါ၏အမူအရာက သူလိုအပ်သော အနေအထားမျိုး မရှိဘဲ အနည်းငယ် အေးစက်နေသေးသဖြင့် သူစဉ်းစားထားတာကို ပြောဖို့ စောနေသေးကြောင်း သိကာ...

“ငါ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်ကွာ”

“မေးလေ”

“ငါလည်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ မေးတာပါ။ အရှိအတိုင်း လက်ခံပြီး ပြောရရင် မင်းက ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်းအတွက် မိန်းကလေးအဖော်ဆိုတာ သိပ်တော့ ရှားပါးမယ် မထင်ဘူးကွာ၊ အဲဒီအထဲမှာမှ မင်းက နှင်းသွန်းကို ရွေးချယ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ နှင်းသွန်းကမှ မင်းရင်ကို လှုပ်ခါစေနိုင်တယ်ပေါ့... ဒီလိုလား”

မိုးဒေဝါ ပီပီသသ ပြုံးပါသည်။ သာအောင် မြင်ဖူးသောအပြုံးအမျိုးအစားထဲမှာ ထိုအပြုံးကို အလွန်မုန်းလေသည်။ မြေခွေးတစ်ကောင်က သမင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားနေ

တာကို ကြည့်မြင်ပြီး သဘောကျနေသောအပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ ထူးဆန်းတယ် သာအောင်”

“ဘာလဲကွ... ဘာထူးဆန်းလို့လဲ!”

ရင်ထဲမှာ ဖုနေတာရော ထစ်နေတာကြောင့်ပါ ထွက်လာသော စကားကိုက ထောက်ထောက်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ မိုးဒေဝါက လက်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“မင်း အတန်းမတက်တာ လန့်ချီနေပြီ၊ ဒီနေ့မှာ ရောက်လာတယ်၊ သင်တန်းချိန်ကို မိနစ်ပိုင်းလောက် နောက်ကျမှုမျိုးတောင် အပြန်မခံတဲ့ နှင်းသွန်းက ဒီနေ့ လုံးဝနောက်ကျပြီး အတန်းဖျက်ဖို့တောင် အစီအစဉ် ရှိသလားပဲ၊ အဲဒါ ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

“ငါမေးတာကို မဖြေသေးပါလား မိုးဒေဝါ”

သာအောင် ပြောပြီး သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ပြီး ပန်းကန်ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“မင်းအတွက် အရေးပါလို့လားကွာ”

“ငါပြောပြီးပြီလေ... စောင့်ရှောက်ရမယ့်ဝတ္တရားနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အသိ”

“အေးကွာ... အားနာစရာပဲ၊ တကယ် အဓိကကျတာ နှင်းသွန်းရဲ့ခံစားမှု မဟုတ်ဘူးလား သာအောင်၊ နှင်းသွန်း ငါ့အပေါ်မှာ သာယာနေသရွေ့ ငါ့ဖက်က အကောင်းဆုံး ဖြည့်ဆည်းနေရင် အဆင်မပြေဘူးလား!”

သာအောင်ရင်ထဲ တအုံးအုံး ကွဲနေသော ငုံ့များအတွက် သာအောင် လက်သီးဆုပ်ပြီး မျိုချထားမိသည်။

“နှင်းသွန်း ငါ့ကို မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုရင် ငါလည်း သူ့ကို
မလွမ်းတော့ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

သာအောင် မျက်လုံးတွေ ပြာတက်လာအောင် ဒေါသအိုး ပွင့်
သွားသည့်တိုင် ထိန်းထားဆဲ။

“ကောင်းပြီ. . . အခု မင်းကို နှင်းသွန်း လိုအပ်နေပြီလို့ ငါထင်
တယ်။ သူ့ကို သူ့အိမ်က ဟိုက်ဘော့တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားကြတော့
မယ်။ သူ့အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ ခုချိန်မှာ သူ့ရဲ့အနီးဆုံးလူဟာ
မင်းပဲလို့ ငါထင်တယ်။ ခုလိုအချိန်မှာ နှင်းသွန်းရှေ့မှာ မင်းသာ ပေါ်လာ
ရင် သူ့တစ်ဘဝစာရဲ့အားကိုးတွယ်တာစရာအဖြစ် မင်းကို အလွတ်ဖေး
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး မိုးဒေဝီ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ မင်းဆီ ရောက်လာတာ
ငါ့အတွေးနဲ့ပါ။ ဒီလိုများ ဖြစ်နိုင်မလားဆိုပြီး မင်းကို လာရှာတာ”

“ဒါဆိုလည်း မတွေ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“ဘာကွ”

သာအောင် ဝိုန်းခနဲ ထရပ်သည်အထိ ပေါက်ကွဲသွားတာ
တောင် မိုးဒေဝီ မဖြူသလို အေးစက်စွာ ပြုံးထားသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်တွဲတာ အပြန်အလှန် လိုအပ်မှုတစ်ခု
အတွက်ပဲလို့ ငါယုံကြည်တယ် သာအောင်။ နှင်းသွန်းရှေ့မှာ ငါတွဲခဲ့တဲ့
မိန်းကလေးတွေလည်း အတူတူပါပဲ။ သေချာတာကတော့ ငါ့အတွက်
နံပါတ်စဉ် ရှစ်နေရာမှာ ဝင်လာတဲ့ နှင်းသွန်းကြွေလို မိန်းကလေးအထိ
ငါ့ရင်ထဲ ဘာမှမရှိတာတော့. . . ”

“ခွပ်”

“အား”

“ဖောက်”

“ဝုန်း”

“ဟာ ဟာ ထိုးကုန်ကြပြီဟ”

“ဝုန်း. . . ခလွမ်း. . . လွမ်း”

“ဆွဲကြပါဦးဟ”

“ဂုတ်. . . ဂုတ်”

“လုပ်ပါဟ. . . သေကုန်တော့မှာပဲ”

?

အချုပ်ခန်းသံတိုင်တွေ အတွင်းဖက်မှာ နံရံကို ကျောမိုထိုင်
နေသည့် သာအောင်ပုံစံက နောင်တရနေပုံမျိုး စိုးစဉ်းမျှပင် မရှိ၍
ဦးမိုက်ပင်လျှင် အံ့ဩဘနန်းဖြစ်သွားသည်။

ညက စခန်းမှာပင် အိပ်လိုက်ရပြီး ဒီမနက်မှ ဦးမိုက်၊ အောင်မိုး
နှင့်ထူးထူးတို့ အာမခံကိစ္စအတွက် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ တင်
လင်းဦးနှင့် သူ့ဦးလေးရှေ့နေကြီးက မိုးဒေဝီထံ ကျေအေးလွှာ ရဖို့
လိုက်နေကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ငါပြောတာ မေ့သွားပြီလား သာအောင်”

“ဘာကိုလဲ ဦးမိုက်”

“အမှန်ကို မမြင်ဘဲ ရင်ထဲကအတိုင်း လုပ်ရင် ဆိုးကျိုးများမယ်
ဆိုတာလေကွာ၊ အခု မင်းရင်ထဲကအတိုင်း လုပ်ချလိုက်လိုက်ပြီ မဟုတ်
လား”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ် ဦးမိုက်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နေရာ
ဦးမိုက်ဆိုရင်လည်း ဒီထဲ ရောက်မှာပဲ”

“ဟေ့ . . . ရောက်စရာလားကွ”

“ရောက်ရမှာပဲဗျ . . . ကျွန်တော် ဆော်ပစ်ခဲ့တဲ့ကောင်က နှင်း
သွန်းကို ကျောရရုံလေး ကြံချင်တာ၊ အဲ့ဒီကောင်က ကျော်ကြီးထက်
ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ပြုန်းပစ်တာ”

“ပြုန်းတော့ မင်းဘာဖြစ်သွားလဲ၊ မင်းကောင်မလေးက မင်းကို
ထယ်တင်ရှင်ကြီးအဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပြီး အသိအမှတ်ပြုမယ်တဲ့လား!”

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲ့ဒါ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဝတ္တရား
အတိုင်း”

“ဟဲ့! . . .”

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းသွန်းကြွေ။

ရဲစခန်းအထိ လိုက်လာပေးလို့ သာအောင် အတော်ဝမ်းသာ
သွားသော်လည်း ကျောက်ပြင်တစ်ချပ်လို ဖြစ်နေသည့် သူမမျက်နှာနှင့်
အောက်မျက်လုံးအကြည့်တွေကြောင့် . . .

“နင် . . . နင် ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ!”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ ဦးမိုက်ဘေးမှ ရှေ့တိုးလာကာ သံတိုင်ခြား
နေသော သာအောင်နှင့် နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“နင်က တကယ်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ သာအောင်၊ ငါ
နင့်ကို သိပ်မုန်းတယ်”

“ဟေ့ . . . နှင်းသွန်း . . . ငါ . . . ငါ . . .”

“ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ ငါ အခု ဆေးရုံရောက်ခဲ့ပြီပြီ၊ မိုးဒေဝီ

၁၄၂ နတ်ရွာစိုး

သူ့မျက်နှာသူ့ မှန်ထဲ ပြန်မကြည့်ရဲလောက်အောင် နင်ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ပစ်ခဲ့တာတော့ နင်သိပ်လွန်လွန်းတယ်။ ဒီဘဝမှာ နင့်ရုပ်ကြီး ဒီလောက်အကျည်းတန်နေတာတောင် နင် သူများရဲ့အလှတရားကို ဖျက်ဆီးနိုင်သေးတယ်နော်”

“ဟာ... နှင်းသွန်း”

“တော်ပြီ သာအောင်၊ ဒီချိန်ကစပြီး နင် ငါ့အတွက် မလိုအပ် တော့ဘူး၊ ငါ့မိဘရဲ့ဆန္ဒကို ငါ မနေ့ညကတည်းက အပြတ်ငြင်းလိုက်ပြီ၊ မိုးဒေဝါကိုလည်း လုံးဝကျေအေးမပေးဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောလာခဲ့ပြီးပြီ၊ မှတ်ထား... နင့်လို အကျည်းတန်ပြီး ယုတ်ညံ့ရက်စက်တဲ့လူမျိုးဟာ ထောင်ငရဲခန်းနဲ့ပဲ တန်တယ်”

“နှင်းသွန်း... နှင်းသွန်း”

သူမ၏ ချာခနဲ လှည့်သော ကျောခိုင်းမှုဟာ တစ်ဘဝစာ လောက် ချက်ချင်းဝေးကွာသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး သာအောင် မျက် ရည်ဝိုင်းသွားသည်။

ညွှတ်ချိန်ကုန်သွားသဖြင့် ဦးမိုက်တို့လည်း သူ့ကို နှစ်သိမ့် အားပေးကာ ထွက်ကြသည်။

ထူးထူးက အပြေးအလွှားနှင့် စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောပါ သည်။

“မင်းကို အိမ်ကို မသိစေနဲ့ဆိုပေမယ့် ဒီမနက်တော့ ငါဝင်ပြော ခဲ့သေးတယ် သာအောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအပြစ်ကင်းကြောင်း သက် သေပြရမယ်ကွာ”

သာအောင် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ သံတိုင်ဘေးမှာပင် ကျော

HipHop ၁၄၃

ခိုင်းကာ ရပ်နေပစ်လိုက်သည်။ ဦးမိုက်အတွေးထဲမှာတော့ ဒီကောင် ခုမှ နောင်တရနေပြီဟု တွေးလေ၏။

(ဪ... ကလေးတွေ... ကလေးတွေ၊ ငါပြောတာကို ဖော တယ်လို့ ထင်နေတာကိုးကွ)

သာအောင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်(၆)လ ကျခံသွားရသည်။ ထိုကာလအပိုင်းအခြားက အပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သူတွေအတွက် သိပ်မသိသာလှသော်လည်း သာအောင်အတွက်တော့ အနှစ်(၆၀)လောက် ခံစားလိုက်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အချိန်သည် အရာအားလုံးကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲမှုအတွက် မီးမောင်းထိုးပြနိုင်ခဲ့သည်။ သာအောင်လည်း (၆)လတာ ကာလလွန်မြောက်ချိန်မှာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးသဖွယ် တည်ငြိမ်ကာသွားသည်။ ထူးထူးတို့ ဇော်မောင်တို့ တင်လင်းဦးတို့လည်း အလုပ်အကိုင် ကိုယ်စီနှင့် ဦးမိုက်ကြီး ရှိနေသော ရွှေပလူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ပုံမှန်မထိုင်နိုင်ကြတော့ပြီ။ သာအောင်ကတော့ သူဝါသနာပါသော Hip Hop ဂီတစီးကြောင်းထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်မြင်နိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ထောင်က ထွက်လာပြီးကတည်းက

အသံသွင်း အသံဖမ်းဖို့ကိစ္စအတွက် ရန်ကုန်တက်တဲ့ရက်ကလွဲလို့ အိမ်မှာပဲ မြီနေပြီး သီချင်းရေး သံစဉ်ရှာတဲ့အလုပ်နှင့်သာ အချိန်ကို ခရီးဆက်စေပါသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သာအောင် ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက နှင်းသွန်းကြွေတို့မိသားစု မတွေ့ရခြင်းနှင့် မိဘများထံမှ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်လုံးတစ်ပါးမှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မရှိတော့ခြင်းပင်၊ သာအောင်လည်း သတိတရ မေးမြန်းခြင်းမျိုး မရှိ၍ မကြားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တင်လင်းဦး အလုပ်ပိတ်ရက် အိမ်လာလည်မှ စကားစပ်မိကာ နှင်းသွန်းကြွေ ဆိုတာကို သာအောင်ရင်ထဲ ကနွေးနွေး စိန်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“နှင်းသွန်းတို့က မင်းရဲကျော်စွာလမ်းထဲက အိမ်ကို ရောင်းပြီး ငယ်ကြီးကုန်းဘက်မှာ ပြန်ဝယ်ထားတယ်ကွ. . . သိလား”

သာအောင် အံ့အားသင့်သလို မော့ကြည့်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မေးပါ။ တင်လင်းဦးက. . .

“ငါလည်း ဟိုတလောကမှ မြို့ထဲမှာ သူနဲ့ ဆုံလို့ သိတာလေ၊ သူ မင်းကို မေးပါတယ်၊ ငါ့ကို မင်းမသိစေချင်တဲ့စကားလည်း ပြောခဲ့သတဲ့”

သာအောင် လှည့်ကြည့်ပြီး ဒီတစ်ခါတော့ မေးပါသည်။

“ဒါ ဘာစကားလဲ၊ သူ ဘာပြောတာလဲ!”

“ဟေ့. . . မင်းကို မသိစေနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်လေကွာ၊ ငါ့အိမ်ထဲမှာလို့ပြောလို့ဖြစ်မှာလဲ!”

“ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့ကွာ”

“အေး.. . မပြောဘူး၊ သူ အရမ်းနောင်တရနေတဲ့အကြောင်း၊
မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဘယ်လောက်မှားခဲ့တဲ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှ
မပြောဘူးကွ.. . မှတ်ထား

ငါ ဘယ်လောက်နှုတ်လုံတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ စိတ်ချ
အဲ့ဒီနေ့က သူ ငါ့ကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတာတောင် မင်း
မသိစေရဘူးကွာ.. . ရှင်းလား၊ ကဲ.. . သွားကြမယ်”

“ဟ.. . ဘယ်လဲ!”

“ရွှေပလူလေ.. . ဒီနေ့ ပိတ်ရက်ဆိုတော့ အားလုံးဆုံကြမယ်
လို့ ချိန်းထားတယ်၊ ခုလောက်ဆို ဟိုကောင်တွေ ရောက်နေလောက်
ဧရာပေါ့”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့စိတ်ထဲ မြူးသွက်သွားသလို ခံစားရ
သဖြင့် တင်လင်းဦးနဲ့ ထွက်ပြီးလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။ သူ့ဘေး
မှာ ပွပလဲနေသော စာအုပ်တွေနှင့် ဂစ်တာကို သူ့အခန်းထဲ သွားသိမ်း
တော့ တင်လင်းဦး နောက်က လိုက်ဝင်လာပြီး.. .

“ဟင်.. . မင်း ဒီပုံတွေကို မဖြုတ်သေးဘူးလား”

ခန်းလုံးပြည့် ကပ်ထားသော နှင်းသွန်းကြွေ၏ဓါတ်ပုံတွေကို
ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၍ သာအောင် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်တော့
သည်။

မင်းရဲကျော်စွာလမ်းထဲ ဝင်လိုက်တော့မှ သာအောင်စိတ်
တွေ ပို၍ပေါ့ပါးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မီးတိုင်တွေ ထူနေပြီကွ၊ သီတင်းကျွတ်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ဘာ.. . အဲဒါများ အလန့်တကြား”

“ငါ တကယ်မသိတာ တင်လင်းဦး”

“အေးလေ.. . မင်းက တစ်လောကလုံးကို မေ့ချင်နေတဲ့
အကောင်ပဲ၊ အဲဒါ အသာထား၊ လမ်းထိပ်မှာ စင်ဆောက်နေတယ်၊
ဒီနှစ်ရော ဘယ်လိုလဲ!”

“ဒီနှစ်တော့ စာရင်းပေးပြီးတော့ကို တက်ဟော့မယ်ကွာ”

“အဲ့သလို လုပ်စမ်းပါ၊ မင်းကို သေချာပေါက် စောင့်ပြီး အား
ပေးမယ့် ပရိသတ်တစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ”

“ဘယ်သူလဲ!”

နတ်ရွာမိုး

“နှင်းသွန်းလေ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

၄

ထို့နေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံကြသည်။ ပျော်လည်း ပျော်ပါသည်။ အတန်ကြာအောင် ဖောက်ကွယ်နေသော ခံစားမှုတစ်ချို့ ရုတ်ချည်းပြန်ပေါ်လာကာ ခံစားပျော်ရွှင်ရသည့် အဖြစ်မျိုး သင်တို့ ခံစားဖူးလျှင် ဒီအရသာကို သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုနေ့က ဦးမိုက်ကြီးက လက်ဖက်ရည်ဖူး သူရှင်းသဖြင့် ထူးထူးတို့ သာဓုခေါ်ကြသည်။ နောင်ဘဝမှာ အောင်ကျော်ဆန်းတင့် ဆိုသောနာမည်နှင့် လိုက်ဖက်သော ဥပဓိရုပ်မျိုး ရပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းပေးကြသည်။

ဤညကား ပွဲတော်၏ပထမညဖြစ်၍ နေမဝင်ခင်ကတည်းက ပွဲတော်က အသက်ဝင်ကာ စည်ဝေ လူးလွန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတိုင်းလို့ ထွက်စစ်မီးများ အစောကြီး ထွန်းညှိထားပြီး မီးထွန်းပွဲတော်ကြီးကို စတင် ခြုံဆိုလိုက်ပါသည်။ ကလေးတွေ လမ်းပေါ် ထွက်ကာ ပျော်ကြအော်ကြ ပြေးလွှားနေကြသည်။ လူငယ်များက လှလှပပ ဝတ်စားကြပြီး

ခွေကွေကွလေး ထွက်ကာ လျှောက်ကြသည်။ လူကြီးတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပွဲတော်ပျော်တတ်သူနှင့် မပျော်တတ်သူဟူ၍ အနည်းငယ်ကွဲလွဲမှု ရှိနေပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပွဲတော်ကား တဖြည်းဖြည်း လင်းလက် နုပျိုလာခဲ့သည်။

မင်းရဲကျော်စွာလမ်းထိပ်ရှိ မီးထွန်းပွဲတော် မုခ်ဦးကြီးနှင့် တွဲဖက်လျက် ကာရာအိုကေစင်မြင့်သည်လည်း ဒီနှစ်မှ ပိုတောင့်ပြီး ပိုတင့်သလိုရှိကာ လမ်းထိပ်ထောင့်က ဝက်ခေါင်းသုတ်ဆိုင်လေးပင် ရှေ့တည့်တည့် မဖွင့်နိုင်ဘဲ ဘေးလွှဲကာ ဆိုင်ဖွင့်ထားရသည်။

“ဟေ့... ဂေါ်ဖီခင်းထဲမှာ ဘယ်သူလဲကွ”

“လုပ်ပြီ... အကူသိုလ်ကောင်တွေ လာပြီ”

“ဪ... ဝက်သားသုတ် ရောင်းတဲ့ကောင်မလေးကိုး... အဟတ်ဟတ်၊ ငါးပွဲပေးဟေ့... ဝက်သားလျှော့ထည့်ကွာ၊ လည်ချောင်း အဆီကပ်ရင် သီချင်းဆိုလို့ မကောင်းဘူးကွ”

တရုတ်မလေး မျက်စောင်းထိုးလျက် သူတို့အုပ်စု ရယ်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖျော်ဖြေရေးအစီစဉ်မျိုး ကိုသားကြီး၏ဖိတ်ခေါ်သံကို စတင်ကြားရပါတော့သည်။

“ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျာ... ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဂီတမျိုးဆက်သစ် စင်တော်မဟာရဲ့အဖွင့်ဖျော်ဖြေမှုကဏ္ဍမှာ အလှည့်ကျသူကတော့ MTA ပဲဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ရေးသားတဲ့ သီချင်းကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်ဆိုပြီး ဖျော်ဖြေမှာဖြစ်တဲ့အတွက်...”

ကိုသားကြီး ပဋိသန္ဓာရစကားဆိုကာ စင်တော်ဖွင့်နေခိုက်...

သာအောင်တို့ ဝက်ခေါင်းသုတ် အမြည်းစားကြရင်း ထူးထူးက လှည့်မေးသည်။

“ဘယ်က MTA လဲကွ၊ သာအောင်က စမ္မာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... MTA ဆိုတာ ငါပဲ”

“ဟင်... ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“မောင်သာအောင်ပေါ့ကွာ... တေးရေး KAT လိုပေါ့၊ ငါလည်း MTA လေ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“မဆိုးဘူးကွ... ဘာသာပြန်ရင် ကွက်တိပဲ”

“ဘာလဲ!”

“MTA ဆိုတော့ မိန်းကီးသာအောင်ပေါ့... အဓိဗိဓိ”

သာအောင်တို့ နောက်ပြောင်နေကြခိုက် သီချင်းသံစဉ် အဖွင့်ပိုင်း စတင်သံ ကြားလာရတော့၍ သာအောင် ပြန်မနောက်နိုင်တော့ဘဲ စင်ပေါ်သို့ အူယားဖားယား ပြေးတက်လာခဲ့လေသည်။ စင်ပေါ်ရောက်တာတောင် ပြတ်မနူး ဝက်သားဖတ်က ဝါးလို့မရသဖြင့် မျိုချကာ ကကွက်နှင့် စတင်လိုက်ရ၏။

“ကွီ... ပလွတ်... ဂွတ်... အွပ်”

မျိုချလိုက်သော ဝက်သားဖတ် လည်ချောင်းဝက်နေ ကလုံဆန်ပြီး ပြန်တက်လာသဖြင့် သာအောင် အတင်းပြန်ကာ မျိုချသည်။

“ဂွတ်... ဂွတ်”

အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ဝက်သားတုံးအကျ သီချင်းစအောင်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျပင်။

“ဂွတ်... ဂွတ်... ကောင်းတာလေးတွေ ခွေးပြီးသုတ်ကြ

... စဉ်းစားကြပါ xxx ဂွတ် ဂွတ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွတ်ပြီး
ဂွတ်လည်း မဂွတ်တဂွတ် ရင်မှာပြတ်နေ သံသရာရှည်ခဲ့ ငါတို့ရဲ့
ဘဝ ဒီလောက...

ဟ... ဂွတ်တယ် ဂွတ်တယ် ကျွတ်တယ် လွတ်တယ် ဖွတ်
ကောင် ဇွတ်တွယ် ဇွတ်ထိုး ဇွတ်ဆိုး ဇွတ်မျိုးကိုစွန့် ကိုယ့်အတွက်
ကိုယ်ဖြေ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ဘာလုပ်မလဲ သူညပဲ၊ ကုန်မှက
ဆုံးမှလွဲ သူညပဲ သူညပဲ သူညပဲ သူညပဲ သူညပဲ အကြံဆဲပါ
ရင်ကွပ်ကလက် တမင်ပဲရက်စက် ခင်လည်းခက်ခက် ရှို့... ရှို့...
ငါတို့အားလုံး ပြုံးခိုင်းကြည့်ပါ။ ငါတို့အားလုံး မမုန်းခိုင်းပါနဲ့၊
အခွံးတိုင်းမှာ ဒဿန ရှိတယ်၊ အမှတ်တရ ရှိတယ်... ထပ်မရ
နိုင်တာ ဝမ်းနည်းတယ်၊

လမ်းခွဲမယ်တဲ့... ဟာဟ... ဒါက စတိုင်လ်လား၊ ကိုရီး
ယားဇာတ် မင်းဖတ်လိုက်တယ်၊ မင်းဇာတ်လိုက်ရယ် ငါရယ်
မင်းရယ် ဘယ်မလဲ လူကြမ်း၊ ဒီဇာတ်လမ်းထဲ ဇာတ်ဝင်ခန်းအရ
ငါတ တင်းတယ်၊ ကင်းတယ် ရှင်းတယ် တင်းတယ် ဗျင်းတယ်
ရင်းမယ် ယုံလား၊ ပုံထားတဲ့ အချစ် ကုန်မသွားတဲ့အဖြစ်နဲ့ ငါ
နစ်ခဲ့တယ်၊ နစ်တဲ့အချစ်နဲ့ ငါ့အဖြစ် ငါပြော ငါမမောဘူး
ငါကြိုက်ခဲ့တယ် မမိုက်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါချစ်ခဲ့တယ် မနစ်ခဲ့ပါဘူး၊
ငါဇူးခဲ့တယ် မမူးခဲ့ပါဘူး၊ ငါကြွေခဲ့တယ် မလေခဲ့ပါဘူး၊
ငါတွေ့ခဲ့တယ် မမေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ငါသိမ်းထားတယ် မစိမ်းခဲ့ပါဘူး၊

ဂွတ်... ဂွတ်... ကောင်းတာလေးတွေ ရွေးပြီးလုပ်ကြ
စဉ်းစားကြပါ ဂွတ် ဂွတ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွတ်ပြီး ဂွတ်လည်း

မဂွတ်တဂွတ် ရင်မှာ ပြတ်နေ သံသရာရှည်ခဲ့ ငါတို့ရဲ့ ဘဝ ဒီ
လောက...

ဟင်... ဂွတ်တယ် ဂွတ်တယ် ကျွတ်တယ် လွတ်တယ်
ဇွတ်တက် ဇွတ်တွယ် ဇွတ်ထိုး ဇွတ်ဆိုး ဇွတ်မျိုးတွေစွန့် (စွန့်ကြ
ဟေ့) ကိုယ့် အတွက်ကိုယ်ဖြေ ကိုယ်နေရာမှာကိုယ် ဘာလုပ်မလဲ
သူညပဲ၊

ကုန်မှက ဆုံးမှလွဲ သူညပဲ သူညပဲ သူညပဲ သူညပဲ သူညပဲ”
နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှသော ပရိသတ်၏လက်ခုပ်သံကြားမှ
ပြန်ဆင်းလာသော သာအောင်ကို တင်လင်းဦး ဆီးကာ ကြိုကြသည်။

“တကယ်ဂွတ်တယ်ကွာသာအောင် မင်းက လုံးဝ Hip Hop
Star ဖြစ်မှာကွ... သိလား!”

“အေးကွာ... ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပေမယ့် စင်ပေါ် ရောက်မှ
သီချင်းစာသားကို အရေးပေါ် ပြောင်းလိုက်ရတယ်ကွ”

“ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ!”

“ဟာ... ပါးစပ်ထဲ နောက်ဆုံးပါသွားတဲ့ ဝက်သားတုံးလေ
တွာ၊ ဝါးလို့မရတာနဲ့ မျိုချတာ ပြန်ပြန်ထွက်လာတယ်၊ သိတယ် မဟုတ်
လား၊ ထွက်လာရင် ပျို့ပျို့တက်ပြီး အွတ်အွတ်လို့ မြည်တယ်လေ”

“အင်းလေ”

“အေးကွာ... အဲ့ဒါနဲ့ ရဲ့ ရဲ့ လို့အော်မယ့်နေရာမှာ အွတ်နဲ့
အသံတူတဲ့ ဂွတ်ကို ပြောင်းဆိုရတာကွ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဂွတ် ဂွတ် ဖြစ်သွားတာကို ဂေါ်ဖီဘုပ်
တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟေ့”

ထိုအခါ ဆိုင်က တရုတ်မလေး နားရွက်ထောင်လာပြီး..

“ဟဲ့... မသာတွေ၊ နင်တို့ မသွားကြသေးဘူးလား!”

“သွားမှာပါ... မသွားလည်း နင့်ရဲ့ပြုတ်မနူးဝက်ကြောင့် အံဖတ်ဆိုပြီး သေမှာပဲ”

“သေ... အေးတာပဲ”

သီတင်းကျွတ်လ၏ ပွဲတော်ညက ဘယ်သူမှ အားမရနိုင်ခင် အပဲ ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ သီတင်းကျွတ်ပြီးလျှင် တန်ဆောင်တိုင် ကုန်သေးသည်ဟု ဖြေသိမ့်မျှော်လင့်ကာ ကျေနပ်လိုက်ကြသည်။

သာအောင်လည်း အခွေတစ်ခွေလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသဖြင့် ဒီတာလအတွင်း ကြိုးစားပမ်းစား သီချင်းရေးနေခဲ့သည်။

“သာအောင်”

ရုတ်တရက်မို့ သာအောင် လန့်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဘေးမှာ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး ကန့်ကလျလေး ရပ်ကာ ပြုံးနေသော နှင်းသွန်းကြွေကို ကြည့်မြင်ကာ သာအောင်ရင်တွေ ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်ကုန်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ထရပ်ကာ ဂစ်တာထမ်းပြီး ထွက်သွားသဖြင့် နှင်းသွန်း နောက်ကနေ လိုက်ဆွဲကာ ဖက်ထားပစ်လိုက်သည်။ နွေးခနဲ အိခနဲ ထိသက်မှုကြောင့် သာအောင် အသက်မရှူရဲ။

“နင် အခုကစပြီး အဝေးကနေ ချစ်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊

ဘာလို့ ထွက်ပြေးတာလဲ!”

“ဒါ အိပ်မက်ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအိပ်မက်တွေ ခဏခဏ မက်ပြီး မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဟာပြီးကျန်ခဲ့ရတာကို ငါမခံစား နိုင်တော့ဘူး နှင်းသွန်းရာ... အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အခုက အိပ်မက်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လို့လား!”

“သိပ်ဟုတ်ပေါ့... ငါ အိမ်ကို သွားတော့ အန်တီက နင် ကုလားကြီးကုန်းဖက်မှာ ရှိမယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ လိုက် လာရတာ”

သာအောင် မယုံနိုင်သေးဘဲ ကိုယ့်ပါးကိုယ် နှစ်ချက်လောက် ခိုက်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်ကာ ကိုက်ကြည့်သည်။ သေချာမှ ဝစ်တာပစ်ချပြီး သူမဖက် လှည့်ကာ သူမမျက်နှာကို သေချာငေးကြည့် လိုက်သည်။

“နှင်းသွန်း... နင်တကယ်ပဲလား”

“အင်း...”

“ဒီရုပ်ကြီးကို...”

“သာအောင်”

သူ့နာမည်ကို တိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်ပြီး မော့ကြည့်နေသော သူမ မျက်ဝန်းထဲ ရင်ဘတ်အကွဲကြီးနှင့် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် မဝံ့မရဲနှင့်...

“နင်ရူးသွားပြီလား နှင်းသွန်း”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါက သူများကို ချစ်နေတာတောင်

သူများက ငါ့ကို ချစ်နေတာပဲ လို့ချင်တော့တယ်၊ ဘယ်လောက်စိတ် ဝင်ပန်းတယ်ဆိုတာလည်း ငါနားလည်သွားတယ်၊ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ် ဟုတ်လားဟင်”

“ငါဖြစ်ချင်တာ နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ နင့်ကို မချစ်ရရင် ငါသေချင် တယ်”

သူမ ပြီးကာ တိုး၍ဖက်ထားသဖြင့် သာအောင် မျက်လုံးပြာ သွားသည်။ ဒါကိုမြင်လိုက်ပုံရသော ဥဩက အခုမှ လန့်ဖျပ်ပြီး ထတွန့် လေတော့၏။ (ဒီတစ်ခါ ငါမလွဲဘူး... မင်းလွဲတာကွ... အဟတ်ဟတ်)

“နှင်းသွန်း...”

“ဟင်...”

“နင် ပွဲတော်ညက ရောက်လာသေးလားဟင်!”

“အဲဒီညက နင့်သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကိုပဲ ငါနားထောင်ပြီး အိမ် ပြန်သွားခဲ့တာလေ”

“ဩော်”

ထို့နောက် သူမကို ဖယ်ခွာပြီး ခဲလုံးရှာကာ လည်ပင်းလေး ခါခါ၍ တွန်နေသော ဥဩကို လှမ်းပစ်ပါတော့သည်။

“ဒါ လွမ်းနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟစ်ဟော့ပဲ ဆိုပြီး နေရမှာ”

သူမအစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် သာအောင်ကျောပြင်ကို ထုပစ် ထိတ်ပါတော့သည်။

